

Ruh ve Madde

Metapsişik Tetkikler ve İlmî Araştırmalar
Derneği Yayın Organıdır

* * *

Cilt: 33 Sayı: 389 HAZİRAN 1992

(KDV. DAHİL) 7000 TL. YURTDIŞI: 5 DM.

Dernek Adına Sahip ve Sorumlu Müdür:
Ergün ARIKDAL

Teknik Sorumlular:
Genel Yayım: Erol KONYALIOĞLU
Basım: Ahmet HIZVEREN
Mizanpaj-Montaj: Özgür SÜZER

Yönetim ve Dernek Merkezi:
Hasnun Galip Sokak, Pembe ÇıkmaZI
No:4 D:8 80060 Beyoğlu/İSTANBUL
Tel: 243 18 14 Fax: 252 61 25

* İÇİNDEKİLER

● SEVGİLİ OKUYUCULAR	1
● REALİTE: İNSANLIK DÜNYA OKULUNUN SON DERSİNDE	2
● VARLIKSAL İLKELER: VARLIKSAL EŞİTLİK İLKESİ	5
● EYLEMLERİMİZDEN SORUMLUYUZ	8
● ÖLÜME YAKIN DENEYİMLER	9
● İSA DOSYASI	11
● KURBAN	14
● YENİ ÇAĞA GİRERKEN	17
● BÜYÜK TABİAT HADİSELERİ VE MÂNÂLARI	19
● KABUKLAR	24
● KÂİNATTA KOZMİK KÜLTÜR MERKEZLERİ VE SİRİUS MERKEZİ	28
● KAÇINILMAZ DEĞİŞİM VE BİLGİ KİTABI	30
● DIŞ BASINDA PSİ: DEDEKTİF MEDYOM NELLA JONES	33
● ÇİN BİLGELİĞİ	35
● YENİ DÜNYA DÜZENİ	38
● SADIKLAR PLÂNI'NDAN RUHSAL TEBLİĞLER: KIYAMET, GERÇEK BİLGİYE VE BİRLİĞE ULAŞMAKTIR	40
● BİRLEŞMİŞ MİLLETLER VE YENİ KÜRESEL YÖNETİM DÜZENİ	41
● RÖPORTAJ: ABD PARAPSİKOLOJİ KURUMU BAŞKANI STEPHEN E. BRAUDE İLE BİR SÖYLEŞİ	43
● YAŞAMBİLİM SÖYLEŞİSİ	46
● KİTAPLAR ARASINDA: HRİSTİYANLIK VE BUDİZMDE MİSTİK YAŞAM - BATI'NIN VE DOĞU'NUN YOLU	48

Dizgi: Ruh ve Madde Yayınları, 243 18 14

Kapak ve İç Baskı: Reklamajans, 519 00 42-513 07 65

Haberleşme, Abone ve Havale Adresi: RUH ve MADDE P.K. 9 80072 Beyoğlu/İSTANBUL
Abone Ücreti: Yıllık, Yurtiçi: 84.000 TL. (Öğrenciler:65.000TL.), Yurtdışı: 60 DM.

Posta Çeki No: 168305

Sevgili Okuyucular

Uzun süreden beri kargaşa ve karmaşa içinde bulunan beşerî hayatın göstermiş olduğu bu umutsuz manzaranın arkasından Büyük Sıçrayış'a hazırlanmakta, hem de olabildiğince son hızla hazırlanmakta olan Dünya'nın telâşlı eylemleri ve etkinlikleri kendisini göstermektedir.

Dünya'nın Başlangıç Devresi'nden bu son döneme kadar olan tekâmül serüveninin yöneticileri bu işlerini, bir an önce, tam istenilen şekilde sona erdirip Vazifelerini Yüce Yönetime devretme işleminin sonuna gelmişlerdir. Çok öncelerden başlayan devir teslimi işleminin giderek hızlanması, zaman enerjisi akışının hızlandırılması ve zaman üzerinde yapılan yoğunlaşmaların artmasının bir sonucu olarak Dünya üzerindeki maddesel ve insanî değişimlerin de hızı artmıştır. Şu ana kadar etkinliklerini sürdürmekte olan Yönetici Plânların, Dünya'nın Büyük Sıçrayış'a hazırlanmasını sağlama yolunda gösterdikleri çabaları sayesinde Beşerî Ortamın belirli bir düzeye ulaşmasına çok az bir zaman kalmıştır. Bu yöneticilerin Beşerî şuur seviyelerini yükseltme gayretleri sonucu meydana gelmiş bulunan Ortak Alanlar sayesinde İnsanlık, Büyük Sıçrayış'ın bilgisini almaya lâıyk bir hâle gelmiş bulunmaktadır.

Büyük Sıçrayış tamamen Yüce Bilgi Kitabı'nın ışığı sayesinde olabilecek bir yüce imkândır; bu imkânı insanlığa hazırlayan Büyük Yüce Plân'ın bu dönemin başlangıcından beri ilk kez doğrudan doğruya beşeriyete bir uzantı hâlinde yaklaşarak Kendi Işığını Dünya yüzeyine yayacağını artık anlamak gerekmektedir.

Büyük Sıçrayış'ın, mevcut bütün realitelerin bir hazırlık bilgisinden öteye geçmediği iyice kavranırsa, saf hakikati içeren bir yüce bilgi vasıtasıyla sağlanacağını kavramak daha kolay olacaktır.

Dünyadaki bütün fikirler, eylemler, inançlar, doktrinler ve maddesel hareketler bütünüyle, Büyük Sıçrayış'a hazırlıktan ibarettir. Bütün mevcut eylem ve etkinliğin amacı Büyük Sıçrayış'a hazırlık görevini yerine getirmekten ibarettir.

Bütün şuurular, her kademe ve aşamada, Büyük Yüce İdareci Plânın İradesini uygulamak için müşterek bir mesafâ harcamaktadırlar... Bütün göreceli realiteler, istek ve hareketler, kademe ve aşama bilgilerini içerirler. Bu durum gelişimin son aşamasına kadar süren muazzam bir "hedeflere ulaşma" mücadelesinin mevcudiyetini gösterir.

Hedefe Ulaşma ise bütün insanlık için Büyük Sıçrayış'ı gerçekleştirecek olan Yüce Bilgi Kitabı'nın saf ışıktan alanı içine girmektir. İlk ve Son Hedef budur. İnsanlık gerçek mahiyetine, varlığının gerçek özüne, eşyanın tözüne ancak "tek bir aynı bilgi" olarak Hedefin Bilgisi sayesinde ulaşabilecektir.

Bu durumun sezgisinin sezgisine sahip olanlar ile sezgisinin bilgisine sahip olanlara sesleniyoruz: Bizi izlemeye devam edin.

Selâm ve Sevgiler
Ergün Arıkdal

İnsanlık dünya okulunun son dersinde

DÜNYA okuluna enkarne olan varlıkların ilerlemeleri, gelişmeleri çok değişik manzarlara, iniş ve çıkışlar göstermektedir. Gayet geniş bir alana yayılmış olmakla birlikte aynı yöne doğru giden bir eğitim süreci söz konusudur. Bu okulun iki ana üretici ya da yönlendirici unsuru vardır; bunlar bir kısmı yatay tarzda, bir kısmı da dikey tarzda meydana çıkan hareketlerdir.

Dikey hareketler yeryüzündeki bütün varlıkların dışında fizik üstü sistemden o küreye bütünüyle hâkim olan, yönlendirici, yine o varlıkların ihtiyaçlarını tatmin etmek için çok çeşitli mizansenler hazırlayan, eprövlere aracılığıyla bu tarzı belirleyen çok büyük bir faaliyetir. Yani bizim dışımızdan, Yukarı'dan ge-

len bir etkidir.

Bir de enkarne olan varlıkların kendi çabaları ve düşünceleriyle madde üzerindeki hâkimiyetleri sonucu ortaya çıkmış olan faaliyetler olarak yatay hareketler vardır.

İNSANLIK SÜREKLİ OLARAK DİKEY VE YATAY TESİRLER ALTINDA

Bunları temsil eden iki büyük grup var: Yukarı'dan gelen etkilerin temsilciliğini yapan dinler, bedenini eylemlerini ve hazlarını ele alan bilim. Din dikey, bilim de yatay tesirleri ifade eder durumdadır.

Bilim, insan merakının ve zekâsının doğayla olan karşılaşmasından doğan ve doğada var olan işleyiş mekanizmalarını, ilkeleri, doğuş biçimlerini kavramasından oluşmuş bir sistemdir. Ve her devir kendine göre bir sistematik yapmıştır.

Din ile bilim arasında gayet tabii ki bir giriş ve çıkış vardır. Din bilimden, bilim dinden etkilenmiş olabilir. Dinin yorumlanmasında bilimin tecrübeleri, bilimin bazı noktalarının in-

sanlar tarafından kavranmasında dinsel bir hareketin etkisi olabilir. Bilime ahlâkî bir amaç verildiği zaman, bu, dikey tesirden olmaktadır, çünkü ahlâksallığın temelinde Yukarı'nın sevgisine, ilhamına bağlı kurallar vardır.

Dünyayı bir eğitim yeri olarak ele alıyoruz, bütün bu dikey ve yatay etkilerin amacı nedir? Sonuç olarak insanlığa ne getirmek, ne yapmak istemiştir? Ya da ne yapmışlardır? Niçin bu iki kanaldan gelişmeler meydana gelmiştir? Sürekli olarak, nereye bakarsanız bakınız, hep bu ikisi var. Yani insan akli ve zekâsının geliştirdiği fenomenler ve bunlara getirdiği açıklamalar ya da insan kalbine ve ruhuna gelen sezgi ve tebliğin getirdiği öncül bilgiler, peygamberler vb. aracılığıyla ulaşan doğrudan bilgiler.

Ya biz kendi zekâmızla bazı işleri bulup çıkararak, ilişkileri görerek, tecrübeler yaparak, zaman bakımından epeyce pahalıya mal olmuş bu tecrübelerden yararlanarak bir şeyler elde etmişizdir. Ya da çoğunlukla, dikey gelen tesirler, niteliklerine uygun olarak, bizlere dolaysız bir biçimde ama sembolik olarak bilgi vermiştir. Fakat insanoğlu yeryüzünde oluşturduğu şeyleri dolaylı bir şekilde elde edebilmiştir. Büyük tecrübelerle, deneme-yanılmalarla, aklını ve mantığını kullanarak, eleştirerek belli bir yere kadar gelmiştir, aldanmamak için. Örneğin Orta Çağ'da yaşanan karanlık durum, o gergin durum olmamış olsaydı, rönesansın meydana çıkması mümkün olamazdı.

Bu okulun hiçbir dersi nihaî bir ders değil. Daima biri diğerinin arkasına bağlanmak kaydıyla yürüyor. Birisi yola çıkıyor, o belli bir yere gelince, o toplumun insanları, "Bir sona ulaştık, gerçeklere vardık." dedikçe yeni bir yol başlıyor. Uç uca eklene eklene bugüne dek gelinmiş. Yani her biri, bir diğerinin taşıyıcı platformu olmuş. Küçükten büyüğe doğru sıçrayarak bu zamana ulaşmış. Yeryüzünde hiçbir şey nihaî bir şeye sahip değildir. İnsanlık olarak her ne yaparsak yapalım, ancak birbirine bağlı olan, birbiri aracılığıyla anlaşılır hâlde bulunan bir gelişme içinde kalmaya mahkûmuz.

İHTİYAÇLARIMIZI BİZ BELİRLERİZ, YUKARISI KARŞILAR

Dinler hiçbir zaman yöresellikten kurtulamamıştır. Onların gelişimin amacı yeryüzündeki insanların bir ihtiyacını karşılamaktır. Yani herhangi bir dinin ortaya çıkması Yukarı'nın takdirine kalmış bir işlem değil, aşağının isteğine kalmış bir işlemdir. Yatay faaliyetler içinde bulunan insanların o tarzda bir bilgiye ihtiyaçları olduğu için onlara bilgi indirilmiştir. Aşağıdan bakıldığında bunun adı semavî bir dindir. Ama temelde bütün dinler, insanların ihtiyaçları dolayısıyla Yukarısı tarafından, dikey bir tarzda yine insanlar tarafından verilmiştir.

Bu o kadar küllî bir şeydir ki, galaksilerin meydana gelişinde de aynı yasa vardır. Güneşin kendi çevresindeki gezegenleri büyük çekimi içinde tutuşunda da aynı ilke geçerlidir. Her organizasyon bir amaç ve bir vazife içindir.

Dünyadaki her varlık kendi ihtiyaçları peşinde koşar. Herkesin bir ihtiyacı vardır. İşte dünyayı her ihtiyacın karşılandığı bir üs olarak ele alabiliriz. Dünyada ne olup bitiyorsa her sorumluluk insanlığa aittir. Yukarısı'nın görevi bu derecede geniş istekleri en verimli, en düzenli, zaman-mekâna en uygun biçimde karşılamaktan ibarettir. Ruhsal İdare Mekanizması olarak adlandırdığımız sistem dünyayı kendi bünyesi içindeki bütün imkânlarıyla, enkarne olan her türlü varlığın, canlılığın ihtiyaçlarını sonuna kadar karşılamaktadır. Bizlerin doğumu ve ölümü bile bir ihtiyaçtır. Ana karında ölmek de, depremde ölmek de aslında bir tekâmül ihtiyacıdır.

Her şey birbirini doğurur. Nitekim bizler de doğum ve ölümle aslında bir hayattan başka bir hayata doğmaktayız. Evrende her şey birbirinin anasıdır. "Her şeyin başı Allah'tır." derler. Bunu bize dikeyden gelen etkiler söylemiştir. İnsan zihni, şuuru ve kendi çabası bunu kavrayacak kapasitede değildir. Sadece bize söylenmiş olan bir cümleyi tekrar ediyoruz. Her işin başı derken, baş nedir son nedir? İlk hareketin sahibi ne demektir? Hare-

ket nedir? Zamanın ve mekânın sahibi ne demektir?

Günümüz insanı, "Ben bu zamanı, mekânı bilmeliyim. Yukarı'dan bu bilgi niye verilmiş? Ne demek istenmiş?" diye soruyor. Ancak alacağı cevap hep rölâtif, ona göre, buna göre verilen bilgilerle olacaktır. Bilim de kendine göre rölâtif değerler içinde. Belli bir çerçeve içinde kaldığımız sürece bir şeyler veriyor. Ancak o çerçevenin dışındaki fenomenleri açıklamaya çalıştığı zaman da yüzüne gözüne bulaştırıyor. Meselâ bu yüzden metafizik bir tecrübeyi bilim açıklayamaz. Ama hep açıklamak davasındadır. Belli bir sınıra kadar getirir ve geriye döner. "Bu bizim disipline sığmıyor." der.

DÜNYA OKULUNUN SON DERSİ BAŞLAMIŞTIR

Her birimiz kendi ihtiyaçlarımıza göre, dünyamızın sağladığı olanaklara göre ondan yararlanıyoruz. Gerek teolojik yol, gerekse bilimsel yol hep insanların ihtiyaçlarını karşılamak için hizmet etmiştir. Ölme ihtiyacı, öldürme ihtiyacı, sevme ihtiyacı, nefret ihtiyacı hep karşılanmıştır. Ancak hepimizin nihai bir amacı vardır. Öyle görünüyor ki, dünya okulu, son derslerini almaya gelmiş olan bu varlıkların yarışı hâlinde kendi yollarını açarak, ilerdeki ihtiyaçlarının bir an önce tatmini için büyük imkânlar hazırlamak suretiyle nihai bir amaca doğru gidiyor.

Yeryüzünde var olan tüm bilgiler, insanların nihai amaca yönlendirmek için bir araçtan ibarettir. Hiçbir bilgi ve inanç bütünüyle son değildir. Hepsinin amacı, insanlığı, ulaştığı olduğu bu son ve en büyük derse kendilerini hazırlamaktan ibarettir. Bütün bunlar hazırlayıcı unsurlardır. Bütün dinler nasıl birbirlerini hazırlamışlarsa, bütün dinler aynı zamanda başka bir amaca da hazırlamışlardır.

Dinlerin en büyük hedefi büyük bir sevgi kaynağı olan Tanrı'nın içinde erimektir, bilimin ise ölümsüzlüktür; beden yok olmaması ilkesidir. İkisi de dünya rölativitesi içinde yeri olmayan bir gerçeğe ulaşmak içindir. Kozmik bilgilerle ilgili bir tekâmül platformuna

ulaşmak için yapılan antrenmanlardır.

Artık inançlar insanların iç potansiyellerini artıramıyorlar. O iş bitmiştir. İdeolojik inançlar daha büyük bir harekete sebep oluyor. Varlığın bünyesinde değişiklik yapanlar bunlardır. Semavi dinler iç bünyede değişiklik yapacak güçte değildir. Zaten onlar tarihsel görevlerini yapmış, varlıkların ihtiyaçlarını sağlayacak bilgileri yüzyıllar boyunca vermiştir.

20. yy'ın doğurduğu şeylerin hızla büyüyüp gelişmesi tamamen insanların kendi istekleriyle gerçekleşmiştir. Zamanın hızlanması ya da yavaşlaması yine insanların katkılarıyla meydana gelmiştir.

Bu nihai nokta artık insanlığın çok yakınında olan bir nihai nokta olmak üzere yeryüzünde meydana gelecek büyük bir değişimin kendisidir. Bu değişimin olabilmesi için yine bütün bu hazırlıkları Yukarı'dan alıyoruz. Yani düşünsel sahada meydana getirilen faaliyetin kendisiyle birlikte oluşan sezgiler, ilhamlar, tebliğler ile hepsi bir araç vazifesi görerek, gerçekten çok büyük ve parlak olan bir Bilgi Çağı'na, değişmeyen Hakikat Çağı'na, dejenere olmayan, asla rölativite taşımayan, kendi evreni içinde mutlak anlamda olan, bizi, içinde bulunduğumuz tekâmül düzeyinden çok çok ötelerindeki bir düzeye fırlatıp atacak olan bir bilgiye hazırlık içindir.

İNSANLIK KOZMİK BİLGİLERLE TANIŞTIRILACAKTIR

İnsanlığın kendi çabaları, eprövrlerdeki başarı oranları kendisini bu bilgiye lâyık hâle getirmiştir. Bir gram sevinç için bin gram acı ve ıstırap çekmiştir. Sürekli olarak ekmişiz ve biçmişiz. Ancak biçme işi artık bizim elimizde değil, doğrudan doğruya Büyük Ziraatçilerin elinde, dünyanın gerçek sahiplerinin elinde. Bizler epey tarım yapmışız, yani ziraatçi sınıfına girebiliriz. Ama artık dünyayı küçük tarlalar hâlinde tutamayız. "Bunlar benim bilimim, bunlar benim dinim, inancım." hep küçük tarlalardır. Dünya artık baştan aşağı tek bir tarla. Biçilmedik, orağın girmediği yer yok.

Devamı S. 7'de

VARLIKSAL İLKELELER

3. BÖLÜM

(Geçen Sayıdan Devam)

TÜM varlıklar varoluşları bakımından Yaradan karşısında mutlak olarak eşittirler. Varlıksal Eşitlik İlkesi, Varlığın Birliği İlkesi'nin doğal bir sonucudur. Bir olan Varlık, farklı ve eşit olmayan formlar içinde olmakla beraber, aynı parlaklıkta tezahür etmiştir.

VARLIĞIN BİRLİĞİ İLKESİ'NDEN VARLIKSAL EŞİTLİK İLKESİ'NE

Varlıklar ayrı ayrı değil, tek bir Kanun'a bağlı olarak ve aynı Varlıksal İlkeleri bünyelerinde taşıyabilecek şekilde yaratılmışlardır. Bu sebeple Bir olan Varlık, Tanrı karşısında olduğu gibi birbirleri karşısında da eşittir.

Bir olan Varlığın tezahür âleminde çokluk arz etmesi, varlıkların Seçme Özgürlüğü İlkesi'ne göre hareket etmelerinden kaynaklanır. Varlıklar sonsuz

VARLIKSAL EŞİTLİK İLKESİ

maddî sistemlerde görünürken kendi iradelerine göre bir vazife alırlar. Özde Bir ve Eşit olan varlıklar, özgür iradeleriyle kozmik bir plânın belli bölümlerini işgal ederek hizmet ve vazifelerini yürütürler.

EŞİTLİK VAROLUŞTADIR; CİSİMDE VE ŞEKİLDE DEĞİL

Varlıksal Eşitlik İlkesi görünür değil, görünmeyen bir temele dayanır. Bu, cismanî ve şekilsel değil, varoluştaki eşitliklerdir. Yani varlıklar ayrı ayrı değil, tek bir yaradılış darbesiyle (OL! ya da FIAT!) meydana gelmiştir. Tüm varlıklar tek bir Merkez'in Kanunları'na bağlı olarak tezahür etmiştir. Varlıkların en derin ve temel ortaklığı, "oluş"larıdır.

Varoluş bakımından bütün varlıklar eşittir.

Bu eşitlik, varlıkların öz ya da maya birliğinden kaynaklanır. Varlıklar cisim ve şekilleri bakımından farklı ve çeşitli olsa da, Yaradılış Birliği ve Kanunları bakımından evrensel bir eşitliğe sahiptirler. Bu öyle bir eşitliktir ki, görünümle, yani çeşitli zaman, mekân ve boyutlarda tezahür eden maddesel formlarla zedelenmez.

Varlıksal Eşitlik İlkesi'ni taşıdığından dolayı tüm varlıklar, Yaradan karşısında olduğu gibi birbirleri karşısında da eşittirler. Bu İlke'nin sonucu olarak bir boyutta atom olan varlık, başka bir boyutta galaksidir veya bir boyutta insan olan varlık, başka bir boyutta bir ilâhtır.

Eşitlik varoluştadır; cisimde ve şekilde, yani tezahürde değil.

GÖRÜNÜŞTEKİ EŞİTSİZLİK ALDATICIDIR

Eşitlik İlkesi'ni mayaların-
da taşıyan varlıkların, tezahürat
âleminde maddesel formlar
hâlinde çeşitlilik, farklılık ve çok-
luk, yani eşitsizlik sergilemeleri,
gene özlüklerinde taşıdıkları Seç-
me Özgürlüğü İlkesi'nden kay-
naklanır.

Görünmeyen görünenin
içinden geçerek tezahür ettiği
zaman, özdeki bu Birlik, her var-
lıkta kendi seçimine bağlı olarak
çeşitli şekillere bürünür. Madde
âleminde gördüğümüz eşitsizlik
ve çeşitlilikler, ışığın prizmadan
geçip yedi renge ayrılması gibi-
dir. Prizma ortadan kalkınca yedi
renk kaybolur, ortada sadece
ışık kalır.

Seçme Özgürlüğü İlke-
si'ne bağlı olarak varlık, yolunu
kendisi seçer ve içinde bulundu-
ğu hâli kendisi hazırlar. Bize eşit-
sizlik varmış gibi gelse de, varlık
kozmetik vazifesini, ancak o hâl
içerisinde en mükemmel şekilde
yerine getirebilir. O kadar ki, gö-
rünen eşitsizliği teorik olarak
eşitliğe çevirmek mümkün olsa,
kâinatın düzeni bozulurdu.

O hâlde görünen eşitsizlik-
ler varlığın seçimine bağlı oldu-
ğundan doğaldır. Ayrıca tüm
eşitsizlikler rölatif olup geçicidir.
Oysa Varıksal Eşitlik İlkesi varo-
luştaki eşitlik olup ebedidir ve hiç
bozulmaz.

Tekâmül ya da gelişme,
varlıklar arasında eşitliğin bozul-
ması ya da bozulan bir eşitliğin
dengelenmesi anlamına gelmez.
Tekâmül, varlığın Seçme Özgür-
lüğü İlkesine bağlı olarak kendi
uslûbuna göre ilerlediği kozmik
bir hizmet sürecidir.

Varlıklar tekâmül farklılık-
larından dolayı farklı sorumluluk-
lar taşırlar. Buna bağlı olarak

sonsuz boyutlar içinde, sonsuz
bir şekilde eşitsizlikler, kademe-
leşmeler ve hiyerarşiler görülür.

Varlıklar farklılık, çeşitlilik
ve eşitsizlik hâlinde bir Bütünlük
oluştururlar. Hiçbir varlık diğerin-
den bağımsız değildir. Her şey
her şeyin içindedir. Birindeki de-
ğişiklik hepsini etkiler. Her varlık,
işlemekte olan kozmik mekaniz-
manın eşit derecede değerli ve
vazgeçilmez birer unsurunu teş-
kil eder. Varlıklar bir ağacın kökü,
gövdesi, dalları, yaprakları, çi-
çekleri ve meyveleri gibidir; ağaç
ancak bu bütünlük içerisinde ha-
yatiyetini ve fonksiyonunu sürdü-
rebilir. Her varlık, kâinat düzeni
içerisinde üzerine aldığı vazifeyi
eşit olmayan formlar altında gö-
nüllü olarak yerine getirir.

Varlık tekâmül seyri içinde
Merkez'e yaklaşıtkça maddesel
sistemin çokluğu, çeşitliliği ve
farklılığı kaybolmaya başlar.
Varlık ayrıntılardan kurtulur. Her
şey birleşir ve aynıyet kazanır.
Yani öзде mevcut olan Varıksal
Eşitlik İlkesi daha çok tezahür
eder.

YARADAN KARŞISINDA VARLIKLARIN DURUMU

Varlığın Birliği İlkesi'ne gö-
re Yaradan için Varlık Bir'dir. Ya-
ni O'nun nezdinde varlıklar değil,
tek Bir Varlık mevcuttur. Bir olan
Yaradan'ın Bir yansıması vardır;
o da Varlıktır. Tezahür öncesi tek
ve Bir olan Varlığın, tezahür ettik-
ten sonra çokluğa bürünmesi
Varlığın Birliği İlkesi'ne hâlel ge-
tirmez. Çünkü tezahür eden Varlı-
ğın durumu, sonsuz yüzeyle bir el-
masın durumu gibidir. O yüzeyle-
rin her biri nasıl tek olan elmasın
bir görünümü ise, sayısız varlık
sistemleri de Bir Olan'ın sonsuz
derecede farklı zaman, mekân ve

boyutlardaki görünümünden ibaret
bir Bütünlük'tür. Varoluşlarıyla
beraber tüm varlıklara nüfuz et-
miş olan Nur (öz, maya ya da
Tanrılık Bilgi), her varlıkta aynı
derecede yayılanmaktadır.

Yaradan açısından bakıl-
dığında çokluk, çeşitlilik ya da ay-
rılık değil; Birlik ve Eşitlik görülür.
Başka bir deyişle tüm varlıklar
aynı Ruhsal ve Maddesel Yasa-
lar'a tâbidirler. O yasalar insana
insana değişmez. Ateş, ay-
rımı gözetmeksizin herkesin elini
yakar.

O hâlde sonsuz çeşitlilik
gösteren tüm varlıklar Yaradan
karşısında eşittir. Bu, bir kürenin
yüzeyindeki bütün noktaların
Merkez'e eşit uzaklıkta olmasına
benzer. Dolayısıyla Yaradan'a
göre hiçbir varlığın diğerine na-
zaran üstünlüğü ya da seçilmişli-
ği söz konusu değildir. Bu gerçe-
ğin aksini savunan her türlü öğre-
ti geçersizdir. Çünkü Varıksal
Eşitlik İlkesi'nden yoksun olduk-
ları için çelişki ve adaletsizliklerle
doludurlar.

EŞİTLİK İLKESİ'NİN ETİK SONUÇLARI

Bu İlke'ye göre bilgisi ve
inancı ne olursa olsun, bütün var-
lıklar Yaradan karşısında eşittir.
O'na nazaran hiç kimse daha il-
erde ya da daha geride değildir.
Kimse kimseye üstün kılınma-
mıştır; efendi-köle ayrımı yoktur.
Bu ilke gereği kimseye iltimas
geçilmez ve kimse haksızlığa
uğramaz. Tanrı Yasaları, hük-
münün her varlık üzerinde eşit şe-
kilde icra eder.

İyi ya da kötü diye nitelen-
dirdiğimiz düşünce ve davranış-
lar bu eşitliği bozamaz. Herhangi
bir insanın erdemli tutumu onu
Tanrı nazarında daha seçkin bir
hâlde getirmedigi gibi, işlediği fiil-
erin kötülüğünden dolayı kimse

Tanrı'nın gözünden düşmez. Tanrı nezdinde bütün varlıklar mutlak olarak eşittirler.

Varlıksal Eşitlik İlkesi gereği Tanrı, insanı ne ödüllendirir, ne de cezalandırır. Aksi bir uygulama çelişki olurdu. Dolayısıyla başımıza gelen olaylar Sebep-Sonuç Yasası gereği, daha önceki fiillerimizin sonucudur. Yani insan kaderini kendisi belirler. Görülüyor ki, fiillerimizden dolayı Tanrı'ya değil, kendi varlığımıza karşı sorumluyuz. Çünkü ruh bu yetkiyle yaratılmıştır. O hâlde Tanrı'dan korkmak yerine, anlayışımız ölçüsünde O'nu sevmek ve saygı duymak gerekir.

Tanrı nezdinde eşit olan varlıklar, doğal olarak birbirlerine göre de eşittirler. Ne var ki, bencilliği ve kibri nedeniyle insan bu gerçeği görememekte ve yeryüzünde bunun tersini uygulamaktadır. Bu ilke gereği bütün insanlar **ruh kardeşidir**.

Yeryüzünde yarattığımız sınıflar ve kastlar Varlıksal Eşitlik İlkesi'ne aykırıdır. İnsanları iyikötü, inanan-inanmayan, zengin-fakir, güzel-çirkin diye ayırarak bir kısmını baş tacı ederken, diğerlerini hakir görmek bir yanılgıdan ibarettir. Karşı cephe yoktur;

herkes aynı taraftandır. Yukarıda ya da aşağıda olan yoktur; tüm varlıklar aynı seviyede olup herkes vazifesini yapmaktadır. Her varlık tek bir kozmik tablonun kendi seçtiği bölümünü işlemektedir.

Kim ne yaparsa yapsın ya da ne olursa olsun, kendi tekâmül küresinin merkezine doğru ilerlemekte ve merkeze yaklaşıkça tezahür âleminin zahiri eşitsizliği giderek kaybolmakta ve Birlik Ruhü hâkim olmaktadır.

Varlıksal Eşitlik; cismanî eşitlik, fırsat eşitliği ya da anlayış gelişimi eşitliği değildir. Bunlar aynı ilke'nin tezahür âlemindeki basit görünümleridir.

Varlığın görevi, madde âleminin her türlü yanıltıcılığına rağmen bu eşitsizliği fark ederek Varlıksal Eşitlik İlkesi'ni yaşamak ve yaşatmaktır. Gerçek sevgi ancak bu anlayışa ulaştıktan sonra doğar ve insanlar hiçbir adaletsizlik yapmadan, herkesi eşit görerek "Yardımlaşma ve Dayanışma" içinde şuurlu yaşarlar. Şuurlu bir insan, Ruhsal ve Maddesel Kanunları eşit şekilde kullanarak dengeli bir hayat sürdürür.

Hiçbir varlık ne yaparsa yapsın bu eşitliği bozamayacağı-

na göre, ayrıca da varlık dışı bir sistem tarafından yargılanmaya çağına göre, bütün sorumluluk tümüyle varlığın kendisine ait olacaktır. Bu durumda bize düşen, insan kardeşlerimizle, karşılık beklemeksizin evrensel bir "Yardımlaşma ve Dayanışma" içinde olmaktır.

Bir olan Varlığın çeşitli şekillerde tezahür etmesiyle geçici ve yanıltıcı bir eşitsizlik doğmuştur. Ancak her varlık farklı görünürse de **özde Bir'dir**. Yeryüzünde yarattığımız "ben-sen" ayrımı kesin bir yanılgıdan ibarettir. Varlık, maddeden sıyrıldığı zaman egoistik kökenli "ben ve sen" ayrımının olmadığını anlar. Ne var ki, maharet, bu gerçeği bedenli hâldeyken anlamaktır.

Bedenli yaşamımızda dış realiteyi çokluk, çeşitlilik ve eşitsizlik olarak algılayışımızın sebebi, sınırlı duyularımız ve şuurumuzdur. Bundan dolayı Varlığın Birliği ve Varlıksal Eşitlik gibi Temel Ruhsal İlkelere kavramak için duyuların ve şuurun aşkınlaşıp, küreselleşmesi gerekir ki, bu da özel bir Bilgi'yle olur.

(Devamı Gelecek Sayıda)

İNSANLIK DÜNYA OKULUNUN SON DERSİNDE Baştarafı S. 4'de

Zaten herkes birbirinden sorumlu durumda. Herkes birarada yaşamak zorundadır. Hiç kimsenin kendisine ait bir tarlası kalmadı. Bu nedenle dünyada bir şeyler olacağına tüm dünya için olacaktır. Her yerde tam bir bütünsellik hâkimdir. İnsanlık olarak böyle bir platforma yükselebilmek için çok acılar çekildi. Ancak her şeyi kendi kendimize yaptık. Savaş istedik, savaş yaptık; barış istedik, barış yaptık.

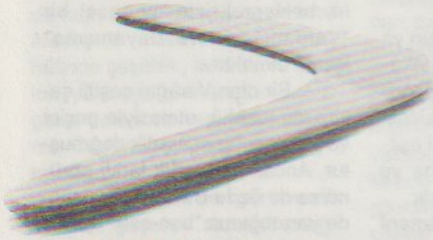
Ve hepsi bizleri nihaî bir amaca ulaştırmak içindi. Dünya büyük bir ışık tarlası hâline getirilmiştir. Bu ışık tarlasının ilk huzmeleri de Anadolu'ya düşmüştür. Işıklar daralarak İstanbul'a Derneğimize inmiştir.

Şimdi dünyanın sıçraması var. Eski sıçramalar değişik tarlalardaki varlıkların sıçra-

masıydı. Ama şimdi 6,5 milyar insanın bulunduğu bir dünyayı bir tarla hâline getirecek bir etki, bir hüküm düşünün. Büyük şelâlenin düşme noktasına gelmiş durumdayız. Küçük akıntılar ve sular toplanmış, biraraya gelmiş ve koca bir Niagara şelâlesi meydana gelmiştir. İnsanlık çok büyük bir aksiyon şeklinde kendi yaptığı eylemlerin, iyi şeylerin sonucunda tam bir düşme noktasının ağzındadır.

Eğer kendimizde bir insanlık, küresellik, birlik ve beraberlik şuru oluşmuşsa bu müthiş enerjiye uyum sağlamamız daha çok mümkün olur. Sağlam durmak için de kendimizden endişe duymamak gerekir. Aksi takdirde sevgi dediğimiz enerjiyi aktarmamız mümkün değildir.

Eylemlerimizden

Sorumluyuz

Tüm düşünce yayınlarmız, tüm eylemlerimiz bizden çıkar, tekrar bize döner. Aynen bir bumerangın, atan kişiye geri dönmesi gibi.

BÜTÜN gerçekleşen olaylar gerekli olduğu için olmaktadır. Buradaki "gerekli" sözü, artık geriye dönüşü olmayan bir sebep-sonuç bağıntısı içine girildiğini göstermektedir. Varlık, kesin bir amaca doğru hareket etmektedir ve bir sonuç tezahür edecektir.

Olayların oluşmasında bizim etkimiz yüzde yüzdür. Çünkü sebep de biziz, sonuç da. Diğer bir deyişle ne ekersek onu biçeriz. Hiç kimse bizim adımıza bir şey yapamaz. Sadece kendimiz adına, kendi geleceğimiz için, kendi hareketlerimizi tanzim ederiz; seçerek, kendi irademizi kullanarak, tercihler yaparak hareket ederiz. Ancak bu tercihlerimizin bize yarar mı getireceğini, yoksa ıstırap mı getireceğini gerçekten bilmeden yaşıyoruz; bu bir özürdür. Duyularımız yordamıyla çevremizle ve kendi varlığımızla birtakım ilişkiler kurabiliyoruz. Tamamen şuurlu varlıklar olmayıp iyi gelişmiş bir otomatizma içerisinde hareket ediyoruz. İnsanlar kendisi veya dışı ile olan ayrımı yapamaz; ne zaman, hangi durumda, ne yapacağı da belli değildir. Ama her zaman yapmış olduğumuz eylemlerin sorumluluğu bize aittir.

Kendi aramızda olaylara izafi olarak "pozitif" ve "negatif" değerler verebiliriz. İyi olay, kötü olay ifadesini kullanabiliriz. Bundan dolayı sorumluluk bize aittir. Muhasebe işlemini yapacak olan da biziz. Hiç kimse insanları herhangi bir kötülüğe itmemiştir.

Düşünmek, sevmek, heyecanlar, vs. içsel hareketlerdir. Dışa yansımaları pek olmaz. Düşüncelerinizde bir kimseyi parçalayabilirsiniz. Bundan dolayı beşerî kanunlar sizi sorumlu tutmaz. Çünkü kanunlar insanları dış hareketlerinden sorumlu tutar, iç hareketlerinden ise vicdanı sorumlu tutar. Kanunlar her zaman atlatılabilir ama vicdanımızı atlamamız mümkün değildir.

Bu bakımdan "bütün gerçekleşen olaylar gerekli olduğu için başımıza gelir ve burada olayların oluşmasında bizim etkimiz yüzde yüzdür". Sadece dışsal değil içsel hareket de yaptığımız için yüzde yüz oranında bütün hareketlerimizin bütün sonuçları ile muhatap olacak olan biziz ve başka hiçbir sorumlusu da yoktur. Yani bir sonuçla karşılaşmamız daima mukadderdir. O mukadderi biz kendimiz hazırlıyoruz; buna hiç kimse müdahale etmez. Çünkü varlıklar, gayet hür ve bağımsız olarak kendi hareketlerinin sorumluluklarını yaşamak, öğrenmek ve gerçekten asil bir vazifeye terfi etmek için yeryüzünde yaşamaktadırlar. Diğer bir deyişle sorumluluk taşıyabilecek, vazife yapabilecek bir varlık olma talimlerini yapmak için yeryüzündedirler. İltimasla ilerlemeye ihtiyacı yoktur. (E.A.)

ÖLÜME YAKIN DENEYİMLER

● Selman GERÇEKSEVER ●

"Ölüm her zaman bizimleydi, her zaman da bizimle olacak. İnsan varlığının ayrılmaz bir parçasıdır o. Bu nedenle hepimizin çok ilgi duyduğu bir konu olmuştur. İnsanoğlunun ortaya çıkışından beri insan, ölümü zihninde tartmıştır. Gizemlerini bulmaya çalışmıştır. Çünkü, ölüm sorusunun anahtarı hayat kapısının kilidini açar."

E.Kubler ROSS

Ölüm konusunu bugünkü bilimsel anlayışa en yakın şekilde incelemiş bir psikoloji profesörü olan Elizabeth Kubler ROSS'un da belirttiği gibi ölüm sorusunun anahtarı aynı zamanda hayat kapısının da kilidini açabilecek türden bir anahtardır. Çünkü tekâmülcü ruhçuluk bilgisine göre dünya insanlığı asırlardan beri biliyor ki, ölüm denen olayla geçtiğimiz yer, doğmadan önce (yani bu dünyaya geçmeden önce) bulunduğumuz yerdir. Her iki olayın arasında da "hayat" dediğimiz bir dönem vardır ki, bu dönemde de doğmadan önce bulunduğumuz yerde (spatyom, ahiret) kendi kendimize aldığımız kararları uyguluyoruz. Dolayısıyla aslında "ölmek" diye (hele yok olmak anlamında) bir şey yok. Gerçekte olup duran şey, devamlı olarak bir kez spatyoma, bir kez dünyaya doğmaktan başka bir şey değildir. Evet, yok olan bir şey var ama bu sadece bedendir. Aslında o da yok olmuyor, daha doğru bir ifadeyle aslına dönüyor. Ama ebedi olan ruh mevcudiyetini (çeşitli ortamlarda, daha doğrusu çeşitli ortamlardaki maddelerle bağlantı kurarak) sürdürüp gitmektedir. Başka bir deyişle, ruh varlığı bir kez spatyomda, bir kez fiziksel dünyada tezahür ediyor. Bu tezahürlerinde söz konusu her iki ortamın da

özelliklerine uygun bedenler kullanıyor.

İşte günümüz materyalist biliminin yaptığı, E.Kubler ROSS ve benzeri bilim adamlarıyla bu gerçeği kendi yöntemleriyle keşfetmeye çalışmaktadır. Yani Amerika'nın yeniden keşfi... Konuya yaklaşımı doğrudur, yanlıştır, tek yanlıdır, materyalistçedir vs. bu bilimin bileceği bir iştir. Ama insanla bu kadar iç içe olan bir konuyu incelemek herhalde bilimin en önemli araştırma alanlarından birisi olsa gerek. Zaten yapmaya çalışıyorlar da. Ama keşfedilmiş olan bir şeyi yeniden keşfetme inadını bırakıp da başka bilinmeyenlere yönelinse, herhalde daha iyi olurdu.

3000 yıllık Vedalar'dan çağdaş düşünörlere kadar tüm dinlerin ve felsefî akımların vazgeçilmez konusu olmuş, inisiyatik öğretilerde deneysel olarak yaşanmaya çalışılmış olan ölüm konusunu bu yazımızda "ölüm ve ölüm ötesi" olarak değil de, "ölüme yakın deneyimler" şeklinde inceleyeceğiz. Buna, "yarı ölüm hâlleri", "ölümün eşliğine kadar gidiş gelişler" ve bunlara benzer deneyimler olarak da bir ad takabilirsiniz.

Uyku, şuur kaybı, baygınlık, hatta astral seyahat gibi deneyimler, "yarı ölüm" sayılabilecek hâllerdir. Bunlar çoğunlukla öte âlemin sınırına kadar gidip gelenlerin deneyimleridir. Hatta bazı inisiyatik öğretilerde

ölmesini bilmenin gerektiği üzerinde durularak, ölmeden önce ölmek gerektiği vurgulanır. Bazılarına göre korkuların en büyüğüdür ölüm... Bazıları da ölüm için "düşün gecesi" tabirini kullanmıştır.

Ölüme yakın deneyimlerin (ÖYD) en güzel örnekleri reanimasyon çalışmalarısıyla ortaya çıkarılmıştır. Başta Dr. Moody'nin-kiler olmak üzere öteki araştırmacıların bu konudaki çalışmalarını konunun akışı içinde sizlere sunacağız. Ayrıca astral seyahat (projeksiyon) ve benzeri deneyimler de bir bakıma ölüme yakın bir deneyim sayılabileceğinden, bunlara da satırlarımızda yer vermek istiyoruz. Günümüz materyalist biliminin (parapsikoloji adı altında) en fazla son 50 yıldan beri konuya eğiliyor olmasına karşın, geçmişinin ne kadar eski olduğunu göstermek bakımından kutsal metinlerde, ilk çağ felsefesinde ve inisiyatik öğretilerde nasıl ele alındığını özetle sunmak istiyoruz.

ESKİ KAYNAKLARDA ÖLÜM VE ÖLÜME YAKIN DENEYİMLER

Kutsal Metinlerde:

İncil'de ölüm konusuna pek az değinilmiş, üstü kapalı olarak geçilmiştir:

İsrah (26/19): *Ölümlerinizi yaşayacak. Benim ölü vücudumla birlikte dirileceksin. Toprakta yatanlar, uyanın ve şarkı söyleyin. Toprak ölümleri atacak.*

Daniel (12/2): *Toprağın tozu içinde uyuyanların çoğu uyanacak. Kimi ebedî hayata, kimi utanca ve ebedî zillete.*

Bu ayetlerdeki ifadeler çok değişik simgesel bilgiler içeriyorlarsa da, en azından ölümden sonra hayatın devamlılığına açık olarak değinilmektedir.

Hıristiyanlık kültürüyle ölen insanların, doğal olarak, ÖYD'lerinde bu kültürden motifler, hatta belirli İncil kavramları görülmektedir. Örneğin, "karanlık tünel" motifi İncil'de "ölümün gölgesinin düştüğü vadi" olarak geçer.

Ayrıca İncil'in "Korintoslular'a Mektup-

lar" bölümünde de ölümlle ilgili üstü kapalı da olsa bazı ifadeler bulunmaktadır. (15/35-52):

Korintoslular'a Mektuplar: *Fakat bazı kimseler, "Ölümler nasıl diriliyor?" diyecekler. "Onlar, hangi bedenle geri gelecekler?" Budala... ektiklerin ilerideki bedenini değil. Sen sadece tohumu ekiyorsun... Tanrı, buna uygun bulduğu bedeni verir. Her tohuma kendi bedenini verir... Bundan başka ilâhî bedenler vardır: Fakat ilâhî bedeninin haşmeti başka, dünyaya ait olanınki başkadır... Aynı şekilde ölümlerin diriltilmesi de böyledir. Bu çürümüşlükte ekilirse, çürümemiş hâlde canlandırılır. Şerefsizlikle ekilmişse, şerefle canlandırılır. Zayıflıkla ekilmişse, güçle canlandırılır. Normal vücut olarak ekilmişse, ruhsal beden olarak canlandırılır. Bir tıbbî, bir de ruhsal beden vardır... Bakın size bir sırrı gösteriyorum: Uyumayacağız ama, hepimiz de değişeceğiz. Bir dakikada, göz açık kapayınca kadar, suru İsrail duyulduğu zaman. Çünkü o boru çalınacak ve ölümler çürütülemez şekilde kalacaklar.*

Görüldüğü gibi burada Paul'un (PAVLUS) "ruhsal beden"le ilgili ifadesi, kendilerini fizik bedenlerinin dışında bulmaların anlattıklarına uymaktadır. Ayrıca ruhsal (astral) bedeninin maddesel bir şey olmadığı, onun herhangi bir şeyle kısıtlı bulunmadığı hususlarına değinmektedir. Fizik bedeninin zayıf ve çirkin, ruhsal bedeninin ise güçlü ve güzel olduğu belirtiliyor ki bunlar beden dışı deneyim (BDD) geçiren sülhelerin raporlarındaki ifadelere çok benzemektedir. Bunlardan ayrı olarak; fizik beden parça parça olsa bile, ruhsal bedeninin bütünlüğünü koruyacağından, ruhsal bedeninin zamanla kısıtlı ve sınırlı olmadığından söz ediliyor ki, tüm bu hususları anımsatacak ifadeleri ileride aktaracağımız BDD ve ÖYD'lerde göreceğiz.

Kur'an'da ölüm konusu daha çok ele alınmıştır. Ayrıca Kur'an'da tekrardoğuşla ilgili satırlara da rastlamak mümkündür. Bunları bazı ayetlerde birlikte gözden geçirelim.

Bakara (2/55-56): *Bir zamanda, "Ey Musa, biz Allah'ı açıkça görmedikçe sana inanmayız." demiştiniz de, derhal sizi yıldırım çarpmıştı. Siz de bunu görüyordunuz. Sonra, bel-*

Devamı S.29'da

Californialı bir profesör, üzerinde "bizim günahlarımız uğruna delik

İSA DOSYASI

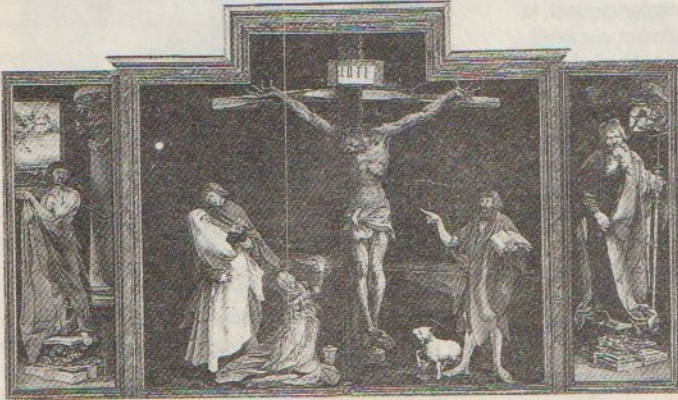
İsa araştırmacılarının önünde sadece iki yol kalmıştır: Birincisi, İsa'nın yaşamı ile ilgili araştırmalardan çıkan kısır sonuçları, Karl Barth gibi yararlanılabilir bir çok olarak kullanmaktır: **"İnsan bir konuda ne kadar derinden sarsılırsa, o konu açısından o denli iyidir"**; yani inanç açısından. Böylece herkes Tanrı kelâmını doğrudan kendisine yönelmiş hisseder. İkinci yol ise, Doğu'nun akla uygun olmayan hikâyelerini, içinde insanî gerçeğin çekirdeğini taşıyan simgeler olarak yorumlamaktır.

İncil'deki hikâyelerden tarihî belge olarak ne kadar az yararlanılabileceğini bilen biri de ilâhiyatçı Eugen Drewermann'dır. 1940 yılında, "İncil'in özellikle dinsel açıdan belirleyici bölümlerinde mucize hikâyeleri, efsane, masal niteliğinde anlatımlar dikkati çekmektedir." diye yazmıştı. Bunlarda neyin gerçek, neyin uydurma olduğunu bilemiyoruz. "Fakat", diye ekliyor Drewermann.

"...derinlik psikolojisinin yardımı ile bu tip ifadelerdeki insanî gerçekliğin içeriğini meydana çıkarabiliriz." Bu açıklamalardan hiç hoşlanmayan kilise, İncil yorumcusu Drewermann'ın öğretmenlik ruh-satını elinden almıştır.

Uzmanların aksine televizyoncu **Franz Alt, İsa hakkında doğrudan bilgiye sahip olduğunu ileri sürmektedir.** En çok satan kitaplardan "İlk Yeni Adam" adlı yapıtında, (220.000 baskı) "Yaratıcılığımın kaynağı İsa'nın kendisidir." diye yazıyor. Bu nedenle İsa'nın tarihî kimliği hakkında en doğru bilgiyi de ancak kendisinin verebileceğini söylüyor ve şöyle ekliyor: "Gündüzleri hastaları iyileştiren ve güçsüzlerin yardımına koşan bu efsanevî adam, gecenin geç saatlerinde kendini ibadete ve meditasyona vermekteydi; çünkü sessizliğin onarcı gücünü arıyordu."

Teselli veren bir başka husus da İsa'nın **asla çarmıhta ölmediğidir (Alt'a göre "iki gün son-**

"Çarmıha Gerilme". Matthias Grünewald tarafından yapılmış Isenheim mihrap tasviri. Ölmek ve yeniden doğmak zorunda olan "Adalet öğreticisi" teması, İsa'nın "istirap öyküleri"nin öncüsü gibidir.

deşik edilen Mesih"ten söz edilen bir Kumran belgesi buldu. Kilise

ra kendine gelmiştir"); bilakis gizlice Srinagar adlı Himalaya kentinde bu dünyadan ayrıldığı Uzak Keşmir'e sığınmıştı. Franz Alt: "Beni iki kez mezara koydular." diyor. Ayrıca Potala'da bulunması gereken kanıtlara ulaşıp ulaşılamayacağını Dalay Lâma'ya sorduğunu da belirtiyor. Dalay Lâma'nın buna yanıtı ilginçtir: "Papa ile bu yüzden bir çatışmaya girmek istemem."

Ne yazık ki İsa'nın müridi Alt'ın yapıtına bazı Samî karşıtı unsurlar karışmış bulunmaktadır. Dinbilimci Leonard Swidler tarafından sert Musevî aleyhtarlığı ile suçlanan ruhsal öğretmeni Hanna Wolff gibi Alt da, Musevîlerin hoşgörüsüz kuralcı dini ile İsa'nın sevgiye dayanan tebligatını kesin olarak ayırmaktadır. Alt: "Tanrı düşüncesi ile ilgili her çeşitleme, yaşayan din açısından bir zenginleşmedir." diyor. Bununla bağlantılı olarak kendi tanımlamasındaki en dikkat çekici özelliği şöyle açıklıyor: "Musevî İsa, Musevîlikten vazgeçmiştir." Bunun kanıtı olarak da şunu ileri sürüyor: "İsa, geleneksel Tanrı Yehova'yı hiç ağzına almamıştır." Oysa Alt'ın çok iyi bilmesi gerekirdi ki, hiçbir dindar Musevî Tanrı'nın adını anmaz.

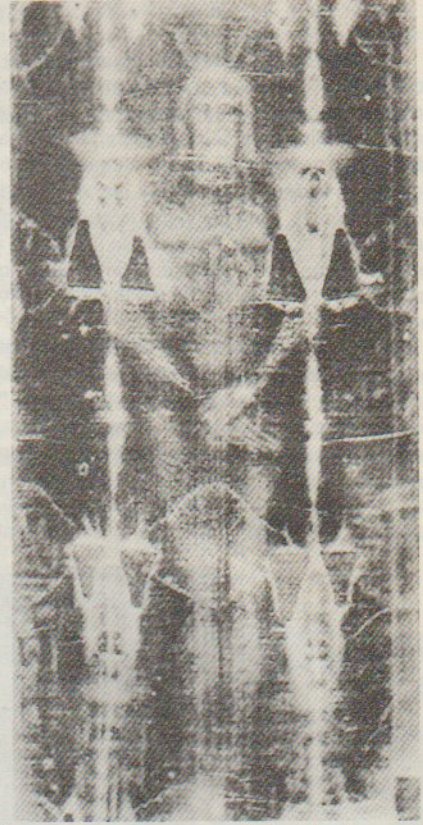
Nihayet tarihçi ve İncil uzmanı Pinchas Lapide: "İsa sofu bir Musevî idi ve benim de olmak isteyeceğim kadar kurallara bağlıydı." diyor. Açıkçası Alt ve esinlendiği "üstadı" Wolff, zafer şarkılarını erken söyleme hatasına düşmüşlerdir. Çünkü bugün İsa hakkında yeni bilgiler elde edilmişse, bunlar Hristiyan kaynaklarına değil, bilakis sadece onun Musevî kökenine dayanmaktadır. Hristiyanlar'ın yaklaşık 2000 yıldan beri reddettikleri şey şudur: Daha önce Musevî düşmanı olan Markos'un İsa portresi bile baştan sona Musevîlik yönü ağır basan bir "Tanrı'nın Oğlu"nu tasvir eder.

"Rabbi" (haham) olarak adlandırılan bu Galileli'nin Tanrısı'nı "Baba" diye nitelendirmesi, ki Alt'a göre bu, onun Musevî Tanrısı'ndan yüz çevirmesinin bir kanıtıdır, İsa'nın yaşadığı Musevî ortamında Tanrı'nın sıfatlarından biri olarak yaygındı (İber/Tim) ve günümüzde bile hâla kullanılmaktadır (Micha Brumlik). Hristiyan inancının "Babamız" kavramı, "açıkça Musevî dualarının özünü oluşturmaktadır" (Harald von Mendelssohn); hatta "Musevîliğin özgün inanç formülü" de sayılabilir (Brumlik).

İsa'nın tümüyle Musevî geleneğine uygun olarak ve yer yer de bir nesil daha yaşlı Haham Hillel'i örnek olarak benzetmelerle ifade ettiği tebligatı, "Dağdaki Vaaz"ı gibi kesinlikle bir "Musevî mirası"dır (Mendelssohn); havariler adıyla onurlandırılan

lan müritleri de, Rudolf Bultmann'a göre "hahamın öğrencileridir".

Bugün bile birçok Hristiyanın duyunca şöyle bir yutkunmak zorunda kaldığı, İsa'nın bir Musevî olduğuna ilişkin kesin bilgi, birçok noktada İnciller'in aslı olarak beliren Kızıldeniz yazılı belgelerle tamamen kanıtlanmış bulunmaktadır. "Habakuk" Belgesi'nde gizemli bir "Adalet Öğreticisi"nden söz ediliyor. Kumran halkı, onda dünyanın sonunu bildiren son peygamber'i görmekteydiler. Oysa Tanrı tarafından seçilmiş kişi ölmeliydi. Bir sahte rahip, cemaati ondan yüz çevirmeye kıstırttı; gözü dönmüş bir başkası da sonunda onu öldürdü.

İşte bir din efsanesi daha: İsa'nın Tiberias'ta bulunan kefeninin Ortaçağ'a ait bir sahtecilik olduğu ortaya çıkarılmıştır.

Yeni Kumran belgelerinin açıklanmasından korkuyor mu?

Fakat müminler, **Adalet Öğreticisi'nin kıyamet gününde** yeniden dirileceğine kesin inanıyorlar. Bu, kuşkusuz bir "passion" hikâyesidir; yani İsa'nın, insanlığın günahları uğruna ıstırap çekmesinin hikâyesi. Yeniden dirilmek için ölmek zorunda olan Adalet Öğreticisi acaba kimdi? İsa'nın kendisi mi? Yazılı belgeleri yayınlayanlar kronoloji açısından bunu mümkün görmüyorlar. Onlar, bu senaryonun ya Makabeliler dönemine (İ.Ö. 2. yüzyıl) veya İ.Ö. 1. yüzyıla ait olduğuna inanmaktadırlar.

Münih'teki Droemer Knauer Yayınevi'nin Noel sürprizi olarak en çok satan kitaplar listesinde piyasaya çıkardığı "İsa'nın Gizemi" adlı yapıtı bu konuda şaşırtıcı bir yorum sunmaktadır. Bu kitabın, şarkiyatçı Robert Eisenman'ın araştırmalarını, çalışmalarına temel alan yazarları Michael Baignet ve Richard Leigh'in tezleri kısaca şöyle özetlenebilir: Kumran metinleri aslında İsa'dan sonraki döneme aittirler ve ilk cemaat içerisindeki acımasız bir iktidar mücadelesini yansıtmaktadırlar. Bir yanda "kaynak öğretinin sadık bekçisi" olarak, başka bir âleme geçen "ruh kardeşi" İsa'nın manevî mirasına sahip çıkan Yakup; diğer yanda ise zannedildiği gibi bir havari değil, tam tersine Romalı bir nüfuzlu şahsiyet olan Pavlus. Pavlus, mucize arayışı içindeki müminlere Galileli İsa'nın gerçek öğretisinin yerine kendi Romalı beğenisine daha uygun düşen bir yarı-tanrı sunmak istiyordu; amacı buydu. Baignet ve Leigh'in de belirttikleri gibi: "Tannlar, tıpkı sabun veya hayvan yemi gibi aynı ilkelere göre pazarlanıyorlardı."

Bu kilise içi iktidar mücadelesinde Baignet ve Leigh, aynı zamanda "Habakuk" Belgesi'ni çözecek anahtarı da görmekteydiler. Buna göre Adalet Öğreticisi Yakup'tan başkası değildi. O Yakup ki, sahte rahip Pavlus kendisiyle mücadele etmiş ve Kudüs'teki tapınağın gözü dönmüş üst düzey bir rahibi olan Ananas tarafından da öldürülmüştü. Böylece "İsa'nın Gizemi"nin yazarları bir bilmeceyi daha çözmüş oluyorlardı. Kumran'da yaşayan ve şimdiye kadar Essenler adıyla anılan "Tanrısal Hoşnutluğun Oğulları", ilk Hristiyan topluluğundan; içlerinde İsa'nın adına rasılanmayan Kızıldeniz belgeleri ise ilk Hristiyanlığın şifreli vasiyetnamesinden başka bir şey değildi.

Ayrıca bununla birlikte bir bilmece daha çözülmüş oluyordu. Baignet ve Leigh: "Bu metinlerin yayınlanması niçin sürekli ertelenip duruyor?" diye soruyorlar. Yanıt şudur: **Katolik kilisesi** Hristiyanlığın kökenine ilişkin gerçeği, ki "bodrumdaki ilk ceset" olarak Aziz Yakup da buna dahildir, ört-

bas etmek istemektedirler. Bu nedenle yayıncılar Vatikan'ın uzun kollarına, metinler de "kilisenin iman birliğinin sansürü"ne bağımlı kılındılar; Ratzinger'in "engizisyon" süzgecinden geçirildikten sonra kurallara uygun hâle getirildiler.

Almanya'da büyük gürültüler koptu. Fakat ne yazık ki Baignet ve Leigh'in kanıtları, Yahudi araştırmaları uzmanı Profesör Shaye Choen ve Hershel Shanks gibi bilim adamlarınca "aptallık" ve "ruh hastalığı" olarak nitelendirilen satış amaçlı plânlar olmakla suçlandı. Shanks, "Ne Vatikan tarafından uygulamaya konmuş bir doktrin, ne de bir komplö söz konusu değildir." diye vurguluyor. "Yayıncıları Papa değil, hırs adı verilen çok daha dünyevî şey yönlendiriyor."

Kumran'ın, ilk Hristiyan topluluğu ile özdeş sayılması savı, hiç kuşkusuz yazılı ruloların kesin tarihlendirilmesi ile kanıtların veya çürütülürdü. Bu amaçla Profesör Eisenman, rulolara güvenilir bir malzeme testi uygulanmasını istedi. Bu konuda 24 Haziran 1991 tarihli Times şöyle yazıyor: "Eisenman'ın tezleri, eğer ancak rulolar İsa'dan sonra birinci yüzyıla tarihlenirse geçerliliğini koruyacaktır."

Daha o gün ilk çatlak belirdi. Daha önce İtalya'nın Torino kentinde bulunan ve çarمیha gerilen İsa'nın orijinal suretini taşıdığı rivayet edilen mezar örtüsünün Ortaçağ'a ait bir aldatmaca olduğunu ortaya çıkaran Zürihli fizik profesörü Willy Wölfli, Kumran belgelerinden sekiz parşömen parçası üzerinde incelemeler yaptı. **Hızlandırılmış kitle spektrometre testlerinin sonucunda Kızıldeniz yazılı belgelerinin, büyük çoğunlukla İsa'dan önceki ilk iki yüzyıla ait oldukları anlaşıldı.** "Böylece," diyor Times, "ilk cemaat (kilise) içindeki mücadeleler üzerindeki spekülasyonlar artık sona erecektir".

Evet ama, herhalde gerçek İsa üzerindeki spekülasyonlar değil. "İsa'nın Gizemi"nin yazarları, Golgatha'dan sonra ona ne olduğunu bulmuşlardı bile. 1984'de yayınlanan "Kutsal Kadeh ve Mirasçıları" adlı kitaplarında, İsa'nın, kral soyundan geldiğini ve **Maria Magdalena ile evlenmiş olduğunu** açıklamaktaydılar. İsa, gerçekten öldüden kurtulduğu çarمیha gerilme olayından sonra (Franz Alt) "hanedan"ın sürmesi amacıyla karısını ve çocuklarını Güney Fransa'ya sığınmaya göndermişti. Her şey bir yana "İsa'nın, bu Galya yolculuğunda ailesine eşlik edip etmediğini kesin olarak kanıtlayamayız".

Bu soruyu belki de bir kez Dalay Lâma'ya sormak gerekir...

Kurban

RUHÇULUK açısından kurban kesmenin açıklamasını yapmadan önce, bunun tarihçesini açıklamak gerekmektedir.

Kolomb öncesi Amerika'da İnka ve Mayalarda kurban işleminin dehşetli bir görüntü oluşturduğunu ve kalpleri çıkarılmak suretiyle insan kurban edildiğini görebiliriz. Mitraizmde de genç kızlar kurban edilirdi. Bu kızlar uzun süre rahiplerin elinde, uyuşturucu verilerek uyur gezer hâle getirilir ve sonra da sanki kendilerini atıp da Rablerine kavuşacaklarmış gibi, ateş çukurlarına seve seve atılmaları sağlanırdı. Bir seferinde rahiplerin yoladığı bütün kurbanlara rağmen kuraklığa, sefalete, hastalıklara bir çözüm bulamadıklarından, yüksek rütbeli askerlerin kızlarından elli beş tanesini bir arada kurban etmişlerdi.

Orta Doğu'da, Babil'de, Zerdüştiükte ve Mısır'ın eski inançlarında da kurban törenlerine rastlanmaktadır. Yahudilerin kutsal kitabı Tevrat'ta kurban törenleri için sayfalarca bilgi verilmiş, kullanılacak bıçağın şekiline kadar açıklamalar yapılmıştır. Hristiyanlıkta ise kurbanla ilgili bir tek bölüm dahi yer al-

mamıştır.

İslâmiyette tekrar bir kurban konusunun ortaya çıktığını görüyoruz ama bu kurban işlemi Yahudilikteki gibi değildir. Birtakım ezoterik sözler kullanılmıştır. Acaba o bahsedilen kurban, gerçekten bir kurban kesmek mi yoksa nefsi kurban etmek midir? Sufizm ve mistisizm biraz incelenirse görülecektir ki, büyük mistiklerin kurbanlardan çıkardığı anlamın hayvan kesmekle hiçbir ilgisi yoktur. Onlara göre, "kurban kesmek, önce kendi nefsinin kurban etmektir".

Kurban Kavramı İnsanlarla Birlikte Gelişir

Kurban etmenin ve edilmenin anlamı her dönemde değişmiş ve değişik uygulamaları yapılarak insanlığa değişik yararları ya da zararları olmuştur.

Günümüzde pek çok insan, kurbanı fuzulî bulmaktadır. Bireyler, kendi vicdan ölçülerine ve anlayışlarına göre kurban keserler ya da kesmezler. Bir de içi kurban kesmeyi istememekle birlikte sırf toplum dışı kalmamak, ayıplanmamak, daha doğrusu manevî çıkarılarını sarsmamak için kurban kesenler vardır. Kurban kesmek için yap-

tıkları savunma şöyledir: "Bu bir dayanışmadır, fakirlere et vermek gerekir. Birçok yerde hiç et yenmiyor. Ben vereyim de hem onlar yesin, hem de sevaba gireriz."

Yılda iki-üç gün et yedirmekle, onların protein eksikliğini karşılamış olamayız. Bu kendimizi aldatmaktır. Eğer bu insanların et ihtiyacını sağlamak istiyorsak, bu ihtiyacı sürekli olarak karşılamamızın yollarını aramak gerekir. Bir insan bedeninin günde 100 gr proteine ihtiyacı vardır. Bu sağlanabiliyor mu? Önce bunun düşünülmesi gerekir. Yılda birkaç gün, çevreye et yedirmekle kimsenin protein ihtiyacı karşılanamayacağına göre, kurban kesmenin nedeni bu ihtiyacın karşılanması değildir.

Ruhçuluk açısından kurban kesmek caiz değildir. Ancak insan, vicdanı neyi emrediyorsa onu yapmalıdır, çünkü vicdanının emrettiği şey onun ihtiyacıdır. Vicdanen kurban kesmesi gerektiğine inanıyorsa, kesmelidir. Vicdanı kurban kesmeyi emrediyorsa, kesmelidir. Toplum dışı olmayı göze alarak vicdanımızın emrini dinlememiz gerekir. "Komşularım beni ayıplar, hakkımızda ne düşünürler." diyerek, sırf bu nedenle vicdanın sesi susturulmamalıdır.

Dış Şartlandırmalar Gelişimimizi Etkileyebilir

Bundan önce, vicdanımızın sesini dinleyerek nasıl şartları yerine getiriyor ve kurban kesiyor idiysek, şimdi de yine vicdanımızı dinleyerek değişik koşulları yerine getirmemiz gerekir. **Vicdanî yaşayış, hiçbir şeyden korkmadan, çekinmeden içimizin sesine uymaktır.** Çünkü bizim için doğru olan odur. Başkasının doğrusu bize uymayabilir. Başkasının dediği ve yaptığına bize yararı yoktur. Çünkü bu otomatça yaşamaktır. Bizim gelişimimizi sağlayan şey, kendi programımızı kendimizin yapmasıdır. Ancak böyle gelişebiliriz. Kendi programımızı kendimiz yapacak hâle geliyorsak ve bu programın düzenlenmesinde de, yeryüzü gereklerini iyi gözleyip, iyi kontrol edip kullanabiliyorsak, biz gerçekten şuurlu yaşayan ve tekâmül etmek için çaba harcayan bir varlıgız demektir.

Her insanın, kendisine göre bir düşünce üretmek kendini geliştirmesi gereklidir. Herhangi bir muhterem kişinin ya da profesörün çıkardığı sonuç o kadar gerekli değildir. Asıl değerli olan, kendimizin bir sonuç ortaya çıkarmasıdır. Herkesin bir akıllı, bir imajinasyonu, duyguları vardır. Her insan bir şeyler düşünüp yargılarda bulunabilir. Hocanın "Namaz kıl" demesiyle namaz kılmak insana hiçbir şey getirmez; insan, içinden gelerek namaz kilma-

*Dünya barışı hayvan kesmekle değil,
insanların bencilliklerini ve kibirlerini
kurban etmesiyle sağlanır.*

lıdır. Kısacası, herkes kendi namazını kendi kılmalıdır. Hatalı hatasız, zarar gelsin ya da gelmesin, bunu hiç düşünmeden kendi işini kendisi yapmalıdır. Çünkü bedenimizi terk ettikten sonra kendi irademizle, kendi imajinasyonumuzla, kendi vicdanımızla yapmış olduklarımızla bir yükselti kazanacağız. **Bize yaptırılmış olan şeyler bizim yükselmemizi sağlamaz. İnsanlar, kendilerine yapılması emredilen şeylerle değil, bizzat kendisi idrak ederek, anlayarak, isteyerek yapmış olduklarıyla tekâmül ederler.** Ancak kendisine empoze edilen şeyleri yerine getirirken, onda bir idrak, bir iç aydınlanma meydana gelmişse, sorun yoktur. Tam tersine, iç aydınlanma olmadan, iç gözü açılmadan yaptıysa, başında nasıl gözü

bağlı ise sonda da öyle bağlı olacaktır. Bu bir yasadır ve değişmez. Değişmeyen bu yasayı anlamamız, yine bizim iç gözlemimizle olacaktır.

Beşerî tekâmül bakımından kurban kesmenin hiçbir yararı yoktur. İnsan, kurban kesmekle, birtakım kâinat güçlerini kendi çıkarları doğrultusunda kullanabilmenin imkânını aramaktadır.

Öncelikle İçimizdeki Benleri Kurban Etmeliyiz

Bu olayı İslâm sufileri, Hristiyan azizleri, Doğu'daki Budist ve Hinduistler, kurban realitesini daha değişik yorumlamışlar ve "Eğer siz bu kurbanı, kendi içinizdeki bazı kötülükleri yenmeden, onlara hâkim olmadan, içi-

nizdeki kaleleri zaptetmeden kesiyorsanız, sizin kurbanınız kabul olmaz." demişlerdir. Demek ki, vereceğimiz "rüşvetin" kapıdan geri dönmemesi için, içimizde de bazı değişiklikler yapmak zorundayız. Yani kendimizden bazı fedakârlıklarda bulunacağız ve bazı duygularımızı değiştirip, bazı davranışlarımıza daha insancıl, daha hakça ve daha dürüstçe yönler vereceğiz. Düşündüğümüz hâlde bir türlü gerçekleştiremediğimiz şeyleri gerçekleştirmeye çalışacağız. İçinde bulunduğumuz dünya şartlarının gereklerine uygun olarak, genelin hayırlı olduğuna karar verdiği hareketleri yapmak üzere kendimizi yenileyeceğiz. İşte ondan sonra bir kurban kesmek istersek, o kurban kabul edilebilir. **Zaten amaç da içimizdeki kurban etmektir. Nefsimizin, bilgisizliğimizin kabuklarını kırmaya, temizlemeye, incelmemiş yanlarımızı inceltmeye çalışmak suretiyle kendi kendimizi kurban etmiş oluyoruz.**

O hâlde, her şeyden önce insan, kurbanlık hayvanın boynuna bıçağı çalmadan önce kendi içindeki varlığın boynuna bıçak çalmış olmalıdır. Gerçekten kendi içindeki varlığa bıçak çalan kimsenin eli hayvanın boynunu kesmeye uzanmaz. Çünkü o kişi artık herhangi bir güçten iltimas istemez, utanır. İç gözü açılmıştır ve Yaradan'ın, kendisine o kadar çok şey verdiğini, o kadar çok imkânlar tanıdığını gördüğü için de bir şeyler daha istemeye utanır. Bu utanç ve Yaradan'dan bir şey iste-

yememe insanın içinde oluştuktan sonra artık ne kurban, ne de başka bir şeye intiyaç yoktur. Çünkü Tanrı'nın, kendisine uygun olan her şeyi verdiğini anlar ve bazı saplantılar hâlindeki moda ihtiyaçlardan da (para, şöhret, güç, iktidar, vs.) vazgeçer. Bütün bu moda ihtiyaçların geçersiz, göreceli, zamanla un ufak olan, bir su gibi şırl şırl akıp giden şeyler olduğunu da fark eder.

Bütün bunları fark eden insan, Yukarı'ya, vara yoğa dua eden, şunu bunu isteyen, akli sıra Yukarı'ya kurban yolayarak, ona buna sadaka vererek iltimas isteyen insan olmaktan vazgeçmiştir. İnsan, kurban keserek, sadaka vererek belâdan kurtulmaz. Tembelliğin, bedavadan yaşamanın yüzyıllardır yerleşmiş tekniği dilenciliktir. Yani dilenene verilen bin liralardan insanları bir belâdan kurtarmaz. Esasında tekâmül ihtiyaçlarımız bakımından başımıza herhangi bir olay gelecekse, bunun önüne milyarlarca lirayla da geçemeyiz. Örneğin, bir düşünce sonucu beyin zedelenecekse ve bitkisel hayata girilecekse, insanın karmasında da bu kayıtlıysa ve programın içinde varsa bu yazgı asla değiştirilemez.

İyiliklerimiz Bencilliklerimizden Soyutlanmalıdır

Ancak bütün bunlar, biz toplumsal olarak birbirimize sevgi ve şefkatle davranmalıyız, birbirimizin ıstıraplarını mümkün olduğu kadar dindir-

meye çalışmalıyız, birbirimize yardım etmeyelim anlamında değildir. Bunları mutlaka yapmamız gerekir, ama "birine bir şey veririm, verdiklerim beni kurtarır, karşılar" düşüncesiyle değil. Bu, para yatırıp faiz almaya benziyor. Dua da maalesef böyle yapılıyor ve çocukluktan itibaren din eğitimi de böyle veriliyor. Bize hep, "Sadakanızı veriniz; onlar sizi bin misli karşılar." deniyor. Sürekli olarak yanlış telkin alındığından, uygulamalar kendiliğinden yanlış oluyor.

O hâlde, bizler nasıl yardım edeceğiz? Bir yoksula yardım ettiğimiz dahi belli olmadan, insanlık onuruna çok dikkat ederek, onu giydirecek, yedirecek ve gerekirse tedavi ettireceğiz. Ama tüm bunların tamamen insanlık adına, kardeşlik adına yapılması gerekir. **İyiliklerimizin egoistçe yatırımlar hâline dönüştürülmemesi ve yardımlarımızın gerçekten kardeşin kardeşe yardımı gibi olması gereklidir.** Eğer yoldan geçen dilenciye bu duygularla para verilmiyorsa, o para bizler için bir alev parçasıdır. Çünkü o verilen paranın muhakkak vicdanî hesabı sorulur." Bu yaptığım iyiliğin sevabı vardır." diye iyilik yapılmamalıdır.

Bütün bu hakikatleri, ruhsal bir realite içinde, insanlığın öğreneceği günler uzak değildir. İnsanların artık kendi davranışlarının bizzat sorumluları olma devri başlamıştır. Bu, vicdanlı yaşamak, vicdan realitesini uygulamak demektir. Yani insanları bir şartlandırmaya bağlı olarak

Devamı S.39'da

YENİ ÇAĞA GİRERKEN

Selman GERÇEKSEVER

YAKIN gelecekte, insanlığın içine gireceği yeni realite; dünyada insan olarak tezahür etmiş olan ruh varlığının gelişim sürecinin karşı konulmaz bir gereği olarak yeryüzünde mevcut tüm bilgilerin yenileneceği, tek bir esasa bağlanacağı, dünya tarihinde yeni bir dönemdir. İnançların birbirini çelmediği, vicdanların özgürleştiği, "Yeni Çağ" olarak da adlandırılan bu dönemin ilk ışıkları yeryüzüne düştü bile...

Dünya insanları olarak, her yeni realiteye geçişte içine düştüğümüz teşevvüşe, hepimiz için gerçekten yepyeni olan bu dönemde de düşeceğiz. Kaçınılmaz olan bu teşevvüşü kısaltmak ve üzerimizdeki şokunu azaltarak, yeni düzene daha az bir sarsıntıyla adapte olabilmek için yapılacak en önemli şey "sadeleşmek"tir.

Bu yeni ve orijinal realitenin getireceği, alışık olmadığımız etkilere olabildiğince esneyerek uyum sağlayabilmek için; bilgide, inançta, örf ve âdetlerde, düşüncede, yaşayışta ve duygularda sadeleşmek şarttır. Bunun olabilmesi için de duyguların kontrolü, tutkuların gözden geçirilerek en aza indirilmesi ve tüm bunların ve sahip olduğumuz her şeyin gerektiğinde hiç tereddüt etmeden yenileriyle değiştirilebilecek hâle getirilmesi, bugünlerde dünya insanlığı ve özellikle de Anadolu insanı olarak bizlerin tamamlamamız gereken en önemli hazırlıktır.

Şimdiye kadar geçirdiğimiz realitelerimizde, beşerî zaaf-larımızdan dolayı, her şeyi çeşitli tevillerle kendimize, inanç şeklimize, eski bilgilerimize uydurmayaya çalıştık. Bu tutumla pek çok bilgi pınarını kuruttuk, pek çok rahmet kapısını açılmadan perçinledik... Ama yeni dönemle birlikte insanın önüne konulacak BİLGİ; hiçbir şekilde telif edilemeyecek, saptırılmayacak, "kutsalların kutsalı olan" IŞIK BİLGİ'dir. Bu yüce bilgiyi, eğer işimize gelirse, sadece anlamaya çalışacağız. Eski alışkanlıkla onu kendimize uydurmayacağız. Uyamıyorsak, binlerce yıldan beri gelen bunca uyarıya rağmen, böyle kozmik bir değişime kendimizi hazırlayamamışsak, ama ayakta da kalmak istiyorsak; yapacağımız, sadece ve sadece o yüce bilgiye uymanın yollarını aramaktır; ayıklanıp, silinmek istemiyorsak... Çünkü, yeni dönem aynı zamanda arınma ve ayıklanma zamanıdır. Yani ya arınıp, berraklaşmak; ya da ayıklanıp, silinmektir söz konusu olan.

Bunun için bugün dünyada enkarn olmuş varlıklar olarak zaten hiçbir zaman (eskiden beri) başıboş değildik. Dünyanın görünmeyen öğretmenleri yardımcıları hiçbir zaman esirge-mediler. Devre sonu olan bugünlerde uyanmamız ve yeni döneme mümkün olduğu kadar az kayıpla geçebilmemiz için âdetler gözlerimizin içine bakmaktadır. Şimdi, onların bizden hiçbir

zaman esirgemedikleri ama bizlerin almakta beceriksizlik gösterdiğimiz o uyarıcı ve uyandırıcı tesirlere her zamankinden daha çok muhtacı.

Bu yardımlardan daha çok yararlanabilir hâle gelmenin yolu; yukarıda söz konusu edilen "sadeleşme" çerçevesinde sağlanacak hafiflik ve anlayış gücüyle, özellikle bugünkü gibi devre sonlarında belirginleşen ve tamamıyla bizi ruhsal bakımdan güçlendirmek ve yeni realiteye uyumumuzu kolaylaştırmaya yönelik, iğva bataklığındaki dejenerasyon alanlarına karşı uyanık olmaktır. Bu "yozlaşma alanları"; iğva sistemi içerisinde bizim gelişimimizi hızlandırmak ve yeni zamana uyumumuzu kolaylaştırmak için, tamamen bizim iyiliğimize yönelik dünya pentatlon alanının yapay engelleridir. Bizler bu pentatlon alanının engellerini geçmede ustalık kazandığımız ölçüde geleceğimiz olan asıl engebeli, doğal araziye uyumumuzun provalarını yapıyoruz. Bu pentatlon alanının gizli sahipleri ve görünmeyen öğretmenlerimiz bizi bu zorluklara sürüklerken amaçları; kuşkusuz, bizim nefsimizi aşmak, engel atlama yeteneğimizi arttırmak ve kısaca, bizlere daha sağlıklı bir gelecek hazırlamaktır.

Bir pentatlon alanındaki engellere benzettiğimiz iğva dünyasının bu "yozlaşma alanları"nda, gerçekten "dengede kalmanın" pratiğini yapıyoruz. Çünkü "yeni dönem"de buna çok ihtiyacımız olacak. Çünkü yeni dö-

YENİ ÇAĞIN İLK IŞIKLARI YERYÜZÜNE DÜŞTÜ BİLE...

nem, herkesin kendi ayakları üzerinde durmasını gerektiren bir dönemdir. O dönemde, herkesin kendi kendisinin müşidi ve peygamberi olması gerekecektir. "Sürü evrim süreci" çoktan bitmiştir. Bu, **yeni dönemde**, daha da belirginleşerek, **yeni doğan güneş** gibi alnımızda parlayacaktır.

Söz konusu **"dejenereasyon/yozlaşma alanları"**nda insan en olumsuz yönde, duyguları vasıtasıyla etkilenir. Duyularımızı kontrol altına alamamışsak, içine girdiğimiz bir dejenereasyon alanı içinde dejenere olup berbat olmamız, hemen hemen kaçınılmaz bir sonuç olacaktır. (*) Bu genellikle dünyasal bağlantılardan kurtulamamakla, tutkuların ve nefsin kölesi olmakla, dünya ve dünyayla ilgili her şeyi amaç edinmekle ortaya çıkan ve insana yakıştırılamayacak bir sonuçtur.

Duyularını kontrol etmekte acz içinde bulunan bir insan gerek fiziksel, gerekse ruhsal çevresindeki güvenilirliğini de yitirir. Aslı vazifelerimizdeki etkinli-

ğimizi kaybederiz. Esnekliğimizi ve **"yeni dönem"**e uyumumuzu yitiririz. Bu da, devre sonunda enkarne olmuş olan bir ruh varlığı için oldukça büyük bir kayıptır.

Devre sonunun kendine özgü gerilimine karşı şuurlu bir esneklikle karşı koymaya çalışmak, aynı zamanda **"hayata tahammül"** ve gerçek **"sabır"**la ilgilidir. Aslında bu anlamda **sabır**, zaman ve mekânla ilgili bir husus olup; varlığın, kendisini de içine alan **"özel devre sonu zamanı"**yla, içinde kendi zamanını hızlandırmasıyla, bu büyük ve yeni zamana uyum çabalarının toplamıdır. Bu gayreti ve çabayı gösterdiği ölçüde rehberlerinin yardımından daha çok yararlanır. Bu yararlanmaya paralel olarak hızı da artar. Her varlığın zaman ve mekânı kendisine aittir. Ama her dönemde olduğu gibi (hele devre sonlarında daha belirgin olarak ortaya çıktığı gibi) bireysel zaman ve mekân (ki bu devre sonunun gerçek sahiplerinin zaman ve mekânıdır) içindedirler. Bu nedenle, böylesi-

ne bir sabır anlayışı içerisinde her türlü etkiye ve gerilime esneyerek, tahammül gücü sergilemeliyiz. Aslında, bu şekilde kozmosun tüm esnekliklerini öğrenmeye çalışıyoruz. Yeni dönemle birlikte, içine girdiğimiz **"kozmetik insanlık"**ın gereği de budur. Kozmosun pentatlon alanındaki yarışmanın provalarını, burada dünya pentatlon alanında yapıyoruz. Rehberlerimiz bizi buna alıştıyor ve bunun için çalıştırıyorlar. Bu bir rahmet değil de, nedir?

Sonuç olarak diyoruz ki; ilk ışıkları dünyamıza düşmüş olan **"Yeni Çağ"**da ayakta kalabilmek için, onunla birlikte gelen **içsel ve dışsal etkilere** uymaya çalışalım. Her türlü **benlik endişesinden** uzak kalmaya gayret ederek, **esnek ve sabırlı** olalım. Hepimizden beklenen böyle bir tutum içinde tertemiz bir **zihin beraklığına ve şeffaflığına** süratle ulaşmak yegâne amacımız olsun. Çünkü bu, **"Yeni Çağ"** insanının en belirgin karakteri olacaktır.

(*) *"Dünyada kendini abâd eden Yukarı'da berbâd olur."* Sufî özdeyişi.

**Yeni
ÇIKTI**

Karlfried Graf Von
DURCKHEIM

TAO'cu Yaşam
Kültürü
**BÜYÜK
SESSİZLİK**

Dr. Michael B.
SABOM

**ÖLÜM
ANILARI**
Tıbbî Bir Araştırma

Büyük Tabiat Hadiseleri ve Mânâları

Dr. Bedri RUHSELMAN

ETRAFIMIZA dikkatlice baktığımız zaman muayyen gayelere matuf intizamlı bir yürüyüşün mevcudiyetini açıkça görürüz. Toprağa atılmış küçük bir tohum, verimli bir ağaç hâline girmek istikametine yönelen bir sürü inkişaf safhası geçirir. Ve bu safhalar çok hesaplı olarak birbirini destekleyici tarzda arka arkaya sıralanmıştır. Vücudumuzdaki insan idrakinin kavrayamayacağı

birçok hadisat, insan hayatının temadisini hedef tutan maksatlı bir yolda birbirine sımsıkı bağlı olarak gitmektedir. (B. Ruhselman: Ruh ve Kâinat, Sayfa 105-125)

Her birimizin kendi inkişafına matuf bir hayat plânı vardır. Eğer şöyle 50-60 yaşlarına geldikten sonra başımızı geriye çevirip arkamızda bıraktığımız hayatın hadiselerini görebilsek onların plân dahilinde birbirine ne kadar büyük bir intizam ve tertiplerle bağlanmış olduğunu görürüz. Hatta bu sırada vaktiyle kendimize hiç münasip görmediğimiz ve

hoşnutsuzlukla reddetmeye çalışıp da başımızdan atmadığımız öyle hadiselere de rast geliriz ki şimdi onların hiç de bizim o zaman zannettiğimiz gibi birer felâket değil, bilakis bizi olgunlaştırıcı birer âmîl olduklarını tasdik ve kabul etmekten başka bir şey yapamayız.

Dünyanın hâli de böyle değil mi? Dünya sathı birtakım parçalara ayrılmış bir bütünden ibarettir. Ve görünüşte bir parçanın diğerinden tamamıyla ayrı olmasına rağmen görünmeyen kuvvetli bağlarla bunların birbirine sımsıkı bağlanmış olduğunu pekâlâ biliriz. Bu parçalardan birinin diğerleriyle olan bütün alâkalarının kesildiğini farz edersek onun hayatiyetinin o andan itibaren sönmeye başladığını düşünmemiz icap eder. Şu hâlde yeryüzünün bu çeşitli parçalarını birbirine karşı her cepheden faydalı ve verimli muvazene hâlinde tutan ve insan kudreti dışında kalan bir sürü tesirin bu işlere karıştığını kabul etmek durumunda kalırız.

Hülâsa, her zerrenin kendi bünyesinde şaşmayan bir tertip, her organizmada aksamayan bir nizamlı faaliyet ve tabiatla, kâinatta aynı nizam ve tertiplere riayetkâr veya daha doğrusu onları destekleyici ahenkli ve maksatlı bir idare mekanizması mevcuttur.

Acaba bu hakikati objektif ve direkt olarak müşahede ve tahkik etmek imkânlarına kavuşamaz mıyız? Ve bunun için nasıl hareket etmemiz ve nasıl bir metotla çalışmamız lâzımdır? Her çalışmanın bir lâboratuvarı, her bilginin bir tatbikatı olacağı gibi elbette bunun da bir lâboratuvarının ve tatbikat sahasının mevcut olduğunu kabul etmekte haklıyız.

Her iş kendi muhitinde ve kendi ölçüsünde kıymetlendirilir ve gene kendisine uygun vasıta

ve malzemelerle başarılıdır. Böyle olduğuna göre kâinatşümül bir nizam ve ahengin yüksek şuurlu idareci âmillerinin biraz daha yakından tetkik ve tespiti alelâde bir fizikoşimik lâboratuvarının dar duvarları arasında ve imkânları ancak muayyen ve mahdut kaba maddelere göre tayin ve tahdit edilmiş kısır âletleriyle mümkün olmaz. O hâlde ne yapacağız?

Buradaki lâboratuvarımız, tabiatın, dünyamızın biz-zat kendisi olacak. Ve orada en basit görünen bir hadiseden, idrakimizin, hatta sezgimizin ancak yakalayabileceği en mudil ve büyük hadiselere kadar vaki olan her olayı -gene kâinat hakkındaki bilgilerimizin imkânlarına yaslanarak- ince bir düşünce ve kıyas mekanizmasıyla görmeye ve tetkik etmeye çalışacağız. O zaman şuurlu, idrakli ve plânlı bir sevk ve idare kudretine sahip tesirlerin veya vibrasyonların bu hadiseleri meydana getirdiğini ve bu işleri ancak onların yapabileceğini anlamaya başlarız. Meselâ durup dururken muazzam bir kasırganın zuhuru -bütün natam fizik izahlarına rağmen-, yaptığı işler ve meydana koyduğu neticelerle bize yukarılara ait birçok şeyler öğretebilir. Bir yerde anı olarak patlak veren büyük ve tahripkâr bir zelzele ve bu zelzelenin akışı esnasındaki mânâlar gene şuurlu tesir ve vibrasyonların müdahaleleri hakikatini ispat eder.

Tıpkı bunlar gibi, meselâ hiç beklenilmeden gelen muazzam bir seylâbın bir ormanı sü-

Dr. Bedri RUHSELMAN

rükleyip götürmesi, bir şehri veya kasabayı tahrip etmesi, birçok zararlara ve ıstıraplara sebebiyet vermesi ve bu yüzden birçok yeni yeni hadiselerin zuhuru insanların idrak ve izanlarını zorlayıcı ve bu suretle de onların az çok uyanabilmelerine yardım edici neticelerin hasıl oluşu, bu işte başıboş yürüyüşlerin rasgele hareket ettiklerini göstermez. Bilâkis kâinatın büyük nizam ve ahengindeki muvazeneyi temin eden, daha doğrusu böyle billhassa yıkıcı ve tahrip edici görünüşleriyle tekâmülün mühim bir cephesini hazırlayan bu hâl, bütün bu görünüşlerinin arkasında gayet hesaplı ve tertipli büyük idareci tesirlerin mevcut olduğunu bize öğretir.

O hâlde, bizim burada yapacağımız şey etrafımızda cereyan edecek olan hadiselerin oluşlarını, sebeplerini, neticelerini ve âmillerini araştırmak ve bu araştırmaların meyvelerini elde etmeye çalışmaktır.

18.2.1958

İKİNCİ YAZI

Dünyanın her tarafında şimdiki kadar izah edilememiş bir sürü olağanüstü hadise gelmiş geçmiştir. Ve halen de bunlar olagelmektedir. Hayat dedikoduları arasında insanların bunlar üzerinde durup, düşünüp kendi mukadderatlarını ilgilendiren bu olayları illiyet prensibi cephesinden incelemeye vakit bulamamaları onların müşahade değerlerini ortadan kaldırmış olmaz.

Gerek eski ve yeni mukaddes kitaplarda, gerek tarih kitaplarında kavimlerin ve milletlerin başlarından geçen ve bazen felâketli manzaralar arz eden büyük, küçük hadiselerle ait hikâyeler yazılıdır. Dikkatli ve şümüllü bir nazarla bunları tetkik edersek felâketli görünen bu olayların o andaki cemiyet insanlarına ait iyi kötü birtakım ruh hâlleri ile, mahşeri itiyat ve temayüllerle, içtimâî durumlarla olan alakalarını az çok sezmeye muvaffak oluruz. Meselâ eski MU kıtasının ileri gelen hükeması, orada vukua gelecek olan felâketli büyük hadiseleri daha evvelden haber vermişler ve hayattaki insanlık vazifelerini kaybetmeye yüz tutmuş MU sakinlerini ikaz etmeye çalışmışlardı. Daha yakınlarına gelirse İtalya'ya gidenlerimizin şahit olduğu meşhur Pompei şehrinin harabelerini görürüz. O zaman 25.000'den fazla sakini bulunan bu şehrin maddeden başka bir kıymet tanımayan halkı-

nın en lüks hayat safhalarında yaşarken, bir gün şiddetleniveren bir volkanın kızgın külleri altında kalarak nasıl kaskatı kesildiklerini hâlâ oranın müzesinde saklı bulunan taş hâline gelmiş insan ve hayvan çeşetlerinin manzarası bize çok iyi anlatır.

Hadiseler mânâlarla doludur. İnsanların oluşlarından beri gördükleri basit bir yağmur hadisesinin hayatta oynadığı yaşatıcı rollerini idrak etmek için senelerce yağmursuz kalmış, susuz bir bölgede vukuu muhakkak olan felâketleri görmeyi beklemesine lüzum kalmamalıdır. Gerçi bunu herkes takdir eder ama, bu basit yağmur hadisesinin arkasında sıralanan birsürü sebebi düşünmek insanlara belki zor ve belki de lüzumsuz gelir. Acaba dünyadaki hayat imkânlarının tahakkuku için lüzumlu olan bu hadiseyi kolaylaştırıcı şartların tam vaktinde ayarlı olarak denkleştirilmesi suretiyle yağmuru neticelendirmesinde âmil olan şeyler nelerdir? Burada kör tesadüflere inanırsak yağmuru meydana getiren birsürü şartın sıralarını, yerlerini ve zamanlarını değiştirmesinin her an mümkün ve hatta muhakkak olabileceğini düşündüğümüze göre acaba bu şartların ne için böyle ölçsüz ve yersiz karşılaşmaları ile dünyamız yer yer yağmursuzluktan kavrulup gitmiyor veya bunun tersine olarak meskûn kıtaları seller ve tufanlar mütemadiyen alıp götürmüyor? Bununla beraber gene de buna benzer hadiseler birer felâket hâlinde görünen durumlarıyla, fakat daima ölçülü ve hesaplı olarak yeryüzünde vukua gelebilmektedir.

Fakat bu yağmur hikâyesinden başka mutad dışı görünen biraz evvel bahsettiğim diğer daha büyük tabiat olayları da vardır ki bunlar az çok büyük birer felâket olarak vasıflandırılır. Bil-

hasa bunların ehemmiyeti üzerinde durmak isterim. Zira karakterleri itibarıyla bunlar bir taraftan bütün yıkıcı görünüşlerine rağmen, dünya hayatının yer yer inkişafını hızlandırırken diğer taraftan da insanları kendi hâl ve hareketlerinin muhasebelerini yapmaya mecbur kılmaları bakımından dikkate şayan birer durum arz ederler. Ve bu bakımdan bunlar yeryüzündekilerin tekâmülleri ve selâmetleri için çok lüzumlu bir hâl alırlar. Burada bir iki misal vermek isterim.

Evvelâ İngiliz ve Amerikalıların her sahada büyük cehit ve gayretleriyle vukua gelmiş bugünkü inkişaf sebeplerinden birisini teşkil eden; memleketlerinde vaki olmuş büyük hadiselerden bir ikisini gözden geçireceğiz.

On altıncı asrın yarısında Londra'da büyük bir veba salgını olmuştu. Bu afet kısa bir zamanda yüz binlerce insanı hayattan alıp götürdü. Bu vakaya ait yazıların ifade ettiğine göre bu salgının hüküm sürdüğü zamanlarda Londra sokaklarında eksik olmayan cenaze arabalarının tıkirtılardan ve korku, ıstırap içinde aklını yarı yarıya kaybetmiş olarak evlerinden dışarı fırlayan insanların deli gibi korkunç haykırışlarından başka bir ses duyulmuyordu. Londra'da bu afetin sıcaklığı henüz geçmeden, yani bir sene sonra ikinci bir afet, bir yangın felâketi meydana çıktı. Bu yangın en çok bir hafta içinde bütün Londra şehrini bir tane sağlam bina bırakmamacasına muazzam bir kül yığını hâline soktu.

Keza on yedinci asrın ortalarına doğru Bengal Körfezi'nde deniz karadan 12 metre yükselerek şehre saldırdı ve şehri baştan başa taradı. Bu hengâmede 250.000 kişi öldü. Ve denizde de büyüklü küçüklü 2.000 gemi harap oldu ve battı.

Asrımızın başında Tek-

sas'ta vaki olan büyük bir kasırgada Galveston şehrinde binlerce evin çatısı uçtu ve gene binlerce ev tamamıyla yıkıldı, sağlam bir tek bina kalmadı. Lizbon'da; iki bin kilometrelik bir sahada vaki olan zelzele 50.000 insanın ölümüne sebep oldu ve şehirdeki 20.000 evin 17.000 tanesi tamamıyla yıkıldı. Diğerleri de oturulmaz bir şekilde harap oldu.

On yedinci asrın ortasında Hindistan'da vukua gelen büyük bir zelzele 300.000 kişiden fazla insanı öldürmüştü. Fakat bundan evvel Çin'deki bir zelzelede 800.000 kişi ölmüştü.

Şimdi nispeten daha yakın zamanlara gelirse bu geçmiş facialardan geri kalmayan yenilerini de görebiliriz. Meselâ Akdeniz'e mücavir Pele Dağı'nın eteğinde bulunan St. Pierre şehri bir volkanın birdenbire indifai ile büyük bir felâkete uğramıştı. Indifadan bir gece evvel anı olarak yıkıcı bir kasırga kopmuş, bu kasırga ancak bir iki saniyelik müddetle geçtiği bütün yerlerdeki taşları bile kor hâlinde birer ateş parçası yaparak bütün şehri baştan başa taramış ve 28.000 insanı bir an içinde ciğerlerini yakmak suretiyle öldürmüştür. Kasırga sahasında bulunan gemilerin personelleri kaynayan denizin sıcaklığıyla yanmışlardır. Fakat bu ateş kasırgası St. Pierre'i taradıktan sonra orada durmamış, civardaki St. Philomene şehrine atlayarak orasını da gene birkaç saniye içinde kıpkırmızı bir kor hâline soktuktan sonra büyük bir arazi kısmını silip süpürmüştür. Pele Dağı'ndaki bu afetin bilançosu bir anda 63.000 insanın ciğerleri kavrularak ölmesi, 14 geminin batması ve 25 kilometrelik bir sahanın harabe hâline gelmesiyle kapanabilmiştir.

Bunlar tarihte geçen tabiat afetlerinin pek küçük bir kısmıdır. Ve sebep netice prensibi cephe-

sinden tetkiki gereken birer hadisedir. Her hadise muhakkak birtakım sebeplerin neticesi olduğu gibi, gene her hadisenin muhakkak birtakım neticeleri mevcuttur. Şu hâide geçen yazımda da belirttiğim gibi, hadisatin sebeplerini ve neticelerini araştırmak zahmetine katılmak şartıyla, insanların şimdiye kadar anlamadıkları ve kimisinin çözülmez bir muam-madır hükümünü verdiği, kimisinin rasgele olaylardı dediği ve kimisinin de omuz silkip geçtiği bu hadiselerdeki sebep ve netice zincirini ancak bunların derin ve bilgili düşünceleere dayanan müşahedeleri yardımıyla çözebiliriz. İşte bizim şimdilik bu ilk serideki yazılarımızın gayesi her insanın olduğu kadar bilhassa münevverlerin etrafımızda cereyan eden veya edecek olan büyük tabiat hadiselerini bu cepheden görüp düşün-bilmeleri lüzumunu tebarüz ettirmektir. Bu sırada daima göz önünde tutulması icap eden ve düşünceye ışık tutacak olan ana bilgi şudur: Her hadisede bir mânâ vardır ve bu mânânın tekâmül hızlandırma gayesine matuf olan esas, veçhesi bir nizamın ve terübün dünyamızdaki akışını sağlayan büyük idareci bir mekanizmanın mevcudiyetini ifade eder. Ve hadiseleri sırasıyla, yoluyla, yerinde olarak birbirine bağlayan birsürü tesir ağı bu mekanizmanın lüzumu ve kudretli bir vasıtasıdır.

19.12.1958

ÜÇÜNCÜ YAZI

Evvelki iki yazımdan birincisi umumî olarak dünyanın uzvî ve hayaî bünyesini destekleyen şuurlu ve idrakli dünya üstü bir idare mekanizmasının mevcudiyetine ait bazı mütalâaları ihtiva eder. İkincisi, dünyada gelmiş geçmiş normal üstü bazı tabiat olaylarından ve bunların insanlar

arasında yapmış oldukları ıstıraplı ve korkunç görünen neticelerinden ve bu neticelerin illiyet prensipleriyle olan münasebetlerinden bahseder. Bu yazı ise mutad olmayan ve felâketli görünen bu büyük tabiat hadiselerinin gene illiyet prensibi karşısında kâinattaki o büyük idare mekanizmasına olan bağlantısını ve bütün inkişaf eden memleketlerde olduğu gibi memleketimizde de bu bağlantı sahasının dışında kalamayacağını belirtecektir.

Bu yazı bundan evvel yazmış olduğum yazıların hedef tuttuğu noktayı belirtmek gayesine matuftur. Orada bazı felâketli tabiat hadiselerinden ısrarla bahsedişim, tebarüz ettirmek istediğim bir problemin daha iyi bir izahını sağlamak içindi. Bu problem nedir? Bundan sonra gelecek ilk yazılarımda vazih görüşmelerini yapabilmek imkânına kavuşacağımızdan emin bulunduğum bu problemin şimdilik elimden gelebildiği kadar izahını yapmaya çalışacağım. Geçen iki yazımda da az çok belirttiğim gibi bütün bu olağanüstü tabiat hadiselerinin büyük nedefleri vardır. Ve bunlardan birisi de o hadiseler şahit olan veya mukadderleri o hadiselere bağlı bulunan birsürü insanın tekâmül etmesidir.

Bir yerde beşeriyetin felâket damgasını vurabileceği büyük veya küçük ıstıraplarla müterafik olağanüstü herhangi bir tabiat hadisesi zuhur ederse orada muhakkak kütlévî, yani az çok geniş bir insan topluluğunu ilgilendiren tekâmül mevzu bahis olur. Dünyada gelip geçen bütün felâketli zamanları mutlaka az çok belirli bir tekâmül hızı takip etmiştir. Bu tekâmülün; o sırada ölenler, yani felâkete kurban oldu denilenler için de böyle olup olmadığını münakaşa etmemize bu yazılarımızın muhtevası bugünkü henüz müsait değildir. Ve esasen

bu husus diğer müşahedeleri elde ettikten sonra daha geniş bir bilgi kadrosu içinde düşünülecek bir durum arz eder. Biz şimdilik böyle tabiat afetlerinden ba-kiye olarak dünyada kalan insanlardan bahsediyoruz.

Filhakika dünyada vaki olan bütün felâketler ferdin ve cemiyetin tekâmülünü muhakkak hızlandırıcı bir âmil olmuştur. Bundan başka, insanların dünya üzerinde yer yer ve zaman zaman tekâmüllerinin süratlendirilmesi de esasen bir tabiat kanunu icabıdır. Ve tarih boyunca vuku bulmuş sayısız hadiselerin tetkikiyle anlaşılacağı gibi dünyamız bugünkü tekâmül seviyesine işte böyle topluluklar arasında zaman zaman vaki olmuş büyük içtimâî ve tabii hadiselerin insanlara yaptırdığı hamlelerle ulaşabilmiştir.

Mesele bu bakımdan gözden geçirilince bu hadiseler -ne kadar felâketli olursa olsun- insanlık için bir yükselişin ve kurtuluşun hem sebebi, hem de ifadesi olarak görünür. Gerek bilgi, gerek kültür iktisabında tekâmül ve inkişaf hızını arttırmak gayretiyle senelerden beri çırpınıp duran memleketimizde de elbette bu hızlı iyiliklerimize uygun bir şekilde her sahada temin edici bazı hadiselerin vuku bulacağını beklemek tabiatıyla bir icap olur. İşte biz bu gibi hadiselerle karşılaştığımız zaman bu bekleyişimizin bizlere ne derece faydalı kazançlar temin edeceğini de bu yazılarımızla şimdilik hiç olmazsa hissettirmeye uğraşıyoruz. Ve ilerde zamanı geldikçe bu hissedişlerimizi yavaş yavaş daha geniş bilgi ve idraklere doğru götürerek olan görüşmelerimize muntazaman devam edeceğiz.

Bu büyük hadiselerin ilk anlarda; evvelce bahsettiğimiz büyük afetler gibi geniş çapta olmayacağını, hesap ve kitaplara

dayanan tekâmül mevzuunun icaplarından istihraç edebiliriz. Binaenaleyh önceleri gayet basit ve dünyada sık sık görülebilen bazı olağanüstü ve nispeten küçük hadiselerin memleketimizde de vuku bulabileceğini hesaplayarak idrak ve bilgi kapasitemizi ona göre alıcı ve faydalanıcı açık bir anten hâlinde hazır bulundurmamız bizim için elbette çok faydalı ve hatta lüzumlu olur.

Acı bir ilâcın mühlik bir hastalığı defetmesi gibi, elbette az çok acılığı bulunan bu türlü olayların karşısında tiksirmek veya şaşırıp kalmak insana büyük bir şey kazandırmaz. Fakat öyle bir hengâmede bu yazılarımızın taşıdığı mânâları iyi hazmetmiş olup tatbikatta onları kullanabi-

lenlerin istifadesi büyük olur. Binaenaleyh daha iyi tebarüz ettirmiş olmak için bu mânâları kısaca ve şimdilik son söz olarak tekrar ediyorum: Her olayın bir sebebi vardır. Bu sebep de ağırlaştırılmış bir tekâmül hızını arttırmaya matuftur. Keza ne kadar az veya çok felâketli görünürse görünsün her hadise hayırlı, iyi ve insanların yükselmesi için lüzumlu unsurları hazırlayan bir sürü neticeyi peşinden sürükler. Şu hâlde bunlar tabiatın rasgele birer kötü tesadüfü değil, yüksek kâinat kanunlarına dayanan şuurlu ve idrakli bir idare mekanizmasının tertipleri, nizamları ve icaplarıdır. Bu idare mekanizması elbette dünyamız üstü bir kudretin ifadesidir. İşte bütün bu olayların ve gelecek

şeylerin insanlara açıklanması lâzım gelen şu andaki en önemli mânâsı da onların bu idare mekanizmasını ispat edici birer delil ve birer ışık mahiyetini taşımış olmalarında mündemiçtir.

İlerisi daha çok derinleşen bu büyük hakikatı şimdilik ancak bu kadarlık ve biraz da müphemiyet içinde ifade edebilmiş oluyoruz. Fakat bu kısa izahlar gelecekte günlerimiz için kâfidir. İlerde, daha müspet müşahedeler karşısında daha açık ve daha geniş ölçüde görüşeceğimizi ve bu suretle de yazılarımızı okuyan dostlarımıza bu yoldaki bilgilerinin artması babında daha faydalı olabileceğimizi kuvvetle umuyorum.

23.12.1958, İstanbul

Âmil: Sebep

Babında: Bakımından

Bakiye: Geri kalan

Cehit: Çaba

Hadîsat: Olaylar

Hulâsa: Kısaca

Hükema: Bilim adamları

İçtimai: Toplumsal

İktisap: Elde etme, kazanma

İlîyet: Nedensellik

İndîfa: Püskürme

İnkîşaf: Gelişim

İstihraç: Sonuç çıkarma

İzan: Anlayış

Kâinat şumûl: Evrensel

Mahşerî: Toptan, bütünsel

Matuf: Yönelmiş

Mudil: Karmaşık, zor

Mutat: Olağan, normal

Muvazene: Denge

Mücavir: Yakın

Mühlik: Öldürücü

Mündemiç: Saklı, gizli

Münever: Aydın

Müphemiyet: Belirsizlik

Natam: Eksik

Riayetkâr: Uyan, uyumlu

Selâmet: Kurtuluş

Seylâp: Sel, taşkın

Şumüllü: Kapsamlı

Tahakkuk: Gerçekleşme

Tebarüz ettirme: Belirtme

Temadî: Devam, sürüp gitme

Temayül: Eğilim

Vazih: Açık

İZMİR RUHSAL ARAŞTIRMALAR DERNEĞİ'NDEN

İZMİRLİLERE DUYURU

● DERNEK MERKEZİNDEKİ KONFERANSLARIMIZ

2 HAZİRAN	İnsandaki Güç Merkezleri.....	Kenan YILMAZ
9 HAZİRAN	Yaşamımızdaki İkilemler (Düalite)	Engin EMİR
16 HAZİRAN	Ruhsal Gelişimin Gerekliği ve Yolları	Hasan SEZER
30 HAZİRAN	Elimizdeki İmkânları Ne Kadar Değerlendiriyoruz?	Gündüz ÖGÜT

Yer: İzmir Ruhsal Araştırmalar Derneği, İnönü Caddesi
No:398 B-1 Daniş Apt. Susuzcaada Hatay/İZMİR Tel: 43 98 54
Saat: 19.30-21.00

● DERNEK DIŞINDAKİ KONFERANSLARIMIZ

6 HAZİRAN	İnsanlık Yeni Çağa Hazır mı?	Hasan SEZER-Reşat GÜNER-Gündüz ÖGÜT
-----------	------------------------------------	-------------------------------------

Yer: Türk Amerikan Derneği, Alsancak/İZMİR Saat: 14.00
NOT: GİRİŞ ÜCRETSİZ VE SERBESTİR. GEÇ KALINMAMASI RİCA OLUNUR.

"Melekût'a giden kimselere benzer süt emen çocuklar." (Thomas'ın İncili 22/3-4)
Kabuklarımızı kendimizden uzaklaştırmadan çocuklar gibi olamayız.

Erol KONYALIOĞLU

İNSAN kabuklu bir yaratıktır. "Bu da nereden çıktı?" demeyin. "Eşref-i mahlûkat" yani "varlıkların en şerefli" diye tanımlanan insanı, "yumuşakçalar", "kafadan bacaklılar" der gibi "kabuklular" sınıfından bir mahlûk olarak anmamızı yadırgayabilirsiniz. Ancak yazımızın ilerleyen bölümlerinde ne kadar haklı olduğumuzu göreceksiniz.

İNSAN KABUKLUDUR

Evet. İnsan *kabukludur. Ama bu kabukların ni-*

teliği ve niceliği insandan insana değişir. Kiminin kabuğu incedir, kimininki kalın. Kimi kat kat kabuk içindedir; dökülen kabuğun altından yenisi çıkar; o dökülse yine bir başkasıyla karşılaşsınız. Kabuklar rengârenktir; kimininki kırmızı, kimininki yeşil vb. Kimi çam kozalağı gibi pek çok kabukla sarılıp sarmalanmıştır.

Sakin bu kabukları, bizi çevreden gelen zararlı tesirlerden koruyan doğal bir kalkan ya da bir zırh gibi düşünmeyin. Bir midye ya da istiridye, kabuğu olmazsa yaşaya-

lar doğanın bir gereği olan yadırganmayacak kabuklardır. Karaman koyununa löpür löpür iki yana sallanan o kocaman kuyruğu nasıl ağır gelmezse, kaplumbağaya da, cezive de kendi kabukları ağır gelmez, çünkü onlar fizik varlıklarının doğal ve çok gerekli parçalarıdır.

İnsanın kabuklarına gelince; bunlar yukardaki örnekler gibi değildir. Öncelikle doğal değil sunîdirler. Sonra, yararlı değil zararlıdır, hatta tehlikelidirler ve bunlardan kurtulmak çok zordur, çünkü fizik gözlerle görünmezler. Ha-

maz; yumuşacık organizmasını bir balığın "lup" diye yutması işten bile değildir. Evini sırtında taşıyan kaplumbağaya, "Sen neden kabuklusun?" denmez. Eğer başasından çıkarsa cascavlak vücudu kurtlara, kuşlara yem olur. Kabuksuz ceviz hemen kurur ve çürür; o hayatiyetini kabuğuyla korur. Kabuğu olmazsa hindistan cevizi, usaresini nerede biriktirebilir? Bütün bun-

KABUK

yat macerası, özümüzü sımsıkı saran bu görünmez kabuklardan kurtulmak için yaşarır.

ÖZÜMÜZ KABUKSUZDUR

Varlık "öz itibarıyla" kabuksuzdur. Kabuklar varlığın tezahür etmesiyle beraber ortaya çıkan geçici yapılanmalardır. Zaman ve mekânla ilişkiye geçen varlığın çeperinde

dir. Cıvık tezeğin "şap" diye duvara yapışması gibi, bizim dışımızdaki bir tesir gelip bir kabuk tarzında varlığımızın dış çeperine çöreklenmiştir. Öyle ki, bu kabuklar özü örttüğü gibi, "dağdan gelenin bağdakini kovması" misali, kendileri öz imiş gibi, öz adına hareket etmeye başlayıp varlığı tanınmaz hâle getirirler. Öyle ki, insan gerçek kendini kaybeder ve kendi olmayanı ken-

yapısıyla alâkası olmayıp sonradan peydahlanan ve törpülenmesi ya da kırılması gereken taraflarını ifade eden çok zengin bir semboldür. Kabuklar, geminin su altında kalan kısmına yapışan midye ve diğer kabuklu deniz mahlûkları misali, özümüzle ilgisi olmayan ve dışardan gelip bize musallat olan, bünyemize yabancı oluşumlardır.

Kabuklar temelde insanın egosundan ve bilgisizliğinden kaynaklanırlar. Ego azgınlaştıkça, cehalet arttıkça bu kabuklar da kalınlaşır. Kuşkusuz buradaki bilgisizlik okullarda öğretilen şeyler değil; insanın kendisine, hayata ve varlık sebebine ilişkin bilgidir. Kabuğu kalınlar hep "Ben, ben; bana, bana." derler, ama "Ben kimim?" sorusunu sormazlar. Başka bir ifadeyle kabuklar insanın Evren Yasaları'na karşı gösterdiği dirençlerdir. Bir yasanın gereğini kıvraklıkla yerine getirmek yerine, atıl kalıp hep duvara toslarız ve toslaya toslaya o yönümüz nasır tutar. Katman katman oluşan kalınlaşmalar sonucu varlık o yasaya karşı duyarsız kalmış, "vurdum duymaz, kör ayvaz" olmuştur.

Böylece oluşan kalın kabuklar insan için bir darlık, bir sınırlamadır; insanın kendi kendini zincirlemesi, özgürlüğünü kısıtlaması ya da hapsetmesidir.

İnsan Yukarı'nın Nuru nu aşağıya nakleden bir kozmik vazifelidir. İnsan, tesir geçirme kabiliyeti yüksek bir yapı geliştirmelidir; o, bir bardak su gibi duru ve şeffaf olmalı; gelen ışığı zayıflatmadan ve

BUKULAR

kabuklaşmanın meydana gelmesi kaçınılmazdır. İşte hayatın dinamiği de bu noktadan kaynaklanmaktadır; varlık bu kabuklardan soyunma çabasını gösterecektir; işte, tekâmül... "Neden doğduk? Neden yaşıyoruz?" dersiniz, işte cevabı: "Kabuklarımızdan soyunmak için yaşıyoruz."

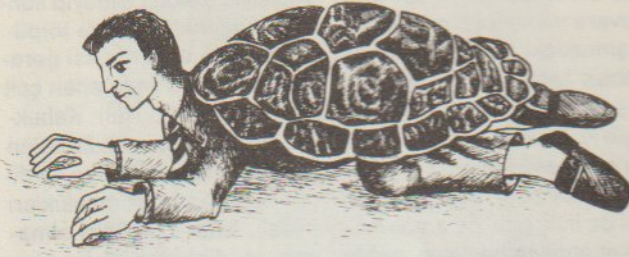
Şimdi meseleyi daha dar, bize daha yakın ve daha yararlı bir plânda ele alalım.

Kabuklar dış çevreden üzerimize gelen tesirlerin bizde mekân bulması, dışardan gelip bünyemize yerleşmesi-

di sanmaya başlar. Kendini kadın sanır, erkek sanır, zengin sanır, fakir sanır, güzel sanır, çirkin sanır, cennetlik sanır, cehennemlik sanır, güçlü sanır, güçsüz sanır; sanır da sanır. Gerçek kimliğini, sonsuz bir ruh varlığı olduğunu unutmuş; kat kat kabuklarından dolayı beşerî bir kisveye bürünerek, beşere ait geçici ve rölâtif nitelikleri benimsemiştir.

"KABUK" NEDİR ve NASIL OLUŞUR?

"Kabuklar", insanın öz

Bilgiden mahrum kalan inanç kabukları insanı daraltır, yavaşlatır ve yere yaklaştırır.

kırmadan geçirebilmelidir. Oysa **kabuklar geçirgenliği engeller**; kabuklar bulanıklıktır, kabuklar yıkılması gereken setlerdir.

Kabuk demek **duyguların kontrolsüzlüğü** demektir. Duygularla hareket etmek özle değil, kabukla hareket etmek demektir. Duygular ne derse desin (yani herhangi bir şey hoş da gelse, nahoş da gelse) gereken yapıyorsa ya da duygular kanalıyla alınan izlenimlere göre değil de bilgiye ve vicdanî uyarılara göre hareket ediliyorsa, burada kabukların hükmü kalmamıştır. Gayet iyi bir şey.

KABUK= EŞ KOŞMA

Kabuklar başımıza çok işler açan bir zaafımızdan kaynaklanır: Eş koşmalarımız. Yani kendi varlığımızı unutup onun dışındaki şeylerle kendimizi bir tutmamız. Dış dünyanın işiltili cazibesine hemen kapılıp, dejenerasyon alanlarına dalmamız.

Eş koştuğumuz, onsuz olamadığımız, bağlandığımız, idantifiye olduğumuz her şey üzerimizde bir kabuk oluşturur. Sudaki kirecin borunun cidarında tabaka tabaka birikip, akış kesitini

daraltması ve sonunda tıkanması gibi, kabuklarımız da bizi örterek "ışık"tan mahrum eder.

İnsan sabit bir varlık değildir; o, realite atlaya atlaya tekâmül eder. Ama belli bir realiteye saplanıp kalırsak o realite bizim kabuğumuz olur ve bizi bunaltmaya başlar. O hâlde tekâmül, kabuk döke döke, özümüze doğru, Merkez'e doğru yaptığımız başı sonu olmayan bir yolculuktur. Öz veritedir; kabuklar ise çeşitli realiteler. Bu durumda tüm eski bilgiler, bağlandığımız, son gerçeklik sandığımız tüm doğrular bizim kabuklarımızı oluşturmaktadır.

Biz asıl kendimizle eş koşarız. Daha açık bir ifadeyle "**ben**" duygumuz ne kadar güçlüyse kabuğumuz o kadar kalın demektir. Önce kendini düşünme, başkalarına hükmetme, hırs, kıskançlık, kin, rekabet, hep önde olma arzusu vb. tarzında ortaya çıkan bu kabuklar en zor kırılan kabuklardır.

İnsan zaman ve mekânla da eş koşar ve taş gibi bir kabukla kaplanabilir. İster ki, 1000 ya da 1400 yıl önceki şartları 1992'de yaşasın. Hiç olur mu? O tarihteki zamanla şimdiki aynı değildir ki! Her

zaman ve mekânın kendine has iklimi vardır. Ona uymazsak, yaz ortasında kazaklar, ceketler, paltolarla dolaşırız ve bu kat kat "kabuklar" içinde buram buram terleriz.

Şu gerçeği kabul edelim: Her insanın kendine göre mutlaka kabukları vardır: Yer-yüzüne yayılmış 6,5 milyar ceviz(!), kabuklarıyla iftihar eden 6,5 milyar Ninja kaplum-bağası.

KABUKLAR DIŞTAN GELİR

Kabuklar, daha önce belirttiğimiz gibi özümüze ait şeyler değildir; bunlar bünyemize dış etkiler tarzında gelip çeperlerde kümeleşen kalınlaşmalardır. Bir türlü kalkıp gitmeyen ve eve aylarca postu seren davetsiz misafir gibi insana musallat olurlar.

Dışardan bize neler gelir? Neler gelmez ki! Geçmiş hayatlardan getirdiklerimiz yetmezmiş gibi çocukluk çağından başlayarak kabuklanmaya başlarız; çam kozalağı gibi. Önce ana babanın şartlandırmalarıyla başlar iş. Sonra askerlik, iş ve evlilik hayatıyla birlikte toplumun gelenek ve görenekleri, inançları, felsefesi, dini derken, toplumun kabuğuna bürünürüz. Ortaya çıkan model toplumun şekil verdiği, programını yüklediği biyolojik bir kompüterdir artık. Kesinlikle biz, biz olmaktan çıkarız. Özümüz üst üste rengârenk boyalarla örtülmüştür. Kandilin ışığı gidecek görünmez olur ve sonunda tamamen örtülür. Varlık artık özülle değil, kabuğuyla yaşamaktadır. Cevizin içi çürümüştür. Herkes gibidir. Ka-

buğuyla gurur duyar. Onu parlatır, cilâlar, süsler ve boyar. Punkçu bir ceviz olup çıkar. Kabuk çıkararak değişime uğramış bir insan otomatik uçar. Şuursuzdur, çünkü şuurunun kaynağı olan özü kabuklarla örtülmüştür. Kabuktan yorganına sımsıkı sarılmış uyumaktadır, üstelik uyuduğunun farkında değildir.

KABUK ÇEŞİTLERİ

Kabuklar... Boy boy. Renk renk. İnceli kalınlı. Kimi içte, kimi dışta. Kimi yukarıda, kimi aşağıda. Kimi sağda, kimi solda. Kimi alenen ortada, kimi kedi pençesi gibi saklı. Kökü derinde kabuklar. Sallanan diş gibi bir çekişte koparılabacak kabuklar. Zaman zaman ortaya çıkıp sonra kaybolan kabuklar. Sabit kabuklar. Renk ve şekil değiştiren kabuklar. Ayık otu gibi kendiliğinden biten kabuklar. Maksatlı olarak oluşturulan kabuklar. Zararlı kabuklar. Faydalı kabuklar. Gül çiçeğinin petali gibi kırmızı ve hoş kokulu kabuklar. Kaktüs gibi ele batan kabuklar. Cilâlanmış kabuklar. Üstü pütür pütür kabuklar. Dar elbise gibi sıkın kabuklar. İçinde kaybolduğumuz birkaç beden büyük kabuklar. Fark ettiğimiz kabuklar, fark etmediğimiz kabuklar. Astral kabuklar. Kaba kabuklar. Dökülmesi gereken kabuklar. Korunması gereken kabuklar. Kalkan görevi yapan koruyucu kabuklar. İğneli fiçiya girmiş gibi batan kabuklar. Güzel kabuk, çirkin kabuk. Paralı kabuk, züğürt kabuk. Sağlıklı kabuk, marazalı kabuk. Asil kabuk, köle

kabuk. Beyaz kabuk, sarı kabuk, zenci kabuk. Şeffaf kabuk. Hintli kabuk, Çinli kabuk. Dindar kabuk, zındık kabuk. Cennetlik kabuk, cehennemlik kabuk. Öfkeli kabuk, munis kabuk. Mert kabuk, kancık kabuk. Cömert kabuk, nekes kabuk. Mart kedisi gibi azmış kabuk, Mart kedisi gibi azmamış kabuk. Ressam kabuk, müzisyen kabuk. Erkek kabuk, dişi kabuk. Hristiyan kabuk, Musevî kabuk. Maddecî kabuk. Ruhçu kabuk. Komünist kabuk, liberal kabuk. Doktor kabuk, mühendis kabuk. Katil kabuk, maktul kabuk. Alıngan kabuk...

KABUKLAR ÜÇ ÇEŞİTTİR

Kabuklar sonsuz çeşitlilik arz ettiği için hepsini saymamız mümkün değil. Ama gene de kabuk türlerini sadeleştirelim ve kolayca anlaşılacak şekilde sınıflandıralım.

1- Fizik plândaki kabuklar: Bunlar dış kabuklarımızdır. Düşünülmeden yapıla yapıla nasırlaşmış hareketlerdir. Görülüyor ki, **fizik plândaki kabuklarımız alışkanlıklarımızdır.** Hep aynı költüğe oturup televizyon seyrediyoruz. Evimize hep aynı yoldan gider geliriz. Markette, reklâmı yapılan bir malı fark etmeden sepete atıyoruz. Uygun olup olmadığını düşünmeden moda uyarız. Plâğın iğnesi takıldığından, hep aynı yerde dönmekte ve iz giderek derinleşmektedir.

2- Duygu plânındaki kabuklar: Bunlar duyular kanalıyla gelen izlenimlere göre hareket ettiğimiz için oluşur-

lar. **İnsanı güvenilmez ve olumsuz bir tavra sokarlar.** İrade zayıflar. Gereken değil, hoş giden şey yapılır. Bencilik ortaya çıkar. Başkasını ezme pahasına mutluluk peşinde koşulur. Korku, kibir, kıskançlık, alınganlık vb. gibi menfi duyguların esiri olunur.

3- Düşünce plânındaki kabuklar: Bunlar kişisel kanaat ve sabit fikirlerden kaynaklanan en kalın kabuklarımızdır. Bizim temel kabuğumuz inançlarımızdır. İnanç bilgisi dayanmadığından değişmez. Bu ise tekâmül sürecine aykırıdır. İnsan gelişen bir varlıktır; değişmeyen inançlarla gelişemez. Çünkü zihninde sert bir kabuk oluşmuştur. Değişen realiteye kemikleşmiş kanaatlerle bakmaya çalışır. Tabii ki, görüşü bulanır, hatta kararır. **İnsanlığı en çok sıkın kabuk, inanç kabuğudur.** Çünkü insanı sabitleştirir, kalınlaştırır ve yürümesine engel olur. İnanç kabukları yüceltici pozitif enerjiyi, yani ruhi tesirleri, ilâhi rahmeti almaya engel teşkil eder.

İnanç kabukları nefsanîyetin beşiğidir. Zihni dogmalarla bulanmış insan başkalarını da kendine benzetmeye çalışır. Kendi gibi düşünmeyeni, kendinden saymaz. İmanını pekiştirmek için olmadık şeylerden medet umar. Gerçeği kendi çarpık anlayışına göre saptırır. Ama çırpındıkça batır. Oysa **gerçek iman, bilgiyi aldıktan sonra doğar.** Geliştiren iman budur. Çünkü hakikatten kaynaklanmıştır. Kabuksuzluk, dogmasızlıktır.

(Devam edecek)

Kâinatta Kozmik Kùltür Merkezleri ve

Sirius Merkezi

Hazırlayan: Ali Cahit CÜMBÜŞEL

İ

ÇİNDE bulunduğumuz kâinatta, varlıkların tekâmül edebilmeleri yönünde, birçok **Kozmik Kùltür Merkezleri** faaliyette bulunurlar. Sirius Kùltür Merkezi, Orion Kùltür Merkezi ve diğerlerini bunlardan birkaçı olarak sayabiliriz. Bunların elçileri olan Yüce Varlıklar, üstün ve geliştirici kùltür temsilcileri, bu yetiştirici önderliği yüklenmek üzere, vazifeler alarak, gezegenlere enkarne olurlar.

Biz, bu yazımızda, Sirius Kùltür Merkezi ve onun yetiştiricilik vasıfları ve "bu devre insanlığı" üzerindeki etkinliği hakkında, giriş mahiyetinde bilgiler vermeyi amaçlıyoruz.

Sirius Sistemi, kâinat içerisinde, bizimki de dahil olmak üzere, çok sayıda güneş sistemlerini, onların varlıklarını tekâmül ettirmiş ve ettirmekte olan **kozmik bir kùltür merkezidir**.

Dünya gezegenini sevk ve idare eden, ona sahip ve hâkim olan ve Dünya'da yaşamakta olan bizleri geliştiren, yetiştiren Dünya Rab Mekanizması, diğer ismi ile Ruhsal İdare Mekanizması'dır. Fakat, bu geliştirme işi **bizzat** Ruhsal İdare Mekanizması tarafından organize edilecek bir husus değildir. Çünkü elinde o kadar büyük imkânlar ve vasıtalar mevcuttur ki, kendisinin bizzat bu işlerle meşgul olması, Evrensel Hiyerarşi'nin yuka-

rıdan aşağıya doğru olan işleyiş sistemine aykırıdır. Dünya Rab Mekanizması, Evrensel Hiyerarşi ve Enerjinin Sakınımı Yasaları uyarınca, kendisine bağlı olarak kurduğu ve sürdürdüğü bir Tali Yönetici Hiyerarşi ile, beşerî tekâmülü, İlahî Murat yönünde sürdürmektedir.

Fakat şu husus kesin olarak bilinmelidir ki, bütün Dünya beşeriyetinin sevk ve idaresini eline almış olan Ruhsal İdare Mekanizması, yeryüzünde her türlü olguyu düzenleyecek derecede hak ve liyakat sahibi ve kudrettedir. Şu hakikati gözden uzak tutmamalıyız ki, bu istek, yani Siriusyen bilgilerin intikali, beşeriyetin tekâmülünde, Siriusyen Kùltür'e bağlı bir öğretimin uygulanmasında Ruhsal İdare Mekanizması'nın iradesi çok önemlidir. Ruhsal İdare Mekanizması, Siriusyen Kùltür'ü tekâmül etmekte olan varlıklar için kaçınılmaz olarak belirlenmiştir. Ve bu yüzden de Ruhsal İdare Mekanizması Siriusyen Kùltür'ün Dünya beşeriyeti üzerindeki yetiştiricilik, geliştiricilik misyonunun uygulanış ve ortaya koyuş şeklini belirleyerek, her öğretim devresinde kabul etmiştir. Çünkü Sirius Kùltürü, esas itibarıyla varlıkların büyük tekâmül safhalarından geçmeleri için gerekli olan bir kùltürdür. Şüphesiz kâinat içerisinde her varlığın tekâmül safhalarında, Sirius Kùltürü ile temasa geçmesi mümkün değildir. Bunun liyakatini oluşturabilenler için ise, bu son derece köklü, büyük, fevkalâde ürkütücü boyutları olan bir kùltürdür.

Yeryüzünde, beşeriyete aktarılmış olan bütün dinler ve çeşitli inisiyatik bilgiler, asıl kùltür olarak, orijin olarak, Sirius Kùltürü'ne bağlıdırlar. Örneğin, Kur'an tebligatı,

bütünöyle Siriusyen bilgileri içermektedir. Fakat ne var ki, yedi kat anlam ihtiva eden bir sembolizm tekniği ile şifrelenerek hazırlanmıştır. Bunun nedeni, o dönem beşeriyetinin şuur ve anlayışındaki hamlıktan dolayı, büyük çaba ve zorlanmaları gerektireceği için, birçok husus kapalı ve simgesel olarak verilmiştir. Yani varlıkların seviyeleri henüz açık bilgilerle, hakikatle ve olayların gerçek realitesi ile yüz yüze gelebilecek bir seviyeyi bulmamıştır...

Sirius, çok büyük kapsamlı bir Bilgi-Kültür sistemidir. Bunun sahipleri, bizim anlayış seviyemizin tamamen dışında ve çok üzerindeki Yüksek İlâhî Varlıklardan meydana gelmişlerdir. Bu Yüce Varlıklardan, bu Kültür Elçilerinden bazılarını görmek Dünyamıza da nasip olmuştur. Onlar yeryüzüne gelmişler veya doğmuşlar ve vazifelerini ikmal etmişlerdir. Yeryüzüne, şimdiye kadar bildiğimize göre, altı Sirius Ulu'su gelmiştir:

- Eski, Güneş İmparatorluğu Mu Ü-

kesine, üç Siriuslu Kültür Temsilcisi.

- Atlantis'te bir Siriuslu Kültür Temsilcisi ki, bu Yüce Varlık, Oziris'in bilinmeyen Üstadı idi. Oziris, onun tarafından inisiye edilmiştir.

- İsa Peygamber, gerçek bir Siriuslu olarak yaşadı ve öğretti. Ama onu yorumlayanlar Dünya çocukları olarak hata yaptılar.

- İslâmiyetin kurucusu Muhammed peygamber. Kur'an'da bu Kültürün bilgilerini aktaran ayetler çoktur.

- Adı, ileriki bir zamanda açıklanacak olan Yüce Siriuslu Kültür Temsilcisi, büyük bir sadelik içerisinde doğmuş, yaşamış ve vazifesini tamamlamıştır. Bu devre beşeriyetinin nasibi olarak, kendisine verilmiş olan **Sirius Kültürü'ne ait bilgiler, saf-sembolesüz ve apaçık bilgilerdir.** Onlar, bir Bilgi Kitabı'nı teşkil etmişler ve insanlığı sembolizmin olmayacağı bir evrim merhalesine götüreceklere dir.

ÖLÜME YAKIN DENEYİMLER Baştarafı S. 10'da

ki şükredersiniz diye; sizi, ölümünüzün ardından, tekrar diriltmiştir.

Bakara (2/28): Allah'ı nasıl inkâr edersiniz ki, siz ölümler idiniz, o sizi diriltti. Yine öldürecek, yine diriltecek. Sonra ona döndürüleceksiniz.

Yukarıdakilere benzer ifadelere şu ayetlerde de rastlamak mümkündür: Mülk: 67/2, Enbiya: 21/35, Bakara: 2/243, Hac: 22/66, Rum: 30/40

Kur'an'da üç yerde geçen "berzah" terimi, iki şeyin arasını ayıran nesne veya geçit demektir. Esas ahiret (spatyom) hayatıyla dünya hayatının arasını ayıran süreç de "berzah" denilmektedir. Kur'an, görüldüğü gibi, ölüm sonrası hayatımızın bir kısmını geçeceği âleme "berzah âlemi" demek-

tedir. Kur'an'da berzah hayatının niteliğinden söz edilmez. Ancak İslâm Tasavvuf Literatürü berzah konusunda çok zengin bilgiler içerir. Müslüman mistiklerin, ruhsal deneyimlerine dayanarak verdikleri bilgilere göre berzah hayatı bir tür rüyadır. Öyle bir rüya ki, müstesna ruhlar bir yana, o rüyadan uyanış ancak ahiretle mümkün olur. Bu rüya her ferdin, ahirette hak edeceği karşılığa uygun bir seyir içinde geçer. Ahiret hesaplarını başarılı bir şekilde verecek benliklerin berzah hayatları mutluluk ve güzellikle, ötekilerinin ki ise acılar ve sıkıntılar içinde geçecektir. (Kaynak: Kur'an Ansiklopedisi, Y.Nuri ÖZTÜRK)

(Devam Edecek)

Z

aman izafidir. Devrenin sonunda hasıl olan atmosferi şimdiden teneffüs edenler bulunuyor.

Nasıl ki, o teneffüsü, o gün de yapamayacak olanlar bulunduğu gibi...

SADIKLAR PLÂNI

Kaçınılmaz Değişim ve Bilgi Kitabı

Selman Gerçeksever

"... yeni şaraptan eski
tuluma boşaltılmaz."(*)

Eski şarap ile yenisi karıştırılmaz. Onun için eskinin dökülüp, tulumun temizlenmesi gerekir. Özellikle kir, pas, tortu tamamen temizlenmeli ki, yenisi tertemiz hâliyle alınsın, tertemiz muhafaza edilsin ve kullanılsın. Gerektiğinde de ihtiyacı olanlarla temiz temiz paylaşılsın...

Yüce Muallim İsa'ya ait olduğu söylenen ve zaten insan için söylenmiş olan bu ifadeyi insana, kendimize uygulayacak olursak, yeni bilgiye ulaşmak için, eskinin aslını, esasını özümlemek; bunun için de olabilirdiğince sadeleşip, hafiflemek, tortulardan kurtularak boşalmak... Yeniye, daha yüksekte olana uzanmak gerek, yükselmek için.

Bu sadeleşmeyi ve bir üst realiteye uzanabilecek hafifliği kazanmayı; o üst realiteden devamlı olarak sarkıtılmakta olan siccimlere tutunabilecek hâle gelerek insanın kendisi meydana getirebilir. Yani, "yeni olanı" koyabileceği kabını hür iradesi ve ileri görüşüyle, kendisi boşaltır ve hazır hâle getirir. Hizmette hazır hâle koyar. O, bu hâliyle yeni realitenin emre amade gönüllü bir hizmetkârı olmuştur.

ARINMA MI, AYIKLANMA MI?

Bunu beceremeyenler, özellikle bugünlerde olduğu gibi, devre sonlarında zor-

(*) *Thomas'ın İncili (47/9-19), Ruh ve Madde Yayınları*

**Her şey değişiyor: İnsan Yeni
İnsan, Dünya Yeni Dünya olacak.**

lanırlar. Hamle yaptırmak için sıkıştırılırlar. Bu sıkıştırma, aslında antrenörün sporcuyu zora koşması gibidir: Kazandırmak için, başarı için, kademe atlatmak için. Söz konusu "sıkıştırma" aslında varlıkları bir üst realiteye yükseltecek, işe yaramayan, yükselmesini engelleyen posalarını attıracak, kabuklarını döktürecek en büyük rahmettir. İnsanlar son bir gayretle, **ya arınacak ya da ayıklanacaktır.**

Bu, sihirli, mucizevi bir süreç değildir. Ruhsal İdare Mekanizması'nın (RİM) bir basıncı değildir. Bu büyük değişimin en yüce sorumluları, bu işi, yine insanın dünyaya özgü özelliklerinden (çoğunlukla da zaaflarından) yararlanarak, âdeta kendi kendisine ya da birbirine yaptırır. Bu, doğallığın en güzel örneğidir. Çünkü Yardımlaşma ve Dayanışma Yasası çerçevesinde fiziğe fizikle müdahale edilir. Ama varlık yine irade hürriyetine ve seçme özgürlüğüne sahiptir. Kaldı

ki varlıkların iradeleri hiçbir şekilde ve hiçbir zaman birbirini çelemez. Ama irade hürriyetine yaradılışla birlikte sahip olan hepimiz, **büyük değişime**, dünyanın ulaşmaya mecbur olduğu değişime uyabilmek için **"esneyerek ve sabırla uyum sağlamak"**tan başka bir işimiz kalmamıştır. Ya arınmak ya da ayıklanmak...

Dünya beşerinin esasen başka bir seçeneği de kalmamıştır. Çünkü apaçık görüyoruz ki, toplumlar ve onları oluşturan bireyler, söz konusu **"uyandırıcı rahmet (tesir)"** altında kendi kendilerine ve kendi özel yapılarından kaynaklanan niteliklerle kaçınılmaz bir değişim, yeniden yapılanma içine giriyorlar. Tüm bunlara **"şok dalgaları hâlinde gelen uyandırıcı doğal âfetler"**le toplumların birbirlerine olan "kültürel bombardıman"ını da eklersek; kıpır kıpır, âdeta konuşan, inleyen, haykıran bir dünya küresiyle karşı karşıya kalırız.

KABUKLARDAN SIYRILMALIYIZ

Sosyolojiden de biliyoruz ki, toplumlar (dolayısıyla kuşkusuz onların içinde bulunan insanlar) kitle iletişim araçlarının gelişimiyle, son derece yoğun bir bombardımanın etkisi altına girmiş bulunmaktadırlar. Yani insan top yekûn (global) bir uyanışın gerçekleştirilmesi için, yukarıda söz konusu ettiğimiz "kabuklar"ın dökülmesi için yoğun bir uyanan bombardımanı altına girmiş bulunmaktadır. Eskimiş realitelerin oluşturduğu ve ataletinden dolayı insanın bir türlü atamadığı **"kabuklar"**ının dökülmesi için, bunu kendi kendine yapamamış olan insana uyanması için elden gelen yapılıyor. Uyanmakta direnen, yeni dönemin tesir duşu altına girmek istemeyen insan için en sarsıcı şok; manevî ve kültür değerlerinin sarsılması, onların artık işe yaramadığının, onların kendi gelişiminin gerilerinde kaldığının gösterilmesidir. Bunu dünya toplumları birbirlerine yapıp duruyorlar: Teknolojik yönde kalkınmış toplumlarda zaten örf, âdet, gelenek görenekten eser yok. Onun boşluğunu, o ülkelerin materyalist

Dünyanın ulaşmaya mecbur bulunduğu global değişime adapte olabilmek için, "esneyerek, sabırla uyum sağlamak"tan başka çaremiz yoktur...

insanı (dincisi de dahil, çünkü dini de maddeleştirmişlerdir) kendi egosunun ve duygularının yönlendirmesiyle çok çeşitli şeylerle doldurmaya çalışmakta, daha da olmadı, "Allahlığını", "peygamberliğini" ilân edivermektedir. Bu tür "gelişmiş"(?) ülkelerdeki insanlar, bu tür yaşamlarıyla, "gelişmemiş" olarak kabul edilen ülkelerde özenilecek, taklit edilecek bir meta hâline, sözüm ona gelişmişliğin bir simgesi hâline gelmiş bulunmaktadır. Ayrıca TV vasıtasıyla da, yatak odasına kadar girmiştir.

İnsanı insana tanıtan bu cihaz vasıtasıyla, nefsin ve duyguların esiri olmanın pespayeliğiyle ilgili örnekler her türlüyle sergilenmektedir. Bu şekilde, TV istasyon ve programları, duyguların ve nefsin kontrolsüzlüğüyle ortaya çıkan dejenerasyon alanlarıyla ilgili örnekleri sunmakta âdeta yarışa girmiş durumdadır. Şimdi evimizde, bir düğmeye basmakla bu örnekleri dünyanın her yanından almak mümkün.

ANOMİ VE YABANCILAŞMA

Sonuç olarak, ortaya çıkan yine (sosyolojik ifadesiyle) **"anomî ve yabancılaşma"**(*) sürecinde derinleşmektedir. Bu da, yukarıda da belirttiğimiz gibi, **yeni bir döneme girmenin arifesinde** bulunan insanın, içine düştüğü **"manevî değerler boşluğu"**nun oluşturulmasından başka bir şey değildir. Yani, **"yeni şarap"**ın alınabilmesi için, tulumların boşaltılması ve eski şaraba karşı insanın iyice tiksindir hâle gelmesine yardımcı olmaktadır.

Onun için, bir ruhsal tebliğde de belirtildiği gibi, "...azgınlığın dizginleri tamamen koyulmuştur". Niçin? İnsanın kıyamının kolaylaşması, yeni döneme adapte olabilmesi için **"esneklik gücünün artması"** ve dünya-

(*) Ayrıntılı bilgi için bakınız: 1) *Çağdaş Toplumun Bunalımı, Barlas Tolan.*
2) *Din, Ahlâk, Lâiklik ve Politika, Cahit Tanyol.*

**Her toplumun, kendi
diyalektik çizgisinde
ilerlerken, büyük
değişikliklerin arifesinde
içine girdiği ANOMİ hâli,
kendisi için yepyeni bir
dönemin habercisidir.**

nın ulaşmak zorunda olduğu **Yeni Çağ'a gi-
rerken ayıklanmadan arınması** için.

Bu çerçevede, yine insan tarafından yozlaştırılmış olan geleneksel ve dinsel değerler hemen hemen sifıra yaklaşmıştır. Fert, büyük bir boşluk ve tatminsizlik içindedir. Sözüm ona "gelişmiş" ülkelerde yığınlarla insanlar duygularını ve nefislerini kontrol altına alamadık, vicdan hürriyeti ve fırsat eşitliğiyle karşılaşmış olduklarından kurtuluşu uyuşturucularda, mutluluğu da cinsel doyumda aramanın şaşkınlığı içinde gören gözler için gözardı edilemeyecek ibret manzaraları oluşturmaktadırlar. Başka bir ifadeyle, Büyük Muallim İsa'nın sözlerinde ifadesini bulan, eski tulumdaki eski şarap boşaltılırken kimileri de tulumlarının içinde boğulup gitmekte, bu da başkaları için ibret kaynağı oluşturmaktadır. Artık bunları görmek için bu manzaraların yaygın olduğu "gelişmiş" (?) ülkelere gitmeye gerek yok. Televizyonumuzu açarak, bir kanal taraması yapmak yeterli...

Evet, yukarıdaki satırlarımızda da de-
ğindiğimiz gibi, evlerimizin en mahrem köşelerine kadar kendi ellerimizle soktuğumuz TV, asırlardan beri bel bağladığımız mânevi değerlerimizi devamlı olarak tıranlayan unsurlardan biridir. Görüldüğü gibi insan, içine girmek istemediği, egosundan dolayı, yadırgadığı büyük değişime ve uyanışa kendi elinin eseri olan araç gereçle, kendi uydurması olan ideolojik ve politik kurumlarıyla zorlan-

maktadır.

Örneklerini, Batı'nın medenî (?) toplumlarında da gördüğümüz bunalım, manevî değerlerin çok zayıflamış olması kaynaklanmaktadır. Bunalım ve manevî değerlerin yokluğundan kaynaklanan bu boşluk, uygun, yeni ve daha kapsamlı değerlerle doldurulmadıkça bunalım ve teşevvüş artarak devam etmektedir. Sosyolojide "ANOMİ" (eski realiteye **yabancılaşmanın** verdiği bunalım ve manevî değerler boşluğu) olarak adlandırılmış bulunan bu durumun örneklerini toplum-bilim tarihinde kolayca görmek mümkündür. Diyalektik gelişim çizgisinde ilerlerken, "anomi durumu"na giren bir toplumun yeni bir döneme geçmesi hemen hemen kaçınılmaz bir zarurettir. Birkaç örnek:

İngiltere tarıma dayalı toplum yapısının dayken (1700'lü yıllarda) belirli bir teşevvüş (anomi) döneminden sonra Sanayi Devrimi yapmıştı. Benzer şekilde Fransa, yine tarıma dayalı toplumsal bir yapıdayken, bilinen karışıklık ve bunalım (anomi) döneminden sonra (1789 Devrimiyle) o günkü koşullarda demokrasie geçmiş ve yepyeni bir sınıfı, ticaretle uğraşan burjuva sınıfını ortaya çıkartmıştır. Biraz daha değişik bir biçimde de olsa, günümüzde Sovyetler Birliği de içine girdiği son "anomi" durumuyla henüz kesinleşmemiş bir değişikliğin içine girmiştir.

Aslında, bedeli, beşerî ölçülere göre çok pahalı olsa da, içine girilen bu "anomi" durumu insanı (dolayısıyla toplumu) "değişim"e götürücü, uyarıcı ve zorlayıcı bir motivasyondur. Yazımın başında da belirttiğimiz gibi, insanların "şarap tulumları"nı boşaltıp, temizlemek ve "**yeni şarap**"la doldurmayı gerektiren değişikliklerin ister istemez yapılacağı bir dönemdir.

Devamı Gelecek Sayıda

ANKARA RUHSAL ARAŞTIRMALAR DERNEĞİ'NDEN ANKARALILARA DUYURU

● DERNEK MERKEZİ'NDEKİ KONFERANSLARIMIZ

2 HAZİRAN	Varlığın Birliği İkesi	İsmet YALÇIN
9 HAZİRAN	Varlığın Seçme Özgürlüğü	Emre ÜLKER
16 HAZİRAN	Varlıksal İrade Uygunluğu	Hülya UYSAL
23 HAZİRAN	Varlık Bildiğinden Sorumludur	Atilla UYSAL
30 HAZİRAN	Duygusal Hayata Hâkim Olmak	Bahri KAZBEK

Yer: Ankara Ruhsal Araştırmalar Derneği,
Cihan Sk. No: 19/12 06430 Sıhhiye/ANKARA
Saat: 19.30-20.30

NOT: GİRİŞ ÜCRETSİZ VE SERBESTİR. GEÇ KALINMAMASI RİCA OLUNUR.

Dış Basında PSİ

DEDEKTİF MEDYOM NELLA JONES

Bebek kaçırma vakasına yardım eden medyom dedektif Nella Jones yeni doğmuş bebek Alexandra Griffiths'le ilgili olarak PSYCHIC NEWS'a verdiği beyanatta bebeğin iki hafta önce St.Thomas Hastanesi'nden kaçırılmış olduğunu, şimdiye kadar olayla ilgili olarak söylediği her şeyin doğru çıktığını belirtmiştir.

Nella Jones: Bir bebek kaçırılması olayıyla ilgili olarak "News of the World" kendisiyle ilk olarak görüşmüştü. Yukarıdaki resim dedektif medyomun başka bir bebek kaçırma vakasında çekilmiş fotoğrafıdır.

"D oğrusunu söylemek gerekirse olayı duyar duymaz 'News of the World' gazetesiyle ben kendim doğrudan doğruya teması geçmiştım. Herhangi bir yardımım olur mu diye... Halen Grand Union Kanalı'nda bulunan bir kopuk bacak vakası üzerinde çalışmaktayım. Ama bir tercih söz konusu olduğunda hayatta olan kayıpları ön sıraya alırım genellikle." demiştir.

Kaçırılan bebekle ilgili olarak, yöreye yaptığı inceleme gezisinden sonra, "Oralarda kısa bir gezinti yaparak bilgi toplamaya çalıştım. Bebeğin kaçırılışı sırasındaki kadını biliyordum: Merdivenlerden aşağı iniyordu. Bebeğin yurt dışında olduğunu da hissetmişim. Hastanede dolaşırken, elimde olmayarak, psikiyatri kliniğine doğru bir çekilme hissetmişim. Eminim, bu kliniğin va-

kayla direkt ilişkisi var. O kadın eminim ki, bu kliniği ziyaret etmişti. Çok zeki bir kadındı ama zihninden çabuk çabuk bir şeyler geçiyordu. Ön kapıdan girerek kuşku uyandıracasına inanmamışım. Doğrudan doğruya araba parkının önüne çıkan asansörü tercih etmişti. Muhtemelen Fransız malı, küçük bir araba duruyordu orada. Herkesin inandığının tersine, onun Avustralya'ya götürüldüğünü sanmıyorum." şeklinde konuşmuştur.

Birçok cinayet vakasında polise yar-

dım etmiş olan Nella, bunlara ek olarak, bebeğin kaçırılması olayıyla ilgili olarak polise başka ipuçları da vermişti: "Ben ressam deyim ama polisin dağıttığı bilgisayar fotoğrafına benzer bir şeyler çizmek geliyor içimden. Ayrıca araştırmalarımın yorgunluğunu kantinde bir kahve içerek çıkarmaya çalışırken, iki insan isminin kulağımda çınladığını duyar gibi oldum. Hâlâ hastanenin psikiyatri kliniğine bir çekilme hissediyordum. O zamanki nöbetçi hemşireden çok ayrıntılı bilgi alamadım ama temizlikçilerle konuşabiliştim. Bunlardan birisine kendi çizdiğim resmi gösterdiğimde çok şaşırılmış olduğu gözden kaçmıyordu. Yabancı gelmediğini söylemişti. Bu kadar derinlemesine araştırma yapacak durumda bulunmamama rağmen, bunun hayatı bir ipucu olduğunu hissetmiştim. Buradan polisin olumlu bir gelişme çıkaracağını umdum."

Doğuştan medyom yetenekli ve uygulamalı medyomluğa da yıllardan beri devam etmekte olan Nella, medyomluğunun özellikle bu tür uygulamalarına başladığı ilk yıllarda birçok kuşkucu tarafından ziyaret edildiğini, ama artık polis tarafından kendisinin en zor vakalarda aranır olduğunu, kendisinden başka daha birçok medyomun da bu yolla insanlara yardım edebilecek durumda bulduklarını açıklamalarına eklemiştir. Bu şekilde özellikle çocuklara daha güvenli bir dünyada yaşmalarının sağlanmasının mümkün olacağını belirten Nella, "Yeteneklerimizi insanlık uğruna kullanmalıyız. İşte bu da bunun en pratik uygulamasıdır." demiştir.

Geçmişe doğru baktığında en önemli vakalardan biri olarak, 1970'lerde iki milyon poundluk bir kayıp tabloyu hatırladığını, bu konuda kendisine pek çok başvuru yapılmış

olduğunu açıklamalarına eklemiştir. "Bu başvurularda nedense bu yıl bir 'patlama' oldu. O kadar meşguldüm ki, zaman zaman bazı toplantılarımı ertelemek zorunda kalıyordum. Polisle ilişkili olan bu işlerimin yanı sıra gece gündüz telefonla beni arayan bireysel başvurularla da ilgilenmek zorundayım. Bunlar, çok değişik problemleri olan kimseler. Onları elimden geldiği kadar sakinleştirmeye çalışırım. Hemen hemen hiç dinlenmeye zamanım yok sayılır."

Dedektiflik işinde hiç kimseden para almayan Nella sadece yaptığı celseler için cüz'î miktarda bir para aldığını belirterek, "Eğer para için bunu yaparsanız, medyomluk yeteneğinizi yitirirsiniz. Ekseriyetle bu tür bir çalışmadan sonra eve geldiğim zaman, kendimi çok bitkin hissedirim. Kendime gelmeye fırsat bulamadan, yardım isteyen problemleri insanlarla ilgili olarak, telefon çalmaya başlar." şeklinde konuşmuştur.

İlgilendiği vakaların fiziksel yanlarıyla, kazazedenin son anlarını hissettiğini belirten dedektif medyom, kendisine ilgilendiği en kötü vakanın hangisi olduğu sorulduğunda, hiç tereddüt etmeden, "Kuşkusuz Yorkshire Ripper çok berbat bir şeydi. Şimdiye kadar karşılaştıklarımın en berbadiydi. Daha da kötüsü, bence, 'Daily Mirror'da yaptığım işle ilgili olarak çıkan yazıydı: Orada adresim açık olarak verilmişti. O zamanlar on yedi yaşında bir kızımın da olduğunu göz önünde bulundurursak, bunun ne kadar cansıkıcı bir şey olduğunu düşünmek zor olmasa gerek..."

(PSYCHIC NEWS
3 Şubat 90 sayısından)

**Dünyanın maddî kıymetleri
sizin için yol boyuncadır,
yol ötesince değil.**

Mustafa Molla

ÇİN BİLGELİĞİ

İnsana Yakışır Davranmak, Ok Atmak Gibidir

Filozof Meng-dzi şöyle derdi: "İnsanca davranan kimse, bir okçu gibidir. Okunu atıp vuramazsa, kabahati kendinde arar." Bir zamanlar ben de ok atmaya öğrenmiştim. Önce, bütün düşüncemi, hedefe isabete yöneltirdim ve gözümü (hedef vazifesi gören) kuşa dikedim; ellerim gözlerime itaat ederdi ve on atıştan dokuzu boşa giderdi.

Tesadüf eden bir tanesi de gerçekten tesadüf eseri idi.

Orada iyi bir atıcı vardı; hatayı kendimde aramamı bana söyledi; eli çekiş yerinde tutmamı, bacakları doğru tutmamı, uzuvları ve bedeni iyi kontrol etmemi öğretti. Bunlardan bir tanesi kontrol edilmezse, hemen arkasından bir yanlış gelir, derdi. Bütün yanlış kaynaklar kökünden kazıldı mı, bütün kurallar yerine getirildi mi, o zaman insanın yüreği isabeti düşünmez, gözler hedefe saplanmaz, on atıştan onu isabet eder.

Uzuvlarda, bedende bir tek kusur, hem de küçük bir kusur, hedefte kocaman bir yanlışla sebep olabilir. Onun içindir ki Meng-dzi: "İnsana yakışır davranmak, ok atmak gibidir." der.

Konfüçyus da şöyle derdi: "Kendine hâkim olmak ve nezaketli olmak!" Kibar bir insan anlayışlı olmaya gayret ettiği vakit, bütün kuvvetlerini buna hasreder, insanca davranmayı dener. Başarı elde edemezse içine çekilir, kabahati kendinde arar. Burada en önemli nokta, kendine hâkim olmaktır. İnsan kendine hâkim ise üstelik de anlayışlıysa, bir gün bir mucize oluverir.

Nasıl, diyeceksiniz. O zaman, insanca davranma tesirlerini bozan ne varsa, hepsi bir yana atılmış olur da ondan. Engellerin hepsi ortadan kaldırıldı mı, insanîyetin zaferi elde etmesi gerekir. Onun için, bir de şöyle derler: "Anlayış yoksa görme yok; anlayış yoksa işitme yok; anlayış yoksa konuşma yok; anlayış yoksa kımıldama yok." Bende her anlayış noksanı çok küçük olabilir. Ama bu yüzden halktan kimseler hayatlarından olabilirler.

Anlayışsızlık masumların ölümüne kadar götürülebilir. İnsana yaraşır şekilde davranmaktan ötürü ortaya çıkan

felâket, daha da büyüktür.

Budizm

Biri şöyle sormuş: "Buda da karakterin gelişmesine uğraşmaktadır. Nasıl oluyor da bunu dünyayı idare etmekte kullanmıyorsunuz?"

Üstat şöyle cevap vermiş: "Biz Konfüçyus müritleri, karakterimizi geliştirdiğimizde, olayların zeminini hiçbir zaman terk etmeyiz. Biz yalnız tabiat verisinin peşinden gideriz ve tabii kalırız; böylece de bütün iş görülmüş olur. Ama Buda, çevresindeki olayları yok etmek istiyor. Karakteri bir hayal mahsülü sayıyor, böylece yavaş yavaş boşluğun içinde kaybolup gidiyor. Onun için, yaşadığı âlemler küçük bir bağı yoktur; onun için de bir Budist dünyayı idare edemez."

Sevinç

Biri soruyordu: "Sevinç içimizin başlıca nişanesi ise, ana babanın ölümünde ağlamanın, ah etmenin mânâsı nedir? Bu sevinç o zaman da var mıdır?"

Üstat cevap verdi: "Ancak büyük bir acı duyduktan sonradır ki, insan gerçekten sevinçlidir; hiçbir acı duymamış bir kimse tam mânâsıyla sevinçli olamaz. Ağladığımız zaman da asıl içimiz sakindir; işte bu sükûnet, sevinçtir. Esas

karakterinize bununla dokunulmamış oluyor."

S ü p h e

İşittim: Boş bir vadiye rüzgâr geliyor. Vadi önceden rüzgârla uyuşmamış, ama rüzgâr kendiliğinden geliyor (varit oluyor). Dağlar ağaçlarla önceden uyuşmamışlar ama ağaçlar kendiliklerinden büyüyorlar.

Bunun gibi, insan mutluluğu arayamaz; fazilet tam ise, o kendiliğinden gelir. Şanın da peşinde koşulamıyor, ama insanlar yüzlerini birine çevirince, şan ona kendiliğinden geliyor.

Hayat ile Ölüm (Bilgin Peng'e mektup)

Eski zamanların kahramanları, ölümü, hakkında küçük parmağı bile kaldırmaya değmeyen bir dönüş sayıyorlardı. Hayat varsa ölüm de vardır; bu, göğün gidişidir (Evren Kanunu'dur).

Hayattan ölüme gitmek ise, insanın alın yazısıdır. İnsanın alın yazısı üzerinde öğrenilecek şeylere aldırılmayıp göğün bilinmez olan gidişi ile meşgul olunursa; "Hayat asıl hayat değil, ölüm asıl ölüm değil; hayat bir yerden gelir, ölümse bir yere gider." denirse, bütün bunlar

hayata bağlılıktan, ölümden, korkudan kaynaklanan düşüncelerdir; yüreğin bir burkultusudur, fakat bir çözümleme değildir. Sonra bir çöreğin resmini yapıp, bir eriğe işaret etmek, her şeyi bile bile alt üst etmek ve bunu kendi kendine açıklamak... Bu sadece bir karmakarışıklıktır. Filozof Cuang-dzi böyle bir şeye temiz olmayan altın der. Bu, hayat ile ölümün gerçekliğini anlatır mı, acaba? Bir zamanlar, üstat Dzi-lu, Konfüçyus'a ölümlü sormuş, üstat da şöyle cevap vermiş: "Hayat hakkında henüz hiçbir şey bilmiyoruz; ölüm hakkında nasıl bir şey bilebiliriz..." Sanki üstat hayat ile ölüm meselesini, sonraları insanlığı yanlış yola götürmek için bahane olarak kullanacaklarını daha o zamandan bilmiş de Dzi-lu'nun henüz çekirdek hâlindeki sorusunu hemen kökünden kesivermiş.

Mektubunuzda şöyle diyorsunuz: "Hayat ile ölümü, gelmek ile gitmeyi, insan, hesaplarının dışında tutmamalıdır." Bu sözler, daha da çok yanılır. İnsanın dünyada hiçbir zaman hesaplarının dışında tutmaması gereken bir tek şey vardır, o da, erdemli olmaktır. Dünyada insanın hiç göz önünde tutmayabileceği bir şey vardır: Hayat ile ölüm, ki alın yazısına bağlıdır; şan ile zenginlik, ki gök tarafından tayin edilmiştir. En yanlış şey, göz önünde tutma-

mak gereken şeyleri, göz önünde tutulması gerekenmiş gibi almaktır. Buna rağmen, zenginliğe kamçılı bir adam sayesinde den hayata gerçekten geri getirirse de, gene hiçbir şey beni Konfüçyus mezhebini bırakıp Budist olmaya zorlayamaz.

Buda hakkındaki bütün bu lâkırdılar, uydurma şeylerdir. Sanki Tanrı rüzgârı yakalıyor muşuz gibi... Dikkatle bakarsak, bir şey görmeyiz; dinlersek bir şeyi işitmeyiz; dua edersek, cevap almayız; Buda, ressam Hya Cui'nin şeytanları gibidir. Onlar gibi boş, onlar gibi hiç. Tabiat üstü bir şey için bir gerçek değil; yanda duran bir şey için boş bir ad. Onun için biz akıllılar bunu kabul etmiyoruz.

Yirmi yıl araştırdınız, şimdi akidenin derinliklerine erdiğinizi iddia ediyorsunuz. Hayatın ne olduğunu bir kere bildikten sonra, artık yaşamaya lüzum mu kalmaz? Ölümün nereden geldiğini bildikten sonra ölmeye lüzum mu kalmaz? Ben kendi hesabıma, kendimi dışarıya atıyorum; topluluğun dışında yaşamaya razıyım. Hayatın nereden geldiğini bilmiyorum diye yaşamıyor muyum? Ölümün nereden geldiğini bilmiyorum diye ölümden kendimi kurtarıyor muyum? Hayat ile ölüm, gitmek ile gelmek karşısında bilenle bilmeyenin durumu birdir.

B Ü Y Ü K V E K Ü Ç Ü K

* Yüan Hung-dau *

Asıl Konfüçyusçular büyük doğru imiş, "büyük deniz" de doğru imiş, ama "kuş, dağdan çıkıyorlar, kendilerinden dışarıya daha büyüktür" doğru değilmiş. Neden? Çünkü iç ölçü ile ölçülemezmiş de ondan.

Kendilerinden küçük olana, küçük derler. Onun için, küçük bir karıncadan söz edildiği vakit, doğru imiş, küçük bir arpa kurdundan söz edilince doğru imiş... Fakat karıncaların bir

devleti vardır, bu devletin hükümdarı, genç ihtiyar tebaası, hakkı ve haksızlığı, kavgası ve boyun eğmesi vardır, dendiği yahut da arpa kurtlarının kirpiklerinde böcekler vardır; bunların da sayısız ülkeleri, beldeleleri, başkentleri ve sınır eyaletleri vardır dendiği vakit, bu doğru değilmiş. Neden? Çünkü, iç ölçü ile ölçülmezmiş de ondan.

Evet, insanın tepeden tırnağa kadar ölçüsü, beş ayaktır. Sonra, insanın üç yüz altmış kemiği içinde otuz altı bin cinsten mikrop yaşamaktadır. Kimin, neyin gözü varsa, onun için ışık vardır; demek ki bunlar için, gece ile gündüz, güneş ile ay da vardır. Kimin, neyin ayağı varsa onun için toprak vardır. Demek ki bunlar için dağlarla tepeler, çaylarla hendekler vardır. Kimin, neyin meyli ve arzusuna varsa, onun için beraber olma vardır. Demek ki bunlar için baba ile oğul, koca ile karı, hayatı koruma ile ölüme götürme de vardır. Biri ısırrır, biri kaşınır, demek ki bunlar kazanç peşinde koşmayı da bilirler. Bitleri yığınla tırnağımız üzerine koyunca, bunlar yaban ördeği gibi kaçarlardı, demek ki bunlar da ölüm korkusu nedir bilirler.

Gök ile yer acaba bir tek büyük bir oluşum olamaz mı? Bütün bu evren de bu oluşumun herhangi bir kemiği arasında boş bir mekân olmaz mı? Kuşlarla hayvanlar, insanlarla şeyler, bilgilerle veliler, insan üstü varlıklarla Budalar, onun otuz altı bin cins mikrobundan yalnız bir cins değil midir?

Kitapta şöyle der: "*Kafa ile beden kılları, tırnaklarla dişler, deri ile et, kaslar ile kemikler, hepsi yerindedir.*" Öyleyse, biliyorum dünya, büyük bir kıldan

başka bir şey değildir. "*Tükürük ile gözyaşı, irin ile kan, ve bütün öteki sıvılar yerindedir.*" Demek ki, biliyorum, su, büyük bir yaş damlasından başka bir şey değildir. "*Isı, ateşin hareket rüzgârındır.*" Demek ki, biliyorum, rüzgâr ile ateş, ayrıca büyük bir nefesten başka bir şey değildir. Gök ile yer, büyük bir pay almışlar, fakat bu, onlar için çok değildir; insanların payı küçüktür, fakat bu onlar için az değildir. Böcekler içlerde yaşarlar ve içerisini fazla dar bulmazlar; insanlar dışarıda yaşarlar ve dışarısını fazla geniş bulmazlar. Gök ile yer için bir devir, bir hayattır; böcekler için, hayat kocama, hasta olma ve ölmedir. Dirsekteki mikroplar, parmakla, "*barbar diyarı*" diye alay ederler; deri kıvrımlarındaki mikroplara dişlerden, tırnaklardan söz açıldığı vakit, "*Saçma!*" derler. Bunlar, kendi bedenleri dışında insanlar bulunduğuna inanmazlar, nerede kaldı insanların dışında gök ile yere inanmaları?!

Bu bakımdan, şeylerin büyüklüğünü küçüklüğünü ölçmek için, içten çıkarılmış en büyük ölçü bile yetmez. Ukalâ Konfüçyusçular'la küçük bilgiler; her gün görüp işittikleri ile, göğe, yere ait, hiç görmedikleri, hiç işitmedikleri şeyleri, ayırıp parçalamak istiyorlar. Sımsıkı kanunlarla kendilerini bağlıyor, böylece sonra gelen insanları da bağladıklarını sanıyorlar. Çabalıyor, kitaplar yazıyorlar bunlar bilgindirler; kurallar kurarlar; sonraki insanlar da bunlara, soğuğa, sıcağa, beş ayak dalarlar bunların, kafalarını sokacak hemen hemen bir aralıkları yoktur. Bir dağda yaşayan porsukların velilere ihtiyacı

yoktur. Onlar, kendi iç ölçüleri ile, gök ile yeri kavrayamayacaklarını bilirler. Demek oluyor ki, çevremizdeki şeylerde "*büyük*" ile "*küçük*" yoktur. Eski çağ ile şimdiki çağda "*çabuk*" ile "*yavaş*" yoktur. Yaşayan varlıklarda "*ben*" ile "*sen*" yoktur. Erken ölüm, uzun ömür olabilir; büyük, küçük olabilir; kısa, uzun olabilir; ben, sen olabilir; akıllı, budala olabilir.

Bir günlük sinek için akşam, ölüm ve uzun bir ömürdür. Böylece erken ölüm bir kerede uzun ömür olabilir. Sığır, domuzdan büyük, ama filden küçüktür; böylece büyük, bir kere de küçük olabilir. İçinde on yıl yaşanan bir rüya, küçücük bir an sürebilir. Böylece kısa, bir kere de uzun olabilir. Eli göğsünde durduğundan nefesi daralan bir kimse için o el, yabancı bir şeydir; böylece ben, bir kere sen olabilir. Veli bile bir duvarın arkasında ne var ne yok bilemez; böylece bir akıllı da bir kere budala olabilir.

Doğru durmak yahut eğri durmak bana bağlıdır; doğru gitmek yahut eğri gitmek bana bağlı değildir; o hâlde keyfimizin istediği gibi dolaşıp dünyada her şeyin künhüne varmak bize vergi midir? Velilerin insanlarla hayvanlardan üste çıkabilecek gibi üç başı, dokuz kolu mu vardır? Hayır, biz yalnız insanla hayvan arasındaki farkı görebiliriz; fakat iç ölçümüzle büyük ile küçük üzerinde kavgaya girişmek istemeyiz. Düşüncelerimiz ancak bu sayede her yere gider; her yerde dolaşırlar.

(ÇİN DENEMELERİ, Çeviri: Wolfgang EBERHARD ve Nusret HIZIR Milli Eğitim Bakanlığı, 1946)

Yeni Dünya Düzeni

Alice Bailey

D

ÜNYADAKİ totaliter düzen ile çatışma hâlinde bulunan insanlar ne gibi plânlar uygulayacaktır acaba?

Ütopya niteliğindeki projeler, idealist hükümet şekilleri ve kültürel hayat yöntemleri gibi şeyler, asırlardan beridir şaka olmaktan öteye geçememişlerdir. Ama bu ütopyalar, bir amaca yönelik oldukları söylenemeyecek kadar imkânsız şeylerdir. Çoğu, tam anlamıyla uygulanamaz niteliklidir.

Ama bazı doğrudan imkânlar ile bazı erişilebilir nitelikli hedefleri, insanlık adına çok belirgin bir hayır ve sabır arzusu farz ederek kurtarıp işleme koymamız yine de mümkündür.

Bazı önemli spiritüel önermeler, yeni dünya düzeninin tesisine ilişkin her türlü girişime temel oluşturmak zorundadırlar.

Bunların birkaçını şöyle sıralayabiliriz:
1. Dünyanın yeni düzeni, hayal meyal denilecek kadar silik birtakım idealist, ham hayalî tatmin girişimine değil, doğrudan bir ihtiyaca cevap vermek zorundadır.

2. Dünyanın yeni düzeni, tahribat krizi atlatmış bir dünyaya ve bu deney yüzünden feci şekilde sarsılmış durumda bulunan bir insanlığa adapte edilmek zorundadır.

3. Dünyanın yeni düzeni, gelecek dünya düzeninin temellerini atmak zorundadır, ki bu iş ancak telâfi ve imar döneminden sonra mümkün olacaktır.

4. Dünyanın yeni düzeni, insanların köken ve amaç bakımından eşit olduğunu, her birinin farklı tekâmül seviyesine sahip bulunduğunu; kişilik bütünlüğü, zekâ, derin sezgi, tecrübe ve iyi niyet gibi özelliklerin ülke yöneticilerinde aranır özellikler olması gerektiğini kabul etme temeli üzerine oturtulmak zorundadır. Rusya'da olduğu gibi proleteryanın aristokrasi ve burjuvazi üzerindeki egemenliği veya İngiltere örneğinde olduğu gibi (yakın zamana kadar sürmüş olan) aristokrasinin proleterya ve orta sınıf üzerindeki egemenliği gibi durumların giderilmesi şarttır. Emeğin kapital üzerindeki veya kapitalin emek üzerindeki otoritesinin de silinip atılması şarttır.

5. Yeni düzende, her ulusun yönetim kadrosu, çoğunluğun hayrı için çalışan, herkese şans tanıyan ve bireysel özgürlüğe saygı duyan insanlardan oluşmak zorundadır. Anlayış sahibi insanlar, bugün, ülkeyi yönetecek kimselerin dürüst şekilde seçimini mümkün kılarak minnet duygularımızı hak edebilmektedirler, ki bu durum şu asrımıza varıncaya kadar imkânsız bir şey durumundaydı.

6. Dünyanın yeni düzeni, aktif bir sorumluluk temeli üzerine oturtulacaktır. Kural şu olacaktır: "Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için." Bu durum, uluslar arasında gelişim gösterecektir. Ancak henüz mevcut değildir.

7. Yeni düzen, uluslara, tek şekilli bir yönetim tipi, bir sentez dini veya bir standardizasyon sistemi tesis etme mecburiyeti getirmeyecektir. Her ulusun, özel dehasını mu-

hafaza etmek gibi, hükümlerlik haklarına saygı gösterilecektir; bireysel eğilimler ve ırksal nitelikler açık seçik bir şekilde dile getirilebilecektir. Sadece tek bir alanda birliğe gitme çabası gösterilecektir; bu alan da, eğitim alanıdır.

8. Yeni düzen, insanlığın ortaya koyduğu ürünlerin, yerkürenin bahşettiği doğal kaynakların ve zenginliklerin hiçbir ulusa ait olamayacağını, herkes tarafından paylaşılması gereken şeyler olduğunu kabul edecektir. Uluslar arasında "sahip olanlar" ve "muhallifler" diye bir ayrım söz konusu olmayacaktır. Yeryüzünde mevcut bulunan tüm buğdayın, petrolün ve mineral yataklarının, her ulusun ihtiyaçlarına, iç kaynaklarına ve halkının ihtiyaçlarına cevap verme esasına dayalı olarak hakça dağıtım olgusu geliştirilecektir. **Bütün bu işler, bütün ile ilişki kurularak yürütülecektir.**

9. Yeni düzene hazırlık safhasında, düzenli ve kontrollü bir silâhsızlanma progra-

mı uygulanacaktır. Bu iş, isteğe bağlı bir şey olmayacaktır. Hiçbir ulusa, tahrip etmeyi veya herhangi bir ulusun güvenliğini tehlikeye düşürmeyi hedefler türden silâh, araç ve gereç imâl etme hakkı tanınmayacaktır. Gelecekteki bir barış konferansının ilk çabalarından biri, bu sorunu bir esasa bağlamak ve ulusların aşamalı bir şekilde silâhsızlanmalarına nezaret etmek olacaktır.

Yeni düzenin, üzerine eğileceği basit ve genel anlamlı önermeler bunlardır işte. Bu ilk aşamalar örnek ve deneysel anlamda olacak şekilde katedilmelidir; mümkün olanı yapma anlayışı asla terk edilmemeli ve vakıflar bozuşmaya uğramaz hâlde tutulmalıdır; ara süreçler ve deneyler, gönüllerinde tüm insanlara eşit muamele duygusunu taşıyan ve bir yandan organizmanın hayatiyetini muhafaza ederken diğer yandan organizasyonun ayrıntılarını da düzene sokabilen insanlar tarafından yürütülmelidir.

Ceviren: Yavuz KESKİN

KURBAN Baştarafı S.16'da

yaşatmanın devri yavaş yavaş kapanmaktadır. Bizi şartlandıran her şey sona ermek üzeredir. Vicdanî seviyemiz toplu vicdan seviyesine uygun hâlde getirilinceye kadar tüm şartlanmalar giderek izole edilecektir; bu, kendiliğinden ayıklanmadır.

İnsan İnsanın Kardeşidir

İnsanlığın ulaşacağı bu

bir üst realitenin en belirgin özelliklerinden biri, **kardeşlik** duygusudur. Bütün insanlıkta bir kardeşlik duygusu, hiç kimsenin kimseyi yabancı gibi göremeyeceği bir düzey oluşacaktır. Eğer dikkat edilecek olursa, genç kuşaklarda kendilerini birbirlerine yakın hissetmek duygusunun geliştiğini görürsünüz. Aralarında pek büyük bir fark görmüyorlar ve "Sosyal seviye ne olursa olsun, o da insan, biz de insa-

nız" diye düşünüyorlar.

Gelecek bir üst realite insanının, insan gibi davranmayı öğreneceği ve uygulayacağı bir realitedir ve hepimiz sevinçle öğreneceğiz ki, gereksiz şartlandırmalar ortadan kalkacaktır. İnsanlarda şeriat, kendi vicdan sesleri ve bilgi olacak, herkes içinin sesini dinleyerek doğruyu bulacaktır.

Ne olacaksa iyi olacaktır...

*HER DEVRİN BİR HAKİKATİ VE FAKAT
BÜTÜN HAKİKATLERİN BİR BİRLİĞİ VARDIR....*

Sadıklar Plânı

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER VE YENİ KÜRESEL YÖNETİM DÜZENİ

World Goodwill Newsletter (1991, No:3) Çeviren: Mustafa KARTOPU

1991 yılının Nisan ayında aralarında Willy Brandt, Gro Harlem Brundtland, Salim Salim, Julius Nyerere ve Shridath Ramphal'in de bulunduğu 32 ileri gelen devlet adamı ve kadını İsveç Başbakanı Ingvar Carlsson'un başkanlığında toplandılar. Dünya Güvenliği ve Yönetimi için Stockholm Girişimi adı verilen toplantı, "1990'larda Ortak Sorumluluk" başlıklı, bir dizi ivedi öneriyi içeren muhturanın hazırlanmasına vesile oldu. Bu önerilerin özünde, küresel bütünlüğümüzün sağlanması için Birleşmiş Milletler'in daha iyi bir araç durumuna dönüştürülmesine ve güçlendirilmesine çağrı vardır.

1990'lı yıllarda dünya uluslarının karşı karşıya buldukları büyük sorunların hemen hemen hepsi küreseldir. Oysa Birleşmiş Milletler kurulduğu zaman durum farklıydı. Önceki yıllarda üye devletler, özellikle de gelişmiş devletler, daha çok ve öncelikle ulusal egemenliklerini kollamak ve kurulu düzeni korumak kaygısındaydılar. Bugün tüm devletler, ulusal çıkarlarla uluslararası sorumluluklar ve

zorunluluklar arasındaki git-tikçe büyüyen gerilimin bilincindedirler. Dünya Kaynakları Enstitüsü Başkan Yardımcısı Jessica Mathews'ün dediği gibi, "mahalli konular nesli tükenmeye yüz tutmuş türler hâline gelmektedir. Kotalar, devlet yardımları, sağlık politikaları, insan hakları konuları ve her yönüyle tüm çevre sorunları, hepsi dış politika malzemesine dönüşmektedir."

Birleşmiş Milletleri, daha büyük yetki ve güç sahibi kılmanın yollarını araştırmaya hükümetleri yönlendiren, soğuk savaşın sona ermesi ile birlikte uluslararası sorumlulukların daha fazla bilincine varılması olmuştur. Tartışılmakta olan fikirler, üye devletlerin haklarını ve yükümlülüklerini tanımlayan yeni yasa tasarılarının geliştirilmesinin yanı sıra, bu yasaların güçlendirilmesi için bazı yaptırım sistemlerini de içermektedir. Dikkatler, küresel finansman için uygun bir yöntem üzerinde yoğunlaşmaktadır; öyle ki üyelere birisi, fonları kısıtlayarak herhangi bir projeyi tehikeye atamasın (Stockholm Girişimi'nin üyeleri, böyle bir durumda o üyenin oy hakkını

Doğu ve Batı arasındaki değişime uğramış ilişkiler, Birleşmiş Milletler sözleşmesinde yer alan hususların gerçekleştirilmesi ve yeni bir küresel yönetim düzeni kurulması konusunda beklenmedik fırsatlar yaratmıştır. Stockholm Girişimi

kaybetmesi gerektiği düşüncesindedirler). Güvenlik Konseyi'ndeki bir diğer tartışma da, oy hakkının yeniden düzenlenmesi, çevre ve ekonomi konularından yeni unsurların küresel güvenlik kapsamı içine alınmasıdır. Bu konularda UNICEF, WHO, Dünya Bankası, IMF ve GATT gibi uzman kuruluşlar arasında daha sıkı işbirliği yapılması için pek çok çağrı yapılmıştır.

LİDERLİK

Şimdiki tüm tartışmalar da iki konunun özellikle önem taşıdığı görülmektedir. Birincisi, liderlik sorunudur. Birleşmiş Milletlerin, çok saygın eski Genel Sekreter Yardımcısı Brian Urquhart ile yayıncı-yazar ve Birleşmiş Milletler sekreteryasının yeni emekliye ayrılmış kıdemli bir üyesi olan Erskine Childers "Liderini Arayan Dünya: Yarının Birleşmiş Milletleri" adlı aydınlatıcı bir araştırma hazırlamışlardır. Bu araştırmada insanlığın karşı karşıya bulunduğu alternatif tercihler şu şekilde yorumlanmaktadır: "Her düzeyde ve özellikle uluslararası düzeyde liderlik, vazgeçilmez bir faktör olacak-

tır. Böyle bir liderliğe, farklı çıkarları bağdaştırmak ve yeni küresel gelişmeleri yönlendirecek ve yönetecek kapsamlı, pratik fikirler için ihtiyaç vardır; ayrıca mevcut uluslararası düzende gerekli ayarlamaları ve yeniden yapılanmayı gerçekleştirmek için de ihtiyaç olacaktır."

1991 yılının sonunda yeni bir Genel Sekreter atanması söz konusu olduğundan, bu liderlik sorunu günümüzün özel bir odak noktasıdır. B.M. Sözleşmesi uyarınca bu atama, Güvenlik Konseyi'nin tavsiyesi üzerine Genel Kurulca yapılacaktır. Hepimiz, yeni dünya düzeni ve Birleşmiş Milletler'in geleceği için en önemli kaçınılmaz kararlardan biri olacak bu karar konusunda, iyi niyet ve ruhsal görüşün Güvenlik Konseyi üyelerine yol gösterici olmasını diliyoruz.

BİZ, ULUSLAR

İkinci konu, uluslar düzeyinde örgütlenmenin yeni bir insancıl dünya düzeninin şekillendirilmesinde oynaya-

cağı roldür. Hükümetler ve Birleşmiş Milletler gibi uluslararası kuruluşlar, politikalarını sürdürmek için bağımsız organizasyonlardan giderek daha fazla yararlanmaktadırlar. Bu durum, özellikle, Birleşmiş Milletler, Kızılhaç ve diğer kuruluşların Medecins Sans Frontiere, Oxfam, Çocuklara Yardım Fonu vs.gibi gruplarla işbirliği yaptıkları kurtarma ve kalkınma operasyonlarında geçerlidir. Fakat uluslar düzeyinde örgütlenme, uluslararası programların desteklenmesinde kamuoyunu harekete geçirmede de söz konusu olmakta ve hükümetler nezdinde güçlü bir savunma rolü oynamaktadır. Yeşil Barış ve Uluslararası Af Örgütü gibi grupların geniş, yaratıcı kampanyaları olmasaydı, hükümetler çevre ve insan hakları konularında bugünkü kadar duyarlı olabilirler miydi? Birleşmiş Milletler, benzer örgütlerle yerel olduğu kadar, bölgesel ve küresel düzeylerde daha sıkı işbirliği yapmanın yolunu bulmak ihtiyacındadır. Başkan Gorba-

çev bir "Dünya Danışma Konseyi" ve "Kamu Örgütleri Asamblesi" kurulmasını bu düşünceyle önermiştir. Başkaları da, Birleşmiş Milletler bünyesinde doğrudan seçilmiş bir yan kuruluşun savunuculuğunu yapmaktadırlar.

Stockholm Girişimi'nin üyeleri, Birleşmiş Milletler'de reforma öncülük etmenin yolunun, öncelikle, etkin kuruluşlardan Dünya Çevre ve Kalkınma Komisyonu, Brundtland Komisyonu gibi bağımsız bir **Uluslararası Küresel Yönetim Komisyonu** kurulmasından geçtiğini savunmaktadırlar. Girişimin raporunda yer alan ikinci öneri, ilk değişikliklerin hiç değilse, teşkilatın 50. yıldönümü olan 1995'de görülebilmesi amacıyla üye devletlerin, reform tartışmaları sürecini derhal başlatmak zorunda olduklarıdır. Ve son olarak da, yeni sistemin ana hatlarını saptamak için 1940'lardaki San Fransisco ve Bretton Woods toplantılarına benzer bir **Dünya Küresel Yönetim Zirvesi** önerilmektedir.

KONFERANSLARIMIZ

İSTANBUL

● DERNEK MERKEZİ

* SALI KONFERANSLARI (Saat: 19.30-20.30)

2 HAZİRAN	Serbest Soru-Cevap	Ergün ARIKDAL
9 HAZİRAN	Mahrumiyet Duygusunun Tekâmüldeki Rolü	Cezmi AKSOYLU
16 HAZİRAN	Duygular ve Duygusalık	Mete ÇİLEKÂR
23 HAZİRAN	Astral Dünya ve Varlıklar	Halûk ÖZDEN
30 HAZİRAN	Kabuklaşmalar	Ergun CANDAN ve Hayriye PEKİŞTİREN

* DİZİSEL PERŞEMBE KONFERANSLARI (Saat: 19.30-20.30)

KONU: YENİ ÇAĞIN YAŞAM İLKELERİ		
4 HAZİRAN	İnsanın Ruh Varlığı Olma Sorumluluğunu Benimsemesi	Atilla ULTAV
11 HAZİRAN	Tek Bir Dünya İnsanlığı	Selman GERÇEKSEVER
18 HAZİRAN	Tek Bir Dünya Dini	Erol KONYALIOĞLU
25 HAZİRAN	Serbest Konuşma	Ergün ARIKDAL

Yer: Hasnun Galip Sk. Pembe Çıkmazı, Zarıfı Apt. No: 4 D:8 Beyoğlu/İST. Tel: 243 18 14

NOT: GİRİŞ ÜCRETSİZ VE SERBESTTİR. GEÇ KALINMAMASI RICA OLUNUR.

ABD PARAPSIKOLOJİ KURUMU BAŞKANI STEPHEN E. BRAUDE İLE BİR SÖYLEŞİ

SORU (S): Konuya karşı ilginiz ilk olarak nasıl ve ne zaman başladı?

S. BRAUDE (S. B.): İlk dikkatimi çeken, çocukluk yıllarımda, hiçbir görünen fiziki neden yokken masamın havalandırılması olmuştur. Mesleğe atıldıktan sonra ilk olarak parapsikolojinin felsefeyle ilgili literatürünü biraz okuduğum zaman, bu işe profesyonel olarak girmem gerektiğini anladım. Mesleğimin ilk yıllarında; "Eğer bir filozof olarak çalışacaksam, parapsikoloji alanının bir üyesi olmadan bu iş olmaz. Öyleyse felsefenin yanı sıra parapsikolojiyi de götürmeliyim..." diye düşündüm. Her şey böyle başladı işte.

S: Gördüğümüz kadarıyla parapsikoloji, özellikle deneysel parapsikoloji J.B. Rhine'in bıraktığı yerden pek ilerilere gidememiş durumda. Aslında biliyorsunuz, J.B. Rhine da yepyeni bir şeyi keşfetmiş değildi. Ama çok değerli çalışmaları oldu: Bazı standart metotlar getirdi. Psi fenomenini ele almak için bilimsel bir prosedür geliştirdi ve bildiğiniz gibi değerli istatistikler ... Yine öyle görünüyor ki, kendisini izleyen araştırmacılar bunlara pek fazla bir şey ekleyemediler. İş, hemen hemen onun bıraktığı şekliyle okunuyor. Evet, sağda solda ve hatta burada (FRNM, Parapsikoloji Laboratuvarı ve

Dr. Braude Kimdir?

Halen Maryland Üniversitesi'nde felsefe profesörü ve (North Carolina'da) PARAPSIKOLOJİ KURUMU'nun eski başkanı. Özellikle felsefenin; Felsefe Psikolojisi ve Zihin Felsefesi gibi dallarıyla ilgilenirken, parapsikolojinin felsefesiyle ilgili literatürünü de karıştırmaya başlamış. Parapsikoloji Kurumu'nun başkanlığına geçen yıl (1991) içinde seçilmişti fakat parapsikolojiyle ilgili halen üç kitabı var ve on yıldan beri de yine North Carolina'daki (Durham) İnsan Doğasını Araştırma Vakfı'nın (FRNM) üyesi bulunuyor. 1970'ten beri de PARAPSIKOLOJİ KURUMU üyesidir.

Enstitüsü) bir yığın deneysel çalışma var ama hep aynı. Yanılmıyorsam, yerinde saymak gibi bir durum var önümüzde. Bu ilginç durum hakkında yorumunuzu ve parapsikolojinin yakın gelecekteki görünümüyle ilgili düşüncelerinizi alabilir miyiz?

S.B.: Doğrusu parapsikolojinin yakın gelecekteki durumunu hiç düşünmemiştim. Bu, büyük ölçüde bu alanda ilgilenen insanların ne yapacaklarına ve tutumlarına bağlı. Bana öyle geliyor ki, sizin de belirttiğiniz gibi bazı çıkmaz sokaklara girmiş vaziyetler. Deneysel olarak her yapılacak şey yapılmıştır. Aynı şeylerin tekrarı bizleri daha ileriye götürmeyecektir. "Deneysel olacağız" endişesiyle geleneksel kontrol şartlarının göz ardı edilmesiyle bir yerlere varılacağına sanmıyorum. Bundan dolayı eğer bu tutumdan vazgeçilmezse; örneğin, (psikokinezi) işlevi süjeden mi geliyor, yoksa deneyiciden (operatör) mi yoksa yakın çevrede bulunan başka kimselerden mi?" gibi tartışma ve tereddütler sürüp gidecektir. Aslında parapsikoloji alanında bu durumu ciddiye alanlar yok değil. Var ama, bir gelişme de olduğu yok. Bu nedenle bence fizik medyomluk deneysel verilerden çok daha ikna edici. İkna olmak ya da başkalarını ikna etmek istiyorsak, bu geleneksel fenomenleri tekrardan değişik bir zihniyetle gözden geçirmekte yarar vardır.

S: Dr.Braude, sizce insanın bu söz konusu Psi yetenekleri nereden kaynaklanıyor? Bu yeteneklerin orijini nedir?

S.B.: Güzel bir soru ama keşke benim de buna karşı güzel bir yanıtım olsaydı... Bana öyle geliyor ki bu birinci derecede önemli ve organik bir yetenek. Aslında bu, benim de ulaşmaya çalıştığım "kozmetik konulardan biri". Belki de bu tüm dünyayı birarada tutan bir şey. Bunu bilmeyi çok isterdim.

S: Zannediyorum, bunu bazıları halletmiş. Rahatlıkla beynin bir salgısı olduğunu söyleyiveriyorlar...

S.B.: Böyle bir şeye şaşarım doğrusu. Psi, beynin basit kognitif fonksiyonlarıyla açıklanamaz. Hiç sanmıyorum.

S: Şimdi sırada teknik bir sorumuz var, izin vererseniz: Fizik medyomlukta; sergilenen fenomenin yüzde kaç doğrudan medyomun yetenekleriyle, yüzde kaçı yeteneklerin dışındaki etkilerle (örneğin bedensiz varlıklarla) ilgilidir?

S.B.: Doğrusunu isterseniz, kendi kendime bulduğum cevaplarla tatmin olmadığım başka bir soru da budur. Şimdi üzerinde çalıştığım bir kitap var. Ölüm sonrasıyla ilgili. 2-3 yıla kadar çıkacak sanıyorum. Zannediyorum o zamana kadar bizzat kendimin de tatmin olacağı bazı sonuçlara varmış olacağım.

Aslında konuya açtığım. Ama sizin de takdir edeceğiniz gibi Batı felsefesi içinde doğup büyümüş bir kişi olarak, konuyu bu felsefeye göre vermenin yerinde olacağını sanıyorum.

S: Eminim ki böyle bir şeyle şartlanmış değilsiniz.

S.B.: Hayır değilim. Kuşkusuz yetiştiriliş tarzımın etki-

sini inkâr edemem, ama bu beni bağlamış değil. Ama bunun doğal sonucu olarak bedenini terk etmiş bir kimsenin durumu anlamakta güçlük çekiyorum. Ama fizik medyomluk konusu işime yarayacak.

S: Bu ölüm ötesi konusunu ele alacağınız kitabınız ne zaman çıkıyor? Umarım yakındadır.

S.B.: Pek yakın sayılmaz. Çünkü "Multiple Personality"yi yeni bitirdim. Onun için birkaç yıldan önce olmaz sanıyorum.

S: Bu konuda keşke Derneğimizin kurucusu Dr. Bedri Ruhselman'ın eserlerini inceleyebilseydiniz...

S.B.: Kuşkusuz çok isterdim, ama İngilizceye çevrilmiş yok sanıyorum. Ayrıca ülkenizde yapılan ruhsal araştırmaları daha yakından izlemeyi çok isterdim.

S: Tekinsizlik (poltergeist) olaylarının ardındaki esas etmen nedir? Yani tüm bu olaylarla bize verilmek istenilen mesaj nedir?

S.B.: Burada bir genellemeye varmak zor. Değişik olaylarla değişik durumlar var. Bunları pek çoğu kontrolden çıkmış PK yeteneğinin tezahürü, yani süjenin kendisinde bilemediği ve kontrol edemediği değişik zamanlarda ortaya çıkıyor. "Poltergeist" (tekinsizlik) dediğimiz olaylara neden oluyor ve geçiyor.

S: Yani sizce bedensiz varlıkların (belirli şahısların, süjelerin aracılığıyla da olsa) bu işte parmakları yok mu?

S.B.: Bunu göz ardı edemeyeceğiz. Ama görüldüğü kadarıyla poltergeist olaylar daha çok bazı şahısların etra-

ında gerçekleşiyor. Bu şahısları da incelediğiniz zaman görüyorsunuz ki, bazı psikolojik problemleri var. Bedensiz varlıklara gitmekten çok, bu süjelerden olaya yaklaşırsanız olayın anlaşılması daha da kolaylaşır. Ve yine görüyoruz ki, süje söz konusu probleminden kurtarıldığı zaman, fenomen de sona eriyor. Bu konuda şimdi aklıma geliveren 1920' lerle ilgili güzel bir örnek var. Romanyalı Elenore isimli küçük bir kızın başından geçer: Bir gün anneannesini ziyarete giderken yol kenarında bir miktar para bulur. Bu parayla şeker alıp yer ve anneannesine de yaptığı şeyi söyler. Anneanesi üzülerek, o paranın şeytana ait olduğunu ve o parayla aldığı şekeri yemekle şeytani vücuduna almış olduğunu söyler. Çok geçmeden evde tipik poltergeist fenomeni başlar. Buna ilâveten çocuğun yüzünde, kollarında ve bacaklarında sıyrıklar, yaralar da belirir. Bu durum çocuk belirli yaşında âdet görmeye başlayınca kadar devam eder. Sonra kesilir. Genellikle olaylar böyle. Yani ortada yaşayan bir insan var. Bunun bazı zihinsel problemleri söz konusu ve bu problemlerin dışı vurulmuş şekli işte bildiğimiz tekinsizlik fenomenini meydana getiriyor.

S: Şimdi burada biraz daha toplumsal konularla ilgili bir sorumuz var: Materyalist konsepsiyonun temsilcisi olan çağdaş bilimin Psi fenomenini, reenkarnasyonu ve ölümünden sonrasını kale alma-

masına rağmen, toplumda bu alana ve ilgili konulara doğru göz ardı edilemeyecek bir eğilim var: Psi ve ilgili konularla uğraşan pek çok organizasyon ve kurum, yüzlerce meditasyon merkezi, sufiler, şimdi yenilerde ortaya çıkan "new age movement" (yeni çağ hareketi) ve takipçileri... İsterseniz tüm bunlara UFO'ları da katalım. Bu görünüm hakkındaki yorumunuzu Ruh ve Madde okurları için lütfeder misiniz?

S.B.: Şimdi burada belirttiğimiz gibi bir genellemeye giderken, şu hususa da dikkat etmek gerek sanıyorum. Bilim alanında konuyla ilgilenen, hatta yapabildiği kadar katkıda bulunan bilim adamları da var ve bunlar bugünkü çağdaş bilimin mensupları. Tutucu ve dar görüşlü bilim adamı çok ama önerilecek kanıtlara açık bilim adamları sayısı da az değil. Kendisini olduğu gibi bu Psi fenomenine adanmış olanlar da var. Ne yazık ki psikoloji dalının mensupları, örneğin fizikçilerden daha kapalılar. Ama bu durum yeni bir şey değil. Sanıyorum eskiden de böyleydi. Şunu da görmemezlikten gelemeyiz ki, ASPR (Amerikan Ruhsal Araştırma Kurumu) gibi organizasyonlar, yaptıkları çalışmalarla çağdaş bilimin dikkatini konuya çekmede epeyce etkili olmuşlardı.

S.: Derneğinizin "PA News" (Mart 1991) adlı bülteninde tüm derneklere güzel bir işbirliği çağrınız var. Bu çerçevede Metapsişik Tetkikler ve İlimi Araştırmalar Der-

neği ve Parapsikoloji Derneği (*) ile nasıl bir işbirliği yapmayı isterdiniz?

S.B.: Kuşkusuz, ortaklaşa yapabileceğimiz pek çok şey olmalı. İlk aklıma gelen meselâ, literatür değiş tokuşu: Bizim çalışmalarımızla ilgili makaleleri belki her istediğiniz zaman Türkiye'de bulamaya bilirsiniz. Bunları size gönderebilirim. Bireysel düzeyde bunları yapabiliriz. Daha resmî düzeyde ise ortak toplantı ya da konferanslar düzenleyebilirsek, çok güzel olurdu. Böyle bir iş birliğinde lisan sorunundan başka bir zorlukla karşılaşacağımızı sanmıyorum. Benzer şekilde bizim dernekten üyelerimiz İstanbul'a gelip konferanslar verebilirler. Bu hareketler iletişim açısından güzel köprüler oluşturur. Kuşkusuz benzer şekilde sizin üyelerinizin de ne yaptıklarını memnuniyetle bilmek isterdik. Bunların İngilizce kopyalarını bize gönderirseniz çok iyi olur. Böyle bir alışverişten bizim derneğin üyelerinin çok memnun olacakları konusunda size garanti verebilirim.

S.: Teşekkür ederiz. Bu iş birliğimizin üyelerimiz ve okurlarımız ve hatta bu alandaki çalışmalar açısından da yararlı sonuçlar getireceğine inanıyoruz. Ruh ve Madde adına teşekkür eder, şahsınızda tüm Parapsikoloji Kurumu üyelerine başarılar dileriz.

(*) Parapsikoloji Derneği'nin adı Kasım 1991'de değiştirilerek İnsan Doğasını Araştırma Derneği (İDAD) olmuştur.

Yaşambilim SÖYLEŞİSİ

Prof. Dr. İnal Cem AŞKUN

YAŞAMBİLİM KAYIT ÖRNEKLERİ-I

Son söyleşimizde yaşambilim kayıtlarından söz ederek, bunların tutulma biçiminde izlenebilecek bir yol da önermiştik. Aşağıda, geçen söyleşimizdeki yaşambilim kayıt tutma biçimine uygun olarak hazırlanmış bir örnek bulacaksınız.

1) 3 Nisan 1992 - Cumartesi - Saat: 5, Bayram (Ramazan) sabahı.

2) Çevre sessiz, henüz ortalık karanlık, ancak gökyüzünde yıldızlar var. Hava açık, bulutsuz.

3) Orta yaşlı bir insan olarak, belleğim beni eski çocukluk günlerime götürüyor. Şimdi hayatta olmayan babamın, bayram namazına gitmek için beni uyandırışını anımsıyorum. Yıllarca buna o kadar alışmışım ki, şimdi o hayatta olmadığı hâlde, ben o varmış gibi uyanıyor, onun ev halkını uyandırmamak için sessizce hazırlanışını sanki yeniden yaşıyorum. Ben yarı uykulu dolaşırken, "Eğer uykunu açamayacaksan gelme, git yat." deyişi, benim biraz duraksama geçirdikten sonra, akşamdan kendisine sık sık "Beni de sabahleyin kaldır." diye direktmelerimi anımsayışım; "Hayır, geleceğim." demem, hepsini şu anda sanki yeniden yaşıyorum. Bilmiyorum, çocuk yaşta böyle bir istenç (irade) göstermem, ileride "baba" olmanın bir koşulu olarak mı beni zorluyordu? Yoksa, ona özgü bir yaşamı paylaşarak, onunla özdeşleşmek mi istiyordum? Ya da annem ve kardeşimden, babama yakın bir saygınlık mı görmek istiyor-

dum? Henüz bu yaşımda bile, doğal benliğime; bayram sabahı, uykuyu kesip babamla camiye gitmenin yansıttığı duygu ya da duygular karmaşasının içinden çıkmış değilim. Ancak şurası kesin ki, aslında bir zorlama olmadığı hâlde, dinsel kültürün çok etkisinde kaldığım açıktı. Çevremizdeki tüm insanlar, Ramazan ayının oruç, namaz gibi kendine özgü ibadetlerini yerine getirirken, onların dışında kalan bir yaşam sürmek, daha çocuk iken beni kaygılandırıyor, giderek ürkütüyordu.

4) Toplumun bayram kültürüne, sabahleyin camiye giderek katılmak ve orada insanlarla paylaşılacak bir şeyler bulmak, kuşkusuz kişiye bir yaşama sevinci verecek kadar olumlu duygular yaratabiliyor. Ancak ne var ki, camideki ibadetin, Tanrı sadece oradaymış gibi düzenlenişi, aslında Yunus Emre'nin dediği gibi, Tanrı'nın evinin "gönül" olmaktan öte, belli bir ibadet yerine bağlanması ve bunun din adamlarınca, bilerek ya da bilmeyerek bazen aykırı biçimlerde yorumlanması; bu kültürel paylaşmanın verdiği sevincin yanında bir de tedirginliğe, giderek gerginliğe bile yol açabiliyor. Oysa kanımca, din de bilim de insanın "Tanrı bilinci" üzerinde bu kadar baskı yapmayı, tersine, bireyde o bilincin kendiliğinden oluşmasına yardımcı olmaları çok daha yerinde olurdu.

5- Bayram sabahı yaşanan bu duyguların bir yönüyle toplumdaki kişisel yaşamda, insanlara dönük davranışlarda daha sevecen, hoşgörülü, sabırlı, nazik tutumlara yol açtığını görmekteyim. Kuşkusuz, özellikle günümüz koşullarında, birbirlerine gittikçe yabancılaşan insanların, eğer yapabiliyorsa, kısa süre olsa bayram ziyaretlerinde biraraya gelip, kendilerinden birbirlerine bilgi aktarmaları gerek kişide gerek toplumda güven

duygusunun gelişmesi bakımından önem kazanıyor. Ancak ne var ki, günümüz insanı, bayram olayının altında yatan bu amacın dışında bir davranış sergiliyor. Söz gelimi artık dinsel bayram tatilleri, insanların değil başkalarını ziyaret etmek, tersine, buldukları yerlerden kaçarcasına geziye çıkma amacına bağlanıyor. Böyle olunca da, bayrama bağlı dinsel ödevler, sıradan geçişime, bilinçsiz eylem biçimine dönüşüyor. Başka deyişle, böylesi günlerde insanlar "bencil davranışlarının üzerine gideceklerine, bu tür tutumları daha da ileri götürebiliyorlar. Geleneklerin özündeki anlamın zamanla saptırılması, ona bağlı sevinci "üzüntüye" dönüştürebiliyor.

6- Bir bayram sabahı geleneğine uygun davranmanın insanda sağladığı "iç huzuru", alt benliğin "uyku" arzusunun üzerinde gerçekleştirmiş bulunmanın, doğal benlikteki istencin (iradenin) gücüyle sağlandığı açıktır. Ancak bunu yaparken, herhalde dinin gereğini yerine getirmenin, dolayısıyla çoğu kez, vicdanlara din adamlarınca yanlış biçimde yerleştirilmiş olan "günahattan kurtulmuş" olmanın yaratacağı "iç huzurundan" uzak kalmak yerine olacaktır.

Doğal benliğime yansıyan söz konusu "iç huzurunu" incelediğimde, bunun altında herhangi bir "günah" ya da "cehennem azabı" korkusunun bulunmadığını mutlulukla gördüm. Oysa sanıyorum birçok kişi, bayramın ibadet koşuluna uyarken, bilinç altlarına din adamlarınca yerleştirilmiş birtakım korkuların etkisi altındaydı. Üst benliğimizi temsil eden "vicdanın", dışarıdan böyle bir baskıyla zorlanması, sanki inançlarımız bile bize bırakılmıyormuş gibi bir canı bende yaratıyordu. Camilerde, kiliselerde din adına, insanların yaşamlarına zorla biçim verme çabalarını çok yersiz ve "çirkin" buluyordum.

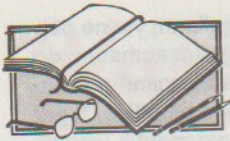
7- Orta yaşa kadar geçen süre içinde,

*Ne diyebilirim o öküze ki,
boyunduruğunu sever ve
ormanın içinde başıboş geçen geyik ve deveyi,
sürüden ayrılmış zavallı sanır...*

Halil CİBRAN

bir bayram kültürünün koşullarını yerine getirerek bir yaşam alışkanlığı kazanmanın, doğal benliğimdeki "yaşama bilincimi" güçlendirdiğini görüyordum. Böyle bir bilinç, "ego" dediğimiz alt benlikteki saldırganlık içgüdüsünün ulu orta doğal benliğime baskıda bulunup, yıpratıcı sonuçlara yol açmaktan da koruyucu olabiliyordu. Buradan anlıyorum ki, sağlam bir mantık temeline bağlı kalarak, toplumsal çevreyle güçlü kültürel iletişim içinde bulunmak, bende hem kendime, hem de başkalarına karşı saygı duyma düzeyini yükseltiyordu.

8- Toplumun din kanalından gelen bayram kültürüne uyumlu davranışım, orta yaşına gelmiş bir kişi olarak, başta ailem olmak üzere, yakın çevremdeki insanlarla ilişkilerimde, her yıl yeniden düzenleme incelemesi yapmamı sağlamıştı. Yaşım ilerledikçe, daha bağışlayıcı ve hoşgörülü olduğumu duyumsuyordum. İnsanlarla olan kırıngınlıklarımın üzerine gidebiliyordum. Örneğin bu bayram, daha önce sıkı dostluğum bulunan ancak uzun süredir görüşemediğimiz eski arkadaşlarımızı aramaya kararlıydim. Her yıl bana bayram tebriği yollayan, benden yaşça küçük tanıdıklarına, bu kez onları beklemeden "tebrik" yazmayı uygun gördüm. Ruh yüceliğini belli bir yaş piramidine sokmanın anlamı yoktu. Üst benliğimden kopup gelen "alçakgönüllülük" duygusunu birtakım yaş rakamlarıyla engellemeyip, bunu dost çevremeye yansıtmalıydım. İnsanlara tepeden bakmak çok kolaydı. Bunu sık sık bilerek ya da bilmeyerek yapıyorduk. Ancak sanıldığı gibi, "alçakgönüllü" davranış olanaklarını elde etmek, insanın eline o kadar kolay geçmiyordu. İşte hazır vicdanım, böyle bir sezgiyi doğal benliğime ulaştırmış iken, bundan yararlanmasını bilmeliydim. Kendi kendime, "iyi ki şu bayram sabahları erkenden kalkmaya alışmışım" diyorum.

KİTAPLAR ARASINDA

Hristiyanlık ve Budizmde

MİSTİK YAŞAM

BATI'NIN ve DOĞU'NUN YOLU

Kitabın Adı/Özgün Adı

Hristiyanlık ve Budizmde

MİSTİK YAŞAM

Batı'nın ve Doğu'nun Yolu

MYSTICISM:CHRISTIAN AND BUDDHIST

Yazarı ve Türkçesi

D.Taitaro SUZUKİ

Serdar ATLIALP

Sayfa Adedi ve Baskı Tarihi

96 SAYFA, 1992 FİYATI: 15.000 TL.

RUH ve MADDE DERGİSİ * YAYINLARI

P.K. 9 80072 Beyoğlu - İSTANBUL

Zen Budizmi'nin büyük öncüsü D.T.Suzuki, bu kitabında, olağandışı mistik bir Hristiyan olan Eckhart ile Zen Budizmi arasındaki temel birlikteliklerin analizini yapmaktadır. Eckhart'ın manevî düşünceleri ile Budizm arasında büyük benzerlikler bulunmaktadır.

Eckhart şöyle diyor: "Ben hem dinsiz filozoflarla bilgeler eserlerini, hem de Eski ve Yeni Ahit'i okudum ve büyük bir ciddiyet ve çabayla insanı Tanrı'ya en çok yakınlaştıran ve ilk baştaki Tanrı suretini yeniden kazanmasını sağlayan en yüksek erdem aradım. Ki bu erdem yaratılmış olanlardan (yani eşyadan) ayrılmaktan (terk etmek) başka bir şey değil." Budizm'de ruh ancak susuzluktan, arzulardan ve bağımlılıktan kurtulduğu zaman nirvanaya ulaşır. Ve nirvana boşluğun bir başka bir adıdır. Boşluğa, Tanrılığa yani geldiğimiz yere geri dönüş ya da Tanrı'yla birleşme denilen olay Budizm, Hristiyan mistizmi ve Sufizm'e göre kurtuluş ya da mutlak aydınlanma deneyimidir.

Eckhart'a göre Tanrı, bize sevgisini vermesiyle kutsal ruhunu da verdi ki, O'nu, kendisini sevdiği sevgiyle sevebilirim. Biz Tanrı'yı, O'nun öz sevgisiyle severiz. Bunu bilmek kutsallaştırır. Oğlu seven Tanrı ve Tanrı'yı seven oğul. Bu karşılıklı sevgi Zen terminolojisindeki, arada bir gölge bulunmaksızın karşısındakini yansıtan aynaya karşılık gelmektedir.

Budizm her şeyin değişken olduğunu, koşullara maruz kaldığını, geçici dünyayı bağlanmaya değer bulduğumuz sürece yanılgı ve hayal kırıklığı içinde bir yaşam süreceğimizi anlatmak ister. Eckhart da şöyle diyor: "Tanrı'nın bütün yaratıkları yenilenmeye maruz kalır. Yenileşme oluşum demektir ve bu da geçiciliktir."

Bu gibi benzerlikler dünya üzerinde söylenmemiş ve gizli kalmış herhangi bir şeyin olmadığını göstermektedir. Bütün öğretisi ve dinlerin kaynağı ve hedefi birdir. O da, insana, aslında ne yaptığını öğretmektir.